

147497

பேனர் வரலாறு

1913

Y51

b2

147497

③

[illegible]

4. 2

வேளிர் வரலாறு.

“செந்தமிழ்”ப் பத்திரிகையாராயிருந்த

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

“செந்தமிழ்”ப் பிரசுரம் - கூ.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

காரிடை சிஜிஸ்டேட் 1912 [விலை அரை - 8.

செப்பிடுபவர் பெயர் 1996
செப்பிடுவதற்காக எடுத்த 1997
கொள்ளப்பட்ட நாள் 1997
செப்பிட்டு முடிந்த நாள் 1997
செப்பிடுபவர் பெயர் 1997
செப்பிடுவதற்காக எடுத்த 1997
கொள்ளப்பட்ட நாள் 1997
செப்பிட்டு முடிந்த நாள் 1997

பொருளடக்கம்

க. உரிமையுரை.

உ. Hon : Dewan Bahadur.

S. Rm. M. இராமசாமி செட்டியார் அவர்களது
ஆங்கில முகவுரை.

ங. நான்முகம்.

ச. தலைப்பற்றிய சில அபிப்பிராயங்கள்.

*ரு. வேளிர் வரலாறு.

அ. வேள் - ஆய்.

எ. வேள் - ஆவி.

அ. வேள் - எவ்வி.

ஊ. வேள் - பேசன்.

க. வேள் - பாரி.

ஙக. நன்னன் - வேழமுன்.

கஉ. மற்றை வேளிர்.

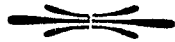
கங. விஷய குசிகை.

கச. பிழையும் திருத்தமும்.

* இப்பகுதியே, 1914-ம் வருஷத்து இன்டர்மீடியேட் (Intermediate)
பரீட்சாபாடமாகும்.

ஸ்ரீ:
உ ரி ம ம யு ரை .

ஒதுபதி னாலகுந் தொழுஞ்சேது
காவலரே யொப்ப முன்னுள்
திதுபதி யாதகொடை திகழ்வேளிர்
வரலாற்றைச் செய்ய வொண்பூ
மாதுபதி ரவிசுலத்து மகிபதிவன்
தமிழ்நாற்பெரு மானு மெங்கள்
சேதுபதி ராஜரா ஜேசனுக்கே
யானுரிமை செய்தேன் மன்னே

To
His Highness

Mutthu Vijaya Raghunatha Rajah

B. Raja Rajeswara Sethupathy Avergal,
Rajah of Ramnad

FOR

His love and patronage for Tamil
and the sincere devotion of the
Sethupathy House to their
mother tongue

This work

is

With kind permission

Dedicated

BY

THE AUTHOR

THE HEREDITARY PANDIT OF HIS HIGHNESS.

Preface.

“Velir-Varalaru” is a learned and a laborious production of Mr. M. Raghava Aiyangar of Ramnad. The sterling worth of the work has been attested to by the Royal Asiatic Society. The Madras University has set upon it its own seal of approval. In the face of these distinguished testimonials, any prefatory remarks of mine own, which I have been called upon by the learned author to advance, are not at all needed.

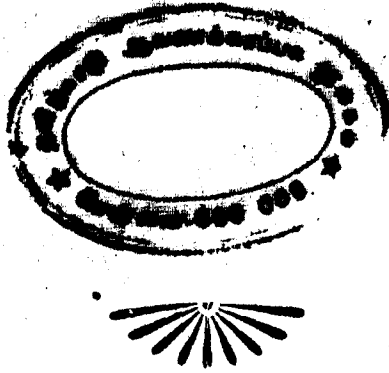
Till quite recent times the study of Tamil literature was confined solely to the aroma and the ornate side of it. Of late Tamil literature is being studied with a view to build up its history. The author here tries to pursue the the pure history side imbedded in the regions of ancient Tamil works. He here gives the early history of the Velir probably the original ancestors of the community known at present by the name of Vellalas. His copious references to various authorities lend considerable support to this position. According to the author the Velir originally belong to the Yadava clan the very clan in which Sri Krishna was born. Sometime after the Mahabharatha war, the Velir, it seems migrated from Guzerat, their original abode, to South India, leaving their outstanding traces wherever they lived. They can be gathered from the names of towns in that part of India beginning with Vel or its corrupted forms, Belhutti, Bela, Belgaum, Velapur. The author concludes that the Bellalas, Chalukyas, Andhras, Yadhavas and Velir come from the same stock of people and that many of the Velir held sway over portions of South India either as paramount rulers or

as chiefs in subordinate capacity. As the author sketches it, the history of a few Velir, is an informing and an interesting reading. I have attempted in these few lines but a perfunctory resume of the work—a real research work.

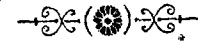
The Thesis evidences a breadth of consultation and a compression of materials. The way in which the author cogently premises to suggest the inferency reflects a rare critical insight and a fine sense of discrimination: The materials, which the author has marshalled, subserve an investigation on kindred and collateral topics, I fervently hope that Mr. M. Raghava Aiyangar and scholar of his type will render similar service to the country.

S. RM. M. RAMASAMY CHETTIAR,

Chidambaram.

ஸ்ரீ:
நூன் முகம்.

சில வருஷங்கட்குமுன் சுங்கச்செய்யுள்களை யான் ஆராய்ச்சி செய்துவந்தபோது, அவற்றிற் கண்ட சிற்றரசர்களிலே வேளிர் என்று குறிக்கப்பட்டவர் ஒரு தனியான குலத்தவர் என்பதற்குச் சிலபல சான்றுகள் கிடைத்தன. அதனால் அக்கூட்டத்தாரைப் பற்றிப் பின்பு செவ்வையாக ஆராயும்படி நேர்த்தோடு, அவ்வா ராய்ச்சியின் பயனாக வேளிர்குலத்தைப்பற்றிய முடிவான கொள் கைகள் சிலவும் ஏற்பட்டன. அவற்றை அறிஞர் சிலர்க்கு அறிவித் துக்கொண்டதில், அன்னோரும் என் கொள்கைகளை ஆமோதித்து ஊக்கினர். பின்பு, 1905-ம் வருஷம் நிகழ்ந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங் கத்தின் நான்காம் வருஷக்கூட்டத்தே, “The Tamils 1800- years ago” என்ற அரிய தமிழ்ச்சரிதநூலின் ஆசிரியராக விளங் கிய ஸ்ரீமாத் - லி. கனகசபைப்பிள்ளை அவர்களது அக்கிராசனத்தின் கீழ்க் கூடிய வித்வஸமுகத்தின் முன்பு, என்னாராய்ச்சிகளைத் திரட்டி யெழுதி அரங்கேற்றலாயினேன். அவ்வியாசம், அச்சங்கத்துச் சேந்தமிழ்ப் பத்திரிகையிலும் பின்பு வெளியிடப்பெற்றது. பத்திரி கையில் வெளிவந்த அதனைப்படித்த நம் நாட்டறிஞர் பலர், என் கொள்கைகளிற் றமக்குள்ள சம்மதத்தைத் தாமே மகிழ்ச்சியுடன் எனக்கு அறிவித்தார்கள். அன்னோர் அபிப்பிராயங்கள் சில அடுத் துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களுள், கொழும்பு ஸ்ரீமாத்- லி. ஜே. தம்பிப்பிள்ளையவர்கள், M. R. A. S., தம்முடம்பாடறிவித் தனுமட்டுமன்றி, ஆங்கிலத்தில் இவ்வியாசத்தை அழகுற மொழி பெயர்த்துப் பல கீழ்க்குறிப்புக்களும் இட்டு—இலங்கைப் பகுதி ராயல் ஏஷியாடிக் ஸோஸைடிக்கு அனுப்பி அதனை வெளியிடு

வித்தார்கள்.* இவர்களால் அன்பு கூர்ந்து செய்யப்பெற்ற பெரு நன்றி என்னால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இங்ஙனம், நல்லறிஞர் பல்லோரது ஈன்குமதிப்பு இச்சிறுவியா சத்துக்கு ஏற்பட்டது எனக்குப் பின்னும் ஊக்கமளித்தமையால் வேளிர்குலத்தில் அறிவாற்றல்பெருமை முதலிய உயர்குணங்கள் வாய்ந்து தமிழகம்புகழ விளங்கிய பழையவள்ளல்கள் சிலரது வர லாறுகளையும் செந்தமிழில் முறையே எழுதி வெளியிடலானேன்.

இப்போது, இவ்வேளிர் வரலாற்றைக் கனந்தங்கிய சென்னைச் சர்வகலா சங்கத்தாரும் (University) நன்கு மகித்து, தமிழ் கற்கும் மாணவர்க்கு உபயோகமாம்படி, 1914-ம் வருஷத்து “இண்டெர்-மீடி யட்” (Intermediate) பரீக்ஷாபாடங்களுள் ஒன்றாக நியமித்திருத்த லறிந்து மகிழ்கின்றேன். இக்கௌரவமளித்ததின் பொருட்டு சை சங்கத்தார்க்கு மிகவும் நன்றிசெலுத்துங் கடப்பாடுடையேன்.

வேளிர் விஷயமாக எழுதப்பெற்ற என் வியாசங்களை ஒருங்கு திரட்டி வெளியிடுவதற்கு இதனையே தக்க சமயமாகக்கொண்டு, சை ஆராய்ச்சிகளை மறுமுறை சோதித்துப் பல திருத்தங்களுடனும் கீழ்க்குறிப்பு அதுபந்தங்களுடனும் ஒரு சிறு நூலாக இப்போது வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதனுட் கண்ட வேளிருள்ளே பாரி என்ற வள்ளலின் வரலாறு முழுதும், என் அரும்பெறன்மைத்து னரும் ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்துவானுமாகிய ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்களாற் செவ்விதின் எழுதப்பெற்றுச். செந்தமிழில் முன்னரே வெளிவந்துள்ளது. அவ்வாராய்ச்சியுரை இந்நூற்குப் பெரிதும் ஏற்றதானமையால், ஐயங்காரவர்களது அன்புடையனுமதி பெற்று, அதனை இவ்வியாசத்துக்கு ஏற்றபெற்றியில் அமைத்து வெளியிட் டிருக்கிறேன்.

* Journal of the Royal Asiatic Society Ceylon--Branch.
No. 61.—1908.

இந்நூல் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை வாயிலாக முன்பு வெளிவந்த தாகலின், சங்கத்தார் விருப்பத்தின்படி “செந்தமிழ்ப்பிரசுரங்” களில் ஒன்றாக இது வெளியிடப்பெற்றது.

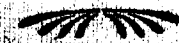
இவ்வியாசத்தே, பழைய வேளிருடைய வரலாறுகளை ஆராய்ச்சி செய்ததின் பயனாக ஏற்பட்ட கொள்கைகளைக்கூறுதலே என் நோக் கமன்றி, சாதிபற்றிய எவ்வழக்கிலும் பிரவேசிப்பது என் கருத் தன்று என்பதை அறிஞர்க்கெல்லாம் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். இந்நூலுட் காணப்படும் கொள்கைகள் சில, காலாந்தரத்திற் கிடைக் கும் சாதனங்களால் மாறுபடுதலுங் கூடும்: ஆதலால் ‘என் கூற்றெல் லாம் முடிபு’ என்று ஒருதலையாகச் சாதிக்கவந்தவனு மல்லேன். அதனால், “குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல் - கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்” ஆகும்.

இராமநாதபுரம்.

10—1—13.

இங்ஙனம்,

மு. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீ

வேளிர் வரலாற்றைப்பற்றிய

சில அபிப்பிராயங்கள்.

—❦—

(1) மஹாமஹோபாயாயர்: ப்ரம்மஸ்ரீ. வே. சாமந்த ஜயர் அவர்கள்:—“இந்தமுறை செந்தமிழில் வெளிப்பட்ட நன்னன்-வேண்மான் முதலிய நியாஸங்கள் மிக்க ஆனந்தத்தை உண்டிபண்ணின. மிகவும் கடினமுடிய சங்கச்செய்யுளிற் புருந்த ஆராய்ந்து ஒழுங்காக விஷயங்களை எடுத்தெழுதுவதைக்காட்டிலும் சிறந்த அருமை வேறு யாதுளது? எல்லாம் அவ்விடத்துப் பெரு முயற்சியால் வந்த பயனே”—(ஸ்ரீமாந்-பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கட்கு 3—5—06-ல் எழுதிய கடிதப் பகுதி)

(2) “செந்தமிழ்” ப்பத்திராசிரியராயிருந்த-ஸேதுலம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்:—“செந்தமிழில் எழுதிவரும் வியாசங்கள் பெரிதும் மதிக்கத்தக்கனவாயுள்ளன. “ஆயண்டிரன், நன்னன் வேண்மான்” முதலிய வேளிர்வரலாறுகளைப் படித்துப் பெருமகிழ் வடைந்தேன். உன்னால் எழுதப்பட்டுள்ள வியாசங்களெல்லாம், துண்ணிய ஆராய்ச்சியொடுக்கியேவிளங்குதலால், இனி எழுதப்படுவனவும் அவ்வாறு விளங்கத் தடையில்லை என்றே நம்புகிறேன். (5—3—06)

(3) ஸ்ரீமத்-திருமணம்-செல்வக்கேசவராய முதலியார் அவர்கள் M. A., பச்சையப்பன் காலேஜ், சென்னை:—ஐயரே! புறநானூறு வகுப்பிற் பாடமாக நடக்கும்போது அதில் இருங்கோவேளின் ஆதிக்க முறைக்கும் இடத்திலும் நச்சினார்க்கினியர், வேளிர் ஆதிக்க முறைக்கின்ற இடத்திலும் பிறரைநான் வரலாறுகளுடன் தொடர்புபடுத்த இயலாது இடப்பட்டிவிட்டேன். ஆயினும், தாங்கள் எழுதிய வேளிர் வரலாற்றில் இன்றியமையாத சரித்திரக் கூறுகளும் மேற்கோள்களும் பற்றாசான் சான்றுகளும்—“பொன்னுந் துகிலும் முத்தும் மன்னிய—மன்னிய பயந்த காமரு மணியும்—இடைபடச் சேய் வாயினுந் தொடை

புணர்ந்து-அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் கால—ஒருவழித் தோன்றியாங்கு”—இயைபுபடத் தொடர்புடையனவாய் அமைந்திருத்தல் கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சி அடைந்துளேன். தங்கள் வியாசத்தைப் படித்தவுடனே, தொண்டைமண்டலத்து உயர்துருவ வேளாளர் என்னும் எங்கள் பூர்வோத்தரம் இப்பொழுது வெள்ளிடை விலங்கலாக விளக்கமெய்துகின்றது. தங்கள் வியாசத்தைப் படித்த அளவிலே என்பாலெழுந்த மகிழ்ச்சி, யான் உள்ளபடி செல்வக் கேசவராயனின், உடனே வரிசைகள் பல செய்யுமாறு என்னை ஏவியிருக்கும்; யான் சேதுபதியல்லனே, பாண்டித்துரைச்சாமியல்லனே, புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் அல்லனே.....இதனால், என்னுள்ளகொளா மகிழ்ச்சி என்னைவிட்டு என்னுள்ளத்தை ஈர்த்துக்கொண்டு தங்கள்பாற் சென்றுவிட்டது. அதன் மகிழ்ச்சியை அங்கேசரித்து அதனை என்பால் விடுக்க. (1905. ஜூலை. 5)

(4) ப்ரம்மஸ்ரீ: S. இராதாகிருஷ்ணையர் அவர்கள், பிரின்ஸ்பால், மகாராஜா காலேஜ், புதுக்கோட்டை:—தங்களால் எழுதப்பெற்ற பழைய கைத் தொழில்வியாபாசங்கள், வேளிர்வரலாறு, மாதைத் திருவேங்கடநாதர், பொய்யாமொழிப்புவர், வீரத்தாய்மார் முதலியவை வந்து சேர்ந்தன. இவற்றுட் சிலவற்றை முன்னரே வாசித்திருக்கிறேன். இவை மிக்க ஆராய்ச்சியைக் காண்பிக்கின்றன என்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். தாங்கள் தமிழுக் சென்று உழைத்துவருவதுபோல் அநேகர் உழைத்தால், மறைந்து கிடக்கும் பல அரிய விஷயங்கள் எனினில் வெளிவரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (5—2—1908).

(5) ஸ்ரீமத்-J. M. நல்லசாமிப் பிள்ளையவர்கள், B. A., B. L., டி-முன்ஸீப், ராஜமஹேந்திரம்—(17—4—1910) “புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறநானூறு இவைகளினின்றும், டாக்டர் ஜி. பூ. போப்பையரவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டவைகளை இப்பொழுது அச்சிட்டுவருகின்றேன். நான் எழுதி வரும் அதன் உரைப்பாயிரத்திற்குத் தாங்கள் எழுதியுள்ள “வான்மீகரும்-தென்னாடும்” என்ற விஷயம் மிகவும் உபயோகமாயிருந்தது. வேளிர், வேள் புலம்” என்ற விஷயங்களும் மிகவும் முக்கியமானவை. வேளாண்மாதரைப் பற்றிய எனது சந்தேகம், இதுபொழுது கண்ட வேளிர்வரலாற்றினால் ஒழிந்ததாகும். இவ்வாராய்ச்சியில் தாங்கள் செய்துள்ளது மிகவும் சிறப்பிக்கப் பாலது.

தங்கள் பத்திரிகை யொவ்வொன்றும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படின், கம்மலாக்கும் ஐரோப்பியர்க்கும் பெரிதும் பிரயோசனப்படும்; எனக்குச்செய்ய மிகவும் அவாவுண்டு; காலமின்மையே தடை. தாங்கள் எழுதியுள்ள விஷயங்களை யெல்லாம் என்னுடைய பேசியிருக்கிறேன்.”

(6) மிஸ்டர் டி. சுவரீராய பிள்ளையவர்கள், M. R. A. S., தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர், சென்ட்-ஜோஸப்ஸ்-காலேஜ். திருச்சி:—“தாங்கள் சேந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிற் பத்திராதிப-ஆஸனத்தின் கீழ் எழுதிவருவன ஆராய்ச்சித் திறம் அமைந்தவை. மிக அருமையான விஷயங்கள். தங்கள் ஆராய்ச்சித்திறத்தையும் மதித்துப்பத்தையும் எக்காலத்தும் பெரிதும் வியக்கின்றேன்..... தாங்கள் வெளியிட்ட வேளிர் வரலாற்றைக் கொழும்பு ஸ்ரீமான்-V. J. தம்பி பிள்ளையவர்கள் M. R. A. S., ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து “ராயல்-ஏஷியாடிக்-லெண்டன்”க்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவ்விஷயம் அச்சங்கத்தாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் ‘மெம்பர்ஷிப்’ தான் ‘M. R. A. S.’—என்பது. தங்களுக்கும் இக்கௌரவம் உரித்தாக வேண்டுமென்பது என் அத்தயந்த விருப்பம்.....இன்னும் தாங்கள் எழுதியுள்ள பழைய கைத்தொழில் வியாபாரங்கள், வீரத்தாய்மாள் முதலிய விஷயங்கள் மிக அருமையானவை; தமிழரின் பண்டைப்பெருமைகளை நன்குவிளக்குவன (7—11—7)

Brahma Sri. K. Sundara Rama Aiyer Avergal, M. A., Professor of History, Kumbakonam College. “I read 2-articles in “Sen-Tamil” with very great interest, வேளிர் வரலாறு and பாரதபாலம் தமிழும். I was taken by surprise at the erudition displayed and the ingenuity of the suggestions and inference made regarding the past history of S. India. The writer expresses himself also with unusual reform of style that—a style that commends itself to me at least. It is that which has most affinity to the vigour and ease of modern English Writers. I trust Mr. குராகவையங்கார் will continue his researches and writings and convey more instruction regarding ancient S. India. I regard

his writings altogether as of an epoch-making character and trust he will keep the promise he has given of a future of renown. It is now that the work of our great scholar Mr. Aiyer Avergal, is bearing fruit” (August 26th 05.)

(8) Sri, V. Gopala Aiyer, B. A., B. L. (Author of Chronology of Ancient India, Chittoor):—“I am much obliged to you for your instructive essay on Velir, a copy of which was duly received by me a few days ago. The various lines of reasoning by which you seek to prove your theories are the evident result of your varied and extensive study of Tamil history and literature and I hope you will continue your interesting researches. I am glad to find you support the date I have given for the great Mahabharata War.” (11—7—05.)

(9) Sri, V. J. Tambi Pillai Avergal, M. R., A. S. Audit office, Colombo.—“May I take the liberty to write to you that I intend to have an English translation of your very interesting paper entitled வேளிர்வரலாறு appearing in the last but one issue of “Sen-Tamil” published in the journal of the Royal Asiatic Society here. It is full of facts that ought to be more generally known. I had arrived at the same conclusions nearly two years ago. I hope that S. India, will yet reveal facts of history that will try to unite all the great races of India into one great nation. I shall send you a copy when printed” (August 11, 05)

ii (12th, June, 07.) “Dear Sir, You will be very glad to hear that the committee of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch have informed me to-day that they have accepted with thanks my

English translation of your interesting paper on the history of the Vels [வேளிர் வரலாறு.] Your paper is no doubt, one of great merit and deserves to be published in the Journal of the Royal Asiatic Society for the perusal of learned men all over the world. You are indebted, I think, to me, for bringing your idea and theories to such prominence. I have done it as a labour of love. Your paper on 'Tamil Alphabet' is most interesting and original in some respects."

ஸ்ரீ:

வேளிர் வரலாறு.

செந்தமிழ் வளர்த்த பெருமையிற் சேர சோழ பாண்டியர்க்கு எவ்வளவு பாகமுண்டோ, அதற்கு அதிகமில்லாமற்போயினும், அவரளவு சம்பாகம் பெற்றுநின்ற ஒரு பெருங்கூட்டத்தார் முற்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் விளங்கியிருந்தனர் எனின், அது சிலர்க்கு வியப்பாகத் தோற்றலாம். ஆனால், பழைய நூலாராய்ச்சியுடைய செந்தமிழறிஞர்க்கு அது சிறிதும் வியப்பன்று. பண்டை யிலக்கியங்களை ஆராயுமிடத்து, மூவேந்தர் படைத்த தமிழ்ப்பெருமையளவு தாமும் படைத்துநின்ற ஒரு கூட்டத்தார் தமிழகத்தே விளக்கமுற்றிருந்த செய்தி வெளியாகும். இன்னோர் தாம் வேளிர்* என்றழைக்கப்படுவார்கள். இரவாமலீந்த கடையேழுவள்ளல்களிற்† பலர் இவர்களே. “கொடுக்கிலா தானைப் பாரியே யென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை”‡ என்னும் திருவாக்கில், வள்ளன்மைக்கே ஒரெல்லையாக வைத்துப் பாராட்டப்பெற்றவன் இவருள் ஒருவனேயாவன். வரையாவண்மையால் தானடைந்த ஒப்பற்ற புகழைக்கண்டு மூவேந்தரும்§ அழகுகாறுகொள்ளும்படி நின்ற இப்பெருவள்ளல் விளங்கியது வேளிர் குலமெனின், அத்தற்கு வேறொரு பெருமையும் வேண்டுமோ?

* வேளிர், வேள் என்பதன் பன்மைச்சொல். கேள் கேளிர் என்றும்போல.

† பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்ற எழுவர். (புறம்குறி; சிறுபாண் - அடி. அச-கஉஉ.)

‡ ஸ்ரீ: கந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்.

§ இவன் வேள் - பாரியாவன்; இவனது வள்ளன்மையால் உண்டாகிய பெரும்புகழ், தமிழரசராகிய சேர் சோழ பாண்டியரதுநீர்த் திகழையுங்கீழ்ப்படுத்த மெம்பட்டினால் அழுக்காறுகொண்ட அவ்வரசர்கள், தம்மிற்குடி அவ்வேளின் பறம்புமலையை முற்றுகையிட்டு, அவ்வள்ளலையும் வஞ்சத்தாற் கொன்றனர். இச்சரிதவிரிவை, இந்நூலுள் வேள்-பாரி என்ற தலைப்பின்கீழ்க் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் புறநவாப்தகுலத்தவரின் வரலாறுபற்றி நம்மவரார் சிறப்பாக ஆராய்ந்தறியப்பட்டவை இதுவரை இல்லைபென்றே சொல்லலாம். செந்தமிழரசர் என்ற அடிமீனத்தாற் சேர சோழ பாண்டியரது வரலாறுகளை அறிவித்த தமிழ்மக்களால் எத்துணை ஊக்கங் காட்டப்படுகின்றதோ, அதனின் சிறு பகுதியேனும் இவ்வேளிர் விஷயத்தினுங் காட்டுதல் நம்மவரது பெரும் கடமையன்றோ. ஆனால், இம்முயற்சியில் இறங்கத்தக்க கருவிகள்கூடப் பரிசீலனைசெய்யப்படவில்லை. வேளிர் பரம்பரை வரலாறுகளை எழுதிவைத்த பழைய நூல்களேனும் சாதனங்களேனும் கிடையாவென்பது உண்மையே. இப்போது காணப்படுவதெல்லாம், புறநானூறு முதலிய சிலப்பதூதம் தமிழ் நூல்களின் புலவர்கள் அவ்வப்போது பாடிப்போந்த ஒரு சில செய்யுட்களேயாம். இச் சிலவற்றைக்கொண்டு வேளிர்வரலாறெல்லாம் தெரிதல் எங்ஙனங் கூடும்? எனினும், வேளிர் வரலாறுகிய இருண்ட காஞ்சியத்தே, கையிலுள்ள இச்சிறுவெளிச்சங்களைத் துணைக்கொண்டு கூடியவளவு நாள் துருவிவோம். அங்ஙனம் துருவி நோக்குவதிற் மெய்கின்றவற்றைத் தமிழ்மக்கட்கு வெளியிட முயல்வோம்.

பழைய சங்கநூல்களிலே, வேளிர் என்ற ஒரு கூட்டத்தார், தமிழ்ப் பேராசர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியரை அடுத்துப் பல விடங்களிலும் கூறப்படுகின்றனர்; இதனை:—“பண்டெழு வேந்தரும் வேளிரும்” எனப் புறநானூற்றினும், “இருபெரு வேந்தரோடு வேளிர்” என மதுரைக்காஞ்சியினும், “வேந்தரும் வேளிரும்” எனப் பதிற்றுப்பத்திற் பலவிடங்களிலும் வருதலால் அறியலாம். இதனால், மூவேந்தராய்வுடுத்து முற்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் மதிக்கப்பட்ட சிற்றரசருள், இவ்வேளிர் முற்பட்டவர் என்பது விளங்கும். அன்றியும் “தொன்முதிர் வேளிர்” (அகம் - 200அ; புறம் - ௨௪) “நாற்பத்தொன்பது வழிமுறைவந்த வேளிர்” (புறம் - ௨0௯) “இருங்கோவேள் மருங்கு” (பட்டினப்பாலை) “எவ்விகொல்குடி” (புறம் - ௨0௨) என நூல்களின் காணப்படுதலின், இன்னோர் பண்டைக்கால முதலே தமிழ்நாட்டில் விளங்கியிருந்தவர் என்பதும் தெளியப்படுகின்றது.

இனி, இவ்வேளிர் யாவர்? இவர் குலம் யாது? இவர் தமிழ்நாட்டின் பழைய மக்களா? அன்றி இடையில் வந்தேறியவரா? இவர்

புராதன நாடு யாது? இவர் வந்தேறிய காலமும் வரலாமும் என்ன? என்பன முதலிய செய்திகளை விசாரிப்போம்.

வேளிர் வரலாற்றைப்பற்றித் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்த பழைய செய்திகள் சிலவற்றை, ஆசிரியர்-நச்சினர்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில், அடியில் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:—“தேவரெல்லாங்குடி ‘யாம் சேரவிருத்தலின் மேருத்தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத்திபனாரே ஆண்டிருத்தற்குரியர்’ என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்றிசைக்கடப் போதுகின்றவர்..... துவராபதிப்போந்து, நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண்குடி * வேளிர் உள்ளிட்டாரையும், அருவாளரையுங் கொண்டுபோந்து காடுகெடுத்து நாடாக்கி..... பொதியிலின்கணிநுந்தனர்”†—எனக்காண்க. இவ்வரலாற்றுள், “துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண்” எனத் துவராபதிக்கும் திருமாலுக்கும் சம்பந்தங் கூறப்படுதலால், அத்தொடர், துவாரகையைப் புதிதாகிருமித் தாட்சிபுரிந்த கண்ண பிராணப்பற்றியதென்பது எளிதற் புலப்படத்தக்கது. இனி, மேற் கூறப்பட்ட செய்திகளுள், ‘அகத்திபமுனிவர் துவாரகை சென்று

* ‘பதினெண்கோடி’ என அச்சப்பதிப்பில் உள்ளதாயினும், எட்டுப்பிரதிகளில் அவ்வாறின்மையாலும், பொருளதிகாரம், கூட-ம் குத்திரவுரையிலும் ‘பதினெண்குடி’ என்றே ஆளப்படுதலாலும் ‘குடி’ என்பதே பொருத்தமாம்.

† இவ்வாறு எழுதிச்செல்லும் நச்சினர்க்கினியர்—“இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து அவனை ஆண்டு வாராமை விலக்கி” என்ற செய்தியையும் உடன் கூறுகின்றார். இச்செய்தி, மதுரைக்காஞ்சியுரையிலும் அவ்வுரைகாரரார் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விராவணன் இராமபிரானோடு பொருது வீழ்ந்தவனாயின், கண்ணபிரான் காலத்துக்குப் பின்னிகழ்ந்த செய்தியுடன் இராவணன் விஷயம் கூறப்படுதற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. ஒருகால், இவ்விராவணன் தென்றிசையாண்ட வேறொருவனென்றிற் பொருந்தும்.

‡ துவாரகை.

§ நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் - உலகமளத்தற்குத் திருவிசுரமாவதாரம் எடுத்த திருமால். தொல்-பாயிரவுரையில் மற்றோரிடத்தும் “நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் நோக்கி உலகந்தவஞ்செய்து வீடுபெற்றமலையாதலானும், வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார்” என இத்தொடரையே நச்சினர்க்கினியர் திருமாலுக்கு வழங்குதல் காண்க. “நீணிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்-தாடொழு தகையேன்” என்றார் இளங்கோவடிகளும். (சிலப். ௧௧-ம் காதை-௧௪௮.)

கண்ணபிரான் வழியினராகிய அரசரையும் வேளிரையும் தென்னாட்டிற் குடியேற்றினர்' என்பதே, நாம் இங்கு ஆராய்தற்குரியது. அகத்தியனார் தென்னாடுபுகுந்த வரலாற்றைப்பற்றிப் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதை ஒத்தே மேற்கூறிய செய்திகள் பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளனவாயினும், கண்ணன்வழிவந்தோர் பலரை அம்முனிவர் தம்முடன்கொணர்ந்தாரென்பது அப்புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாக இப்போது தெரியக்கூடவில்லை. எனினும், இச்செய்தியே, “வேந்துவினையியற்கை” என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்தின் அவதாரிகையிலும்—“இது, மலயமாதவன் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன் கோணர்ந்த பதினெண்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்க்கும்* வேந்தன் தொழில் உரித்தென்கின்றது” (பொருளதி - ௩௨) என, மற்றும் ஒருமுறை எடுத்தோதி வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது.

இப்பிற்குற்றிலே, முன்குறித்த தொடரிக்கண்ட அருவாளரை யொழித்து, ஒழிந்த நரபதியருடன் கூடிய வேளிரே கண்ணன் வழியினரெனவும், அவர் பதினெண்வகைக் குடியினராயிருந்தனர் எனவும்,† அவரெல்லாம் அரசரிமை எய்தற்குரியவரெனவும் குறிக்கப்படுதல் காணலாம். இவ்வாறு, வேளிரைப்பற்றிய வரலாற்றை நச்சினார்க்கினியர் ஒருமுறைக்கு இருமுறை எழுதுதலால், அஃது ஏதோ ஒரு பிரமாணம்பற்றியே அவர்காலத்து வழங்கியிருந்தல் வேண்டு

* ஸ்ரீவியாஸபாரதம், ஸபாபர்வம், ௧௪-ம் அத்தியாயத்தில், ஜராஸந்தன்விஷயமாகக் கண்ணபிரான் யுகிஷ்டிரருக்குக் கூறிவருமிடத்து—“ராஜாவே! ஜராஸந்தன் எதிர்த்தலாற் கரைகடந்த பயம் எங்கட்கு நேர்ந்தபோது, நாங்கள் பதினெண்தலத்தோர்கள் சேர்ந்து இவ்வாலோசனை செய்தோம்” என்று, இருமுறை குறிப்பிடுதலால், யாதவர் பதினெண்வகைக் குடியினராயிருந்தமை தெளிவாகின்றது (ஸ்ரீ ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பித்தவரும் வியாஸபாரதம் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புப் பார்க்க.) ஸ்ரீமத்-பாகவதத்தில், இவர்கள் ஐந்து குலமாகவும், ௧௦௧-கிளைகளாகவும் கூறப்படுவர். (தசமஸ்கந்தம்; அத்-௧, ௧௦)

† முன்குறித்த வாக்யத்தில், ‘அரார் பதினெண்மரையும், பதினெண்குடி வேளிருள்ளிடாரையும்’ என வேறுவேறுகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும், இவ்வாக்யத்தில் ‘நரபதியருடன்கொணர்ந்த சுஅ-குடிவேளிர்’ என வருவதனால், அந்நரபதிகள் வேளிருடைய தலைவர்களே என்பது பெறப்படுகின்றது. வேளிர் பதினெண்வகையினரானமைக்கேற்ப, அவரரசரும் பதினெண்மரையினர் போலும்,

மென்று தெரிகிறது. ஆனால், அவ்வுரைகாரர் தாமெழுதியவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்த மேற்கோளை எடுத்துக்காட்டினாலில்லை. இச்செய்திகளைப் பிரமாணத்தாலன்றிப் பிற்காலத்தவரொருவர் கூற்றால் மட்டும் நம்பி மேற்செல்லுதல், சரித்திரவுண்மை யறிவதற்குப் போதாததாம். மேலும், துவாரகையாண்ட கண்ணன்வழியினர் இவ்வேளிர்ரெனின், அது புதிய செய்தியன்றே. ஆதலால், நச்சினார்க்கினியர் எழுதியவற்றை அடியாகக்கொண்டு, அவற்றி னுண்மையை விளக்கவல்ல வேறு சாதனங்கள் உளவா என்பதை இனி, ஆராய்ச்சி செய்வோம்.

நச்சினார்க்கினியர் எழுத்தின்படி, வேளிர்ரென்பவர் கண்ணன் வழியினராயின், அவரை நாம் யாதவர் என்றே அழைக்கலாம்: என்னெனின்—அப்பெருமான் அவதரித்தது யதுவமிசத்திலென்பது* பிரசித்தமன்றே. இனி, இவ்வேளிர் துவாரகையினின்று தென்னாடுபுகுந்த பழைய யாதவராயின், அன்னோர்வரலாறு பண்டைத் தமிழ்நூல்களிற்குமிக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். ஆனால், இவர்கள் கண்ணன் காலத்தை அடுத்துத் தெற்கே வந்தேறியவராக நச்சினார்க்கினியர் கூறுதலின், அவர்கள் செய்தியை நன்குவிளக்கக்கூடிய அக்காலத்து நூல்கள் இறந்தனபோலும்; எனினும், பிற்பட்ட கடைச்சங்கச்செய்யுளில், இவ்வேளிர் வரலாற்றைக் குறிப்பிக்கக்கூடிய இரண்டொரு செய்திகளும் இல்லாமற்போகவில்லை. கடைச்சங்கத்தவராகிய கபிலர் என்ற புலவர் பெருமான் இருங்கோவேள் என்ற சிற்றரசனை நேரில் அழைக்குமிடத்தில்:—

* “யது என்பான், பாண்டவரின் மூதாதைகளில் ஒருவனாகிய யயாதிக்குத் தேவயானையிறில் உதித்த புத்திரன். இவன்வம்சம் பல்கிப் பலகிளைகளாகி அநேக பிரசித்திபெற்ற ராஜர்களைத் தந்தது. யதுவின் மூத்தருமானாகிய ஸகஸ்ரஜித்திலே ஹேஹபவமிசமாயிற்று. அவ்வம்சத்திலே கார்த்தவீரயாச்சுனன் என்ற பிரசித்திபெற்ற அரசன் தோன்றினான். அவன் சந்ததியிலே தாளஜங்ஸர்கள் தோன்றிவிளங்கினர். யதுவின் இரண்டாம்புத்திரனாகிய குரோஷ்ஷெ வம்சத்திலே பிரசித்திபெற்றவர்கள்—சுசிபிந்து, சியாமகன், விதர்ப்பன் என்பவர்கள். இவருள் விதர்ப்பனின் விதர்ப்பராஜவம்சம் வந்தது. விதர்ப்பன் மூன்றாம்புத்திரனான சேதிவமிசம் வந்தது. இரண்டாம் புத்திரன் வமிசத்த வாகிய சாத்தவதனால் போலுவமிசமும், அந்தவமிசமும், விருஷணிகவமிசமும் வந்தன. இவற்றன், விருஷணிக வமிசத்திலேதான் கண்ணபிரான் அவதரித்தது.—அபிதானகோசம், யது என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.

“நீயே—வடபான் முனிவன் தடவினுட் டோன்றிச்
செம்புழிநீர் தியற்றிய சேணெடுப் புரிசை
உவரா விகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிஞள் வேளே”

எனக் கூறியிருக்கும் அடிகள் புறநானூற்றில் (௨௦௧) காணப்படுகின்றன. இதன்பொருள்:—நீதான், வடதேசத்து முனிவர் ஒருவரது யாகத்திற்குேன்றி, செம்பால் அழகாகச் செய்தப்பட்ட மிகப்பெரிய கோட்டையுடைய, வெறுப்பில்லாத பொன்மயமாகிய துவாரகையை ஆண்டு, நாற்பத்தொன்பது தலைமுறையாகவந்த வேளிர்க்குள்ளே சிறந்த வேளாய் உள்ளனை—என்பதாம். இப்பழைய மேற்கோளால், வேளிரென்பார் துவாரகையினின்றுவந்து தென்னாடாண்ட சிற்றரசு வகுப்பினர் என்பதும்பட்டல் நன்கு விளங்கிற்று; விளங்கவே, மேற்கூறிப்போந்த நச்சினார்க்கினியர் செய்திகளிலே, சிறந்ததொன்றற்குப் பிரபல ஆதாரங் காணப்பட்டதாம்.

இனி, வேளிர் துவாரகையினின்று வந்தேறியவர் என்பதற்கு இலக்கியமுள்ளதாயினும், அவர் யாதவகுலத்தவரென்பதை விளக்க வல்ல பிரமாணங்களை முன்னுல்களினின்று அறிதல் இப்போது அரிதாம். ஆரியனும், யது வாகிசத்தோர் ஆதியிற் கங்கைபாயுந் தேசங்களிற் பங்கிப் பெருநீயகாலத்தே, அன்றோர் பலகவர்களாற்* றுன்ப முறது வாழ்தல்வேண்டி, அக்குலத் தலைவராகிய கண்ணபிரான், மேல்கடற்பக்கத்தே துவாரகையைப் புதிதாக நிறுமித்து, அதனைச் சூழ்ந்துகட்டித் காட்டுப் பிரதேசங்களை நிறுத்தி நாடுகளாக்கி எண்ணிறந்த யாதவர்களை அங்குக் குடியேற்றித் தாம் அவர்கட்கு இராகு கராகரின்று உதவிவந்தனர்—என்ற செய்தி புராணேதிகாசங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. கண்ணபிரான் தன்னடிச்சோதிகுக்கு எழுந்தருளுங்காலத்தே, இவ் யாதவரிற் பலர் தமக்குள் விளைந்த பெருங்

கலகத்தாற் போர்புரிந்து மாண்டனரென்பதும், அக்காலத்துப் பலர் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினர் என்பதும், அங்ஙனம் வெளியேறியவர் கோதாவரியின் தென்கரைப் பக்கங்களிலும் பரவலாயினர் என்பதும் இதிகாசங்களால் அறியப்படுகின்றன. இச் செய்திகளால், யாதவ குலத்தார்க்குப் பலதேசங்களிலும் அடுத்தடுத்துக் குடியேறும்படி நேர்ந்துவந்ததென்றும், அம்முறையில், அன்றோர் முதலிற் கங்கைபாயும் நாடுகளினின்று மேல்கடலோரங் குடியேறிக் காலாந்தரத்தில் மஹாராஷ்டிரமெனவழங்கும் தேசமுழுதும் பரவியிருந்தனரென்றும் விளங்கலாம் இவ்வாறாயின், அவ் யாதவர்கள் தாம் பரவியிருந்த நாட்டுக்குந் தெற்கணிருந்த தமிழகத்துக் காடுகளைத் திருத்தி, ஆண்டும் குடியேறினர் என்று கொள்வதற் புதுமை யொன்றுமில்லைஎன்க. யாதவர் தெற்கே வந்ததைப்பற்றிய நச்சினார்க்கினியர் எழுத்துக்களை முழுதும் ஆதரிக்கக்கூடிய பிரமாணம் இப்போது கிடைப்பதரிதேனும், அவற்றைக் குறிப்பிக்கக்கூடிய பிரமாணமும் இல்லாமற்போகவில்லை என்பதை இதனால் அறியலாம். யாதவர் தென்னாட்டுங் குடியேறினர் என்ற இவ்வுகத்துக்குப் பிரசித்த வர் தென்னாட்டுங் குடியேறினர் என்ற இவ்வுகத்துக்குப் பிரசித்த வர் ரான சரித்திராசிரியர் ஒருவரும் சம்மதமளித்தல் கவனிக்கத்தக்கது: ஸ்ரீ: ரோமேச சந்திர தத்தர் எழுதிய “பழைய இந்திய நாகரீகம்” என்ற ஆரியநூலின் முதற்றொகுதியில்* யாதவரைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருப்பதாவது:—“கண்ணனைத் தலைமையாகக்கொண்ட யாதவர்கள் (வட) மதுரையைவிட்டு நீங்கிக் கூர்ச்சரத்துள்ள துவாரகையிற் குடியேறினார்கள். அங்கே அவர்கள் அதிககாலம் தங்கவில்லை. அவர்கள் தங்கட்குள்ளே பெருங்கலகம் விளைக்க, (அவருட்பலர்) துவாரகையை நீங்கிக் கடல்வழியே பிரயாணித்தனர். அங்ஙனம் பிரயாணித்தவர்கள் தென்னிந்தியாவை அடைந்து ஆங்குப் புதுராஜ்யம் ஸ்தாபித்ததாக நம்பப்படுகின்றது” என்பதே. இவ்வாறு தத்தரவர்கள் எழுதுவது நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய வேளிர்வரலாற்றோடு சில அமிசங்களில் ஒத்திருக்கின்றமை காணலாம். ‘வேளிர் யாதவரே’ எனக் கண்டு தமிழறிஞர் ஆங்கிலத்தில் வியாசமெழுத, அதனை நோக்கி “யாதவர் தென்னிந்தியாவில் ராஜ்யம் ஸ்தாபித்ததாக நம்பப்படுகின்

* ஜராஸந்தன் முதலியோர்.

† பரமபதம்.

* Dutt's Civilization in Ancient India. Part I. page 219.

றது" என்று ஸ்ரீ தத்தர் எழுதியிருக்கக்கூடாதோ எனின், இது வரை இக்கொள்கைபற்றி எவரும் வரைந்திருப்பதாகத் தெரியாமை யால், அங்ஙனஞ் சொல்வதற்கில்லை. ஆதலின், அச்சரித்திராசிரியர், தென்னாட்டிற் போல வடநாட்டும் வழங்கும் ஏதோ ஒரு கர்ண பரம் பரைச் செய்தியைப்பற்றிக்கொண்டு தம் ஆராய்ச்சியிற் றேற்றியதை எழுதினர் என்பதே முறையாம். ஆகவே, நச்சினுக்கினியர் எழுதிய செய்திகளில் மற்றொன்றற்கும் வடநாட்டுப் பண்டிதரொரு வர் சம்மதமளித்தலின், கண்ணன் வழியினர் பலர் தென்னாட்டுக் குடிபுக்கவரலாறு ஒருபடியாக நிரூபணமாகின்றது.

இனி, வேளிர் என்பவர் யாதவகுலத்தவரே என்பதைக் குறிக்க வல்ல வேறுபல சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன. அவற்றை ஒவ் வொன்றாக இனி எழுதுவோம். ஏறக்குறைய, தொள்ளாயிரம் வருஷங்கட்கு முன் மைசூர் நாட்டை அடிப்படுத்து, அந்நாட்டிலுள்ள துவாரசமுத்திரம் என்ற நகரத்திருந்து ஆட்சிபுரிந்தவர் ஹொய்சள-யாதவர் என்பதைப் பலர் தெரிந்திருக்கலாம்.* இவ்வரசர், ஆதியிற் கூர்ச்சரநாட்டுத் துவாரகையினின்று குடியேறியவரென்பதும், யாதவ குலத்தவரென்பதும் சரித்திர பூர்வமாக அறியப்பட்டவை. இவ்வாறு வந்தேறிய யாதவத்தலைவர், கன்னடபாஷையில், பேலாலர் என வழங்கப்படுகின்றனர். தமிழர் வழங்கும் வேளாளர் என்ற சொல் லோடு இப்பேலாபதம் பெரிதும் ஒற்றுமை பெறுதல் ஆராயத்தக்கது. அன்றியும், இப் பேலால-யாதவர் காலத்தே உண்டாகிய தலை நகரொன்று, வேளூர் அல்லது வேளாபுரம் என அவர்பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.† இதனால், கன்னடவாஷில் அவ்யாதவர் பேலாலர் என வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அச் சொல்லின் உண்மையுருவம் வேளாளர் எனத்தெரிதலோடு, வேள் என்றபெயரும் அவர்க்கு முன்பு வழங்கிவந்த தென்பதும் அறியப்படும். ஸ்ரீமத்-வி. கனகசபைப் பிள்ளையவர்களும்—மைசூர்ப் பேலாலரையும் தமிழ் வேளாளரையும்

* இவ்வரசரைப்பற்றிய சரித்திரக்குறிப்பை, Lewis Rice தரையவர்கள் எழுதிய "Mysore Gazetteer" என்ற நூலில், "Historical Period" என்ற தலைப்பின்கீழ் அறியலாம்.

† இஃது இப்போது ஷாலாபீடு என வழங்கப்படுகிறது.

யாதவகுலத்தவரென்று விளங்கக்கூறுதுபோயினும், ஒருகுலத்தவராகவே தம்நூலில் எழுதல்காணலாம்.* இனி, இப்பேலாலயாதவரும் பண்டைத் தமிழ்வேளிரும் ஒருகூட்டத்தவரே என்பதற்கு வேறொரு சிறந்தசான்றுங் கூறுவோம்.

புறநானூறு என்ற சங்கநூலிற் கபிலரென்னும்புலவர், வேளிர் ருள் ஒருவனாகிய இருங்கோவேளை அழைக்குமிடத்து, அவனை, துவாரகையினின்று வந்து தென்னாட்டை வேளிர் வழியினன் என்று கூறியிருக்குஞ் செய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டது. அவ் வேளை நோக்கிக் கபிலர் தாம்பாடிய இரண்டுபாடல்களிலும் (புறம்-202, 203.) புலிகழிமால் என்ற சிறப்புப்பெயரால் அவனைக் கூறுகின்றனர். இதற்குப் புறநானூறு நுரைகாரர்—"புலிகழிமால் - இவனுக்கு ஒரு பெயர்" என்றமட்டிற் காட்டி, அப்பெயர்க்காரணத்தை விளக்காமற் போயினர். அன்றியும், அதன்காரணத்தைச் சங்கநூல்களினின்று தெரிதல் இப்போது அரிதாம். எனினும், பிற்காலத்தே துவாரகையினின்று வந்து மைசூர்நாட்டை ஆண்ட பேலாலர், அப்பெயர் வழக்கைத் தம் வரலாற்றால் விளக்கித் தாம் தமிழ்வேளிருடன் ஒற்றுமை பெற்றவர் என்பதைக் குறிப்பித்தல் நோக்கத்தக்கது. "கொங்குதேச ராஜாக்கள் சரித்திரம்" என்ற நூலிலும்,† ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட வேறுசில நூல்களிலும் பேலால யாதவர் ஹொய்சளர் என்ற பெயர்பெற்றதற்குப் பின்வருங் கதை கூறப்பட்டுள்ளது:—தபங்கர் என்ற முனிவர் காட்டில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒருபுனி அவர்மேற் பாய்தற்கு நெருங்க, அதுகண்டு அம்முனிவர், அப்போது வேட்டைமுடித்துவந்துநின்ற சளன் என்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி, 'இப்புலியைக் கொல்க' எனலும், அவ்வரசனும் அதனைத் தன்னம்பால் எய்து வீழ்த்தினமையால், அவன் வமிசத்தோர் "ஹொய்சளர்"‡ எனக் கன்னடத்தில் வழங்கப்பட்டார்—

* The Tamils 1800-years ago. pp. 114.

† இந்நூல், தமிழ்ச்சான்றிடையில் அமைந்தது. சென்னை மியூஸ்யத்தைச் சார்ந்துள்ள கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் இதன்பிரதி யுள்ளது.

‡ கன்னடத்தில், "ஹொய்சளர்" என்பது, 'கொல்-சளனே' எனப் பொருள் படும் என்பர்.

என்பதாம்.* இக்கதை அப் பேலாலரைப் போலவே துவாரகையி னின் னுவந்து முற்காலத்துத் தமிழ்நாடாண்ட வேளிர் குலத்தவ னாகிய இருங்கோவேள் என்பான் 'புலிகுடி மால்' எனப் பெயர்பெற்ற தன் காரணத்தையும் விளக்கக்கூடியதன்றோ. புலியைக் கொன்று முனிவரைக்காத்த யாத்வித்தலைவனொருவனைத் தங்கள் வழிக்கு ஆதி முன்னோனாகக் கொண்டமை பற்றியே, அவ்விருவரும் ஹோய் சளர் எனவும்; புலிகுடிமால் எனவும் ஒத்த சரித்திரம் பெற்றனர் என உணர்க. இவ்வாறு, 1800-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவேளிரும், 900-ஆண்டுகட்கு முந்திய பேலாலரும் சாதியாலும் பெயராலும் சரிதத் தாலும் பெரிதும் ஒற்றுமைகொண்டு, தாம் ஒரே குலத்தவர் என்று காட்டிக்கொள்வதைக் காணலாம்.

இனி, இவ்விருவரை யாதவரும், முறையே வேள் அல்லது வேளாளர் எனப் பெயர்பெற்றதன் காரணமும் ஆராயத்தக்கதாம். விர்தியமலையின் தென்பக்கத்து நாடுகளை ஆண்டுவந்த பழைய அரசு ருள், சளுக்கியர் என்பவரும் ஒருவர் என்பது பலர்க்குத் தெரிந்தது. இவ் வரசரது புராதனராஜ்யம், கூர்ச்சரமும் அதன் பக்கமுமாம். பிற காலத்தே, இவருள் ஒரு கூட்டத்தார் கீழ்க்கலைச்சார்ந்த நாடுகளைக் கைப்படுத்தாண்டமையால், இவ் வேறுபாடறிதற்கு இவர்களைக் கீழைச்சளுக்கியர் எனவும், மேலைச்சளுக்கியர் எனவும் இருதிறத்தா ராகச் சரித்திராலோர் வழங்குவர்.† இவருள், தென்னாண்ட

*மைதூர் கேஸட்டியர், 335-ம் பக்கத்தும் இவ்வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது; ஆனால் அடியில்வருமாறு சிறிது வேறுபடுகின்றது:—சுளன் என்ற அரசன், சச்சுபுரத்தை அடுத்த காட்டிலுள்ளதும் தன் குலதேவதையுமான வஸந்திகா தேவியை வணங்கச் சென்றிருந்தபோது, அவன் அத்தேவியைத் தொழமுடியா வண்ணம் காட்டினின்று பாயந்துவந்த புலியொன்றால் தடுக்கப்பட்டான். அப் போது, அக்கோயிற் குருவானவர் பச்சத்திருந்த இரும்புத்தடியொன்றை எடுத்து அவ்வரசன்கையிற் கொடுத்தக் (கன்னட பாஷையில்) 'ஹோய் சள!' எனக் கூற, அதன்படி அவனும் அத்தடியால் ஒக்கியடித்து அப்புலியை இருந்த விடத்தே சாகும்படி வீழ்த்தினான். இவ்வாறு, குருசொற்படி புலியை வீழ்த் திய அரியசெயல்பற்றி, அவ்வரசனும், அவன்வழியினரும் 'ஹோய்சளர்' என் னும் பெயர் பெற்றனர்; (அன்றியும்) இதுபற்றியே, இவ்வமிசத்தார் புலியைத் தம் கொடியாகவும் கொண்டனர்—என்பதாம்.

† இச்சளுக்கியவமிசத்தின் வரலாறு, 'மைதூர்-கேஸட்டியர்' முதலிய சரித நூல்களில் விளங்கக்காணலாம்.

சளுக்கியரைப் பண்டைத் தமிழ்நகன்களின் வேள்புலவரசர் என்று கூறுகின்றன; இதனை—“வேள்புல அரசர் சளுக்குவேந்தர்”* எனத் திவாகரத்தும், பிங்கலத்தும் வரும் சூத்திரத்தால் அறியலாம். இவற் றுள், திவாகரத்தில், அச்சளுக்கரது கொடி வராகமென்பதைக் “கேழல்வேள்புல வரசர்கொடியே”† என்றசூத்திரங்கூறுகிறது. இத் திவாகரம் பாடுவித்த அம்பர்கழான்-சேந்தனார், கடைச்சங்கத்தவ ரான ஓளவையாராற் பாடப்பெற்றவர் என்பது, அந்நிகண்டின் ‘தொகுதியி றுதிக்கட்டுரை’ களானே நன்குவிளங்குதலின், அத் திவா கரமும் அச் சங்ககாலத்தது என்பது சொல்லாதே அமையும். கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டுக்கும் முற்பட்ட சளுக்கிப்-சாஸனங்கள் இப்போது காணப்பட்டிலவேனும், அச்சளுக்கர் பழமைபெற்றவர் என்பது, திவாகர முதலியவை அவ்வரசர்பெயரை எடுத்தோதுதலானே தெளி வாகின்றது. இனி, இச் சளுக்குவேந்தரை வேள்புலவரசர் என அந் நிகண்டெடயார் கூறுவதில், வேள்புலமென்பது, அவ்வரசரது புராதனராஜ்யமாகிய கூர்ச்சரமுதலிய மஹாராஷ்டிராபுத்யே என்ப தற்கு, வேண்டிய ஆதாரங்கள் இப்போது காணப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழ்மக்கள் பம்பாய் மாகாணத்தையே வேள்புலமெனக் கொண்டனர் என்ற என் கெழ்ந்நை, அம் மாகாணத்துள்ள நகரங்கள் பல வேள் என்ற சொல்லடியாக வழங்கிவருதலால் நிலைநாட்டப்படு கின்றது. உதாரணமாக:—கைலாசம் ராஜ்யத்தைச்சார்ந்து அதன்வட மேற்கெல்லையில் உள்ளதும், பம்பாயின் வடபாகத்தை ஒட்டியது மான கைலாசம் (Mallora) என்னும் பிரபலமான குறிஞ்சிலத்து னொருங்கு உண்டு. இவ்வெல்லூர் என்பது, ஏலாபுரம் என்ற வடகொண்டின் திரிபென்பர் டாக்டர்-பண்டாரகர். (Dr. Bandarkar) இதனை ஆசேஷித்து டாக்டர்-பிளீட்டரை (Dr. Fleet) அவ்வூர், வேளூர், வேளூரகம் எனப் பழைய சாஸனங்களிற் கூறப்படுதலைத்

*மக்கட் பெயர்த்தொகுதி பார்க்க.

† பல்பொருட் கூட்டத் தொகுப்பெயர்த்தொகுதி-வேள்புல அரசர் கொடி வகைப்பெயர் பார்க்க; இக்காலத்து அக்கங்கே அகப்படும் செலூ, தாமிர சாஸனங் களிலும் “வேண்டாரசர், வேள்குலச்சளுக்கி” எனவும், “வராகவெல்கொடி, குகரக்கொடி” எனவும், சளுக்கியரது நாடு, குலம், கொடி முதலியவை கூறப்படு கின்றன. (ஸ்ரீ. து. அ. கோபிநாதராயர்வர்களது சோழவமிச சரித்திரம், அது பத்தம் II பார்க்க.)

147497

தக்க காரணங்காட்டி நிரூபித்திருக்கின்றார்.* இவ்வாறே, பம்பாய் மாகாணத்து ஷோலாபூர் (Sholapur) ஜில்லாவில் ஒரு நகரம் வேளாபுரம் (Velapur), என்ற பெயர்வாய்ந்துள்ளது இன்னும், வேளி ரின் ஆதியிருப்பாகிய கத்யவார் (Kathiawar) கட்சு (Cutch) பிரதே சங்களில் பேலா (Bela) என்ற பெயர்வாய்ந்த ஊர்கள் பலவுள். அங் னுன்மே, அஹமெட்நகர்த் தாலுகாவில் வேளாபுரம் எனவும், பூனா ஜில்லாவில் வேளகம் (Belha) எனவும் நகரங்கள் காணலாம். இனி, அம்மாகாணத்தின் தென்பக்கத்துள்ள முக்கியமானதொரு ஜில்லா யும் நகரமும் பேல்காம் (Belgaum) என வழங்குதலை அறியாதார் அரிவர். பேல்காம் என்பது வேள்கிராமம் என அப் பக்கத்திற் சாஸ் னங்களிற் காணப்படுவதெனவும், சளுக்கியரின் சகோதர வகுப்பின ராகிய கதம்பர்க்குத் தலைநகராக அஃது ஸ்காலத்து விளங்கியதென வும் சரித்திர நூலோர் கூறுவர்.† அப் பிரதேசத்து லக்ஷ்மேச்வரத்திற் அடுத்தள்ளதோர் ஊர் வேள்பட்டி (Bellhutti)† என வழங்கு தலும் அறியத்தக்கது. இங்ஙனமே பம்பாய்மாகாணத்தை ஊன்றி நோக்குமிடத்து, ஆங்குள்ள ஊர்கள் பல, வேளேன்ற சொல்லடி யாக வழங்குதலை நன்றாக நாம் காணலாம். ஆகவே, பம்பாய்மாகாண மாகிய வேள்புலத்தினின்று வந்து தென்னாண்டமைபற்றித் தமிழ்நாட்டார் சளுக்கியரை 'வேள்புலவர்சர்' என வழங்கினர் என் பது பெறப்படுவதன்றோ. எனவே, அவ்வேள்புலத்தினின்றே முற் காலத்துத் தமிழ்நாட்டுக் குடியேறிய வேளிராஜ்ய யாதவரும், பிற காலத்து அங்ஙனங் குடிபுகுந்த ஹையசன-யாதவரும் முறையே வேளிர் எனவும், பேலாலர் எனவும் பெயர்பெற்றதன் காரணமும் அதுவேயாதல்வேண்டும் என்பது தானே பெறப்படத்தக்கது.

மேற்கூறியவாறு, சளுக்கியரை வேள்புலவர்சர் என நிகண்டி கள் படிப்பதோடு, வேள் என்ற சொல்லே அச்சளுக்கர்க்கு உரிய

* Bombay Gazetteer, Vol. I, Part. II, pp. 391.

† வேள் கிராமமாகிய இவ்வூர், வேணுகிராமம் என வடமொழியில் வழங்கப் பட்டுள்ளது; இந் நகரத்திலிருந்தாண்ட இக் கதம்பரும் சளுக்கரும் ஆதியில் ஒருகுலத்தவரென்பரை, இந்நூலில் "நன்னன்-நெண்மான்" என்ற தலைப்பின் கீழ்க் காண்க.

‡ வகரம் பகரமாகவும், பகரம் ஹகரமாகவும் யாவூர் தாங்களில் வழங்கும்

தாகவும் பிங்கலந்தை கூறுகிறது. இதனைத்—“தார்காரியுஞ் சளுக்கியர் வேந்தனும்-வேனிளாளனும் வேளேன லாகும்”* என்பதனால் அறிக. இங்ஙனம், வேளிர் எனச் சளுக்கரசர் கூறப்படுதற்கேற்ப, மைசூர்ப் பேரால்-யாதவரைப் பேரலவே இவ்வரசரும் யாதவருள் ஒரு வகை யின்றே என்பதற்குப் பலசான்றுகள் உள்ளன. சளுக்கருடைய புராதன நாடு கங்காதீரமாகவும், வமிசம் சந்திரகுலமாகவும்—யாத வார்க்குரிய குடி குலங்களே இவர்க்குங் கூறப்படுதல் காண்க. இனி, கிறிஸ்தவாப்தர் தொடங்குதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே, வடநாட்டிற் பிராபல்யம் பெற்று விளங்கிய ஆந்திர சக்கரவர்த்திக ளாஃ, ஆட்சி, பிற்காலத்தே நிலைகுலைந்தபோது, அவரில் ஏழு பிரி வான அரசர்கள் தக்கிணத்தில் ராஜ்யங்கள்ஸ்தாபித்து ஆண்டுவந்தன ரென்றும், சளுக்கரும், விக்ரமார்க்கன் வம்சத்து மாளவ அரசரும், காலசூரிகளும், காசுதிய-கணபதிகளும், கொண்டலிடு-கணபதிகளும், விஜயநகர-யாதவ நரபதிகளும் அவ்வகையினரென்றும்† சாஸனங்க

* பலபொருட் பெயர்த்தொகுதி.

† மகதநாட்டு ஆந்திர-சக்கரவர்த்திகள் பலர், வடக்கே இமாசலமும், தெற்கே தெலங்காணமும், மேற்கே மாலமும், கிழக்கே வங்கமும் எல்லையாகக் கொண்ட கொடியித்யத்தை (Empire) நாட்டிப் பன்னூற்றாண்டுகள்வரை பெருந் திரைவாழ்ந்த ஆட்சிபுரிந்தவரே; இன்னோர், ஆந்திரர் (நேரான அரசர்), ஆந் திர-பிரதீப-வம்சத்தினர், ஆந்திர-பிரதீபர் (அவர் வேலைக்காரர்) என நூற்றாண்டுகள்வரை ஆட்சிபுரிந்தவரே. இவ்வரசர் 2000-ஆண்டுகட்கு முன்பே பிரபலம் பெற்றவர்கள் என்பதற்கு இவ்வரசர் பிரமாணங்கள் உள்ளன. இந்த சக்கரவர்த்தி யை, அக்காலத்துக் கிழக்கிய மெஸ்பொதியர்கள் அண்டரிய (Andoria) என வழங் கினார்கள். இத்தேசத்திற் வந்தவென்ற பண்டைய யவனஞ்சிரியராகிய ப்லினீ (Pliny) என்பவர் எழுதியிருப்பதால், இன்னோர் பரதண்டத்தே மஹாவீரராய் இருந்தவரெனவும், இவர்கள் ஊரம் தாற்றக்கணக்கான பேரானவாய்ந்த நகரங்களும், ஆயிரக்கணக்கானவர்களும், லக்ஷக்கணக்கான சைன்யங்களும் இருந்தன எனவும் தெரிகின்றன. இவ்வாறுமித்தினை வரலாறு, பாகவத-விஷ்ணு மதஸ்ய-புராணங்களிலும் உற்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாசரித் தண்டையான வன், கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த புலோமன் என்பான். சீலப்பதி காரத்தில், செங்குட்டுவனது வடநாட்டு யாத்திரையில், அவனுக்கு உதவிபுரிந்த “நூற்றவர் என்னர்” என்பவர் இவ்வாசரித்துவந்தரசரே என்பர்; மற்றும் இன்னோர் வரலாறுகள் சரித்திரநூல்கள் நோக்கி அறியத்தக்கன.

‡ James Prinsep's Essays on Indian Antiquities. Vol. II. p. 281.

இனி, ஆசிரியர் ஆதிமுதல்வர் எக்காலத்தே தென்னாட்டிற் குடியேறியவர் என்பது ஆராயத்தக்கது. ஆசிரியர் - நச்சினர்க்கினியர் எழுதிய செய்திப்படி, இன்னோர் கண்ணபிரானுக்குப் பிற்காலத்தில் வெளிநேயவராகத் தெரிதலால், பொதுவாக, பாரதகாலத்திற்குப் பின் இவர்கள் இங்கு வந்தவராக அறியப்படும், இன்ன காலத்திற் மென்னுடு புகுந்தவராதல் வேண்டும் என்று சிறப்பாக அறிந்துகொள்வதற்கு ஒரு குறிப்பும் முன்னாலிற் காணப்படுகின்றது : அஃதாவது—மேலே குறித்தபடி, இருங்கோவேள் என்பாளை நோக்கிக் கபிலர்—“நீயே....துவரை யாண்டு—நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த - வேளிர்நுள்வேளே” எனக் கூறுதலேயாம். இவ்வாறு சங்கப்புவர் பாடுதலால், அவர்காலத்தில் வேளிர்நுள் சத்தைப்பற்றிப் பொலமாக வழங்குவந்ததொரு செய்தி விளங்கும்தன்றோ? இனி, இந்நாற்பத்தொன்பது என்னும் எண்ணொட்டதலை முறைகளின் ஆட்சிக்காலத்தைக்கொண்டு, வேளிர்நுள் ஆதிமுதல்வர் இன்ன காலத்து இங்கு வந்தவராதல் வேண்டுமென ஒருவாறு நாம் ஊகிக்கலாம். முற்காலத்தே, ஆரியாவர்த்தத்தை ஆண்ட பவிபுச்சகவழி அரசர் முப்பத்துமூவர் 486-வருஷமும், மௌரிய - அரசர் பதினமர் 137-வருஷமும் ஆட்சி புரிந்ததாக ஷிஷ்ணு - பாகவத புராணங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றை நோக்கின், முந்தைய குறித்த பவிபுச்சகவழியினர் தலைமுறையொன்றிற்குச் ‘சராசரி’ 15 வருஷமும், அடுத்த மௌரியர் 14-வருஷமும் ஆட்சி செய்தவராக ஒரு கணக்கு ஏற்படும். இவ்வாறே, பழமையாகவரும் அந்நிய அரசர்களின் தலைமுறையளவை ஆராயினும், நிகழ்காலத்தில் வல்லாததில் ஒன்றாக விளங்கும். ஜப்பானிய - ஏகாதிபத்யத்தை (Japan

ஒள்ளதோர் நாடு” என எழுதப்படுதலால், தண்டகாரணிய தேசமென்ப பழைய வழக்குத் தமிழ்நாடுகளிலும் பயின்றிருத்தல் காணலாம்.

* இற்றைக்கு 900-வருஷங்கட்கு முந்திய சனங்கிய சாஸனங்களிற் உதயணன் முதலாக 75-தலைமுறை இவர் முன்னோர் ஆண்டவந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; இச்சாஸனங்களிற் கண்ட புராணவரலாற்றில் இவ்வயிசும், ஷிஷ்ணுவின்னறு தொடங்கினும், பாண்டவரது மரபாகக் கூறப்படுதலால், முற்காலத்தேயே இவர் ஆதிவரலாறு மாறுபாட்டைந்ததாகத் தெரிகிறது (இ. பி. 1890. p. 425.)

† ஷிஷ்ணு புராணம்: ச-ம் அம்சம், உ-ம் அதியாயம். பாகவதம், உ-ம் ஸ்கந்தம், முதல் அதியாயம்.

nese Empire) இப்போது ஆட்சிபுரியும் மிக்காடோ - சக்கரவர்த்தி, தமது பழமை பெற்றதும் இடையூறு படாததுமாகிய பரம்பரையில் 123-வது தலைமுறையினராகச் சொல்லப்படுகின்றார். அவ்வேகாதிபத்யத்தை நாட்டிய ஆதிசக்கரவர்த்தியான ஜிம்மு - திந்நோ இற்றைக்கு 2500-ஆண்டுகட்கு முன்புவிளங்கியவர் என்பது ஜப்பானிய-சரித்திரத்தால் தெரியவருகின்றது. இனி, இவ் 2500-வருஷங்கடையும் 123-அரசர்க்கும் பகிர்தால், ஜப்பானிய அரசர் ஒவ்வொருவர்க்கும் 21-ஆண்டே தலைமுறையளவாதல் பெறப்படும். இம்முறையே, ஆயுள்விர்த்தி பெற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில், ரஷ்ய சக்கரவர்த்திகட்கு 19-ம், இங்கிலாந்து அரசர்க்கும், ஜர்மானிய சக்கரவர்த்திகட்கும் 23-ம், பிரான்சு அரசர்க்கு 24-ம் ‘சராசரி’ யாட்சிக்காலமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. * இவற்றுள்ளே அதிக ஏற்றக்குறைவின்றி ஜப்பானியத்தலைமுறைக்கு அமைந்த 21-ஆண்டளவை நாம் மேற்குறித்த 49-தலைமுறை வேளிர்க்குங் கொண்டு கணிப்போமாயின், கபிலர் பாடிய இருங்கோவேளுக்கு 1000-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதே அவன்வழியின் ஆதிமுன்னோர் தென்னாடுபுகுந்த காலமென்பது பெறப்படும்; படவே, கடைச்சங்கத்தவராகிய கபிலர் பாடிய அவ்வேளின்காலம் 1800-வருஷங்கட்கு முற்பட்டதென்பது இப்போதுள்ள கொள்கையாதலின், வேளிர்நுடைய ஆதிமுன்னோர் தமிழ்நாடு புகுந்தது கி. மு. 10-ம் நூற்றாண்டுக்கும் முந்தியது† என்று நாம் ஊகிக்கலாம். தடையிலில்லை என உணர்க.

இனி, வேளிர்நுள் ஆதிமுன்னோர் அவரது தலைவரும், முற்காலத்தே இங்கு வந்திருந்திருடியேறி வாழ்ந்த வரலாற்றை அடியில் வருமாறு சுருங்கிக் கூறலாம், கண்ணபிரானைத் தலைமையாகக்கொண்ட எண்ணிறந்த யாதவர்கள் படைவாக்கஞ்சித் தம் ஆதிபுரியாகிய

* The Chronology of Ancient India. p. 65

† இக் காலவரையறை, R. C. தந்தர், V. கோபாலயர் முதலியோர் பல ஏதுக்களால் கி. மு. 13 அல்லது 12-ம் நூற்றாண்டில் நடந்ததாகக் கூறியிருக்கும் மஹாபாரத காலத்துக்குச் சிறிது பிற்பட்டிருக்கையுள்ளது, இவ்வாறு நெருங்குதல், கண்ணபிரானது வியோகத்தின் பின் வந்தவர் வேள்புலத்தலைவர் என்ற வரலாற்றை ஒத்திருத்தல் சிந்திக்கத்தக்கது. இங்ஙனமன்றி, நம் இந்நிகாசங்கள் கூறுமாறு, பாரதகாலம் 5000-ஆண்டுகட்கு முன்பென்பதே முடிவாயின், அக்காலத்துக்கு 21-நூற்றாண்டுக்குப்பின் வேளிர் தென்னாடு புகுந்தவராதல் வேண்டும்.

கங்கையமுனைக் கரைகளை நீங்கி மேல்கடலைப்பொட்டிய வேள்புலத்திற் குடியேறிப் பெருகியதுபோல, அவர் வழிவந்த பதினெண்குடி - வேளிரும் அப்புலத்திற்கும் தெற்கணிநுந்த பெருங்காடுகளைத் * திருத்திக்கொண்டே பரவலாயினர். இன்னோர் நாகரிகம்வாய்ந்த ஜாதி யராதலின், அரசுத்தொழில் படைத்திற முதலியவற்றினும், தாம் முயன்று நின்ற குடியேற்றத்துக்கு இன்றியமையாத உழுதொழில்,† கொற்றொழில்,‡ மண்செய்தல்,§ தூற்றல்,|| கால்நடைகளை வளர்த்தல்|| முதலிய பலவகை விருத்திகளினுங் கைதேர்ந்திருந்தனர்.

* கொண்கானம், துளுநாடு முதலியன. கொண்கானம் முற்காலத்து வேளிர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததென்பது புறநானூற்றுல் (சருசு) அறியப்பட்டது; இனித் துளுநாட்டிற் புகுந்து பரவிய வேளிர் துளுவ - வேளாளர் எனப்படுவர். இவ்வமிசத்தவராக இந் நாட்டிலுள்ளோர், தம்மைச் சந்திரரூப் தன் வழிவந்த ஆந்திரகுலத்தவரெனக் கூறிக்கொள்ளுதல் அறியத்தக்கது. (அபி தானகோசம் - துலுவமிசம் பார்க்க.)

† இவர் செய்தி பின்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

‡ கொல்லரை, ஆந்திரமக்கள் 'கொல்ல - வேலம்' என்பர்; வேலம், வேண்மார் என்பதன் திரிபாம். இதனால், வேள்குடி பதினெட்டில் இவரும் அடங்கினவர் என்பது தெரியலாம்.

§ மட்கலம் வளைவோர்க்கு வேட்கோ, இந்நங்கோவேள் என்ற பெயர்கள் தூல்களில் வழங்குதலால், வேளிர் குலத்தில் இவரும் அடங்கியவராதல் வேண்டும். இக்குலத்தோர், முற்காலத்தில் ஆரியமொழியில் கல்லவராயிருந்தவரென்பது - நக்கீரருடன் 'ஆரியம் நன்று தமிழிதே' என வாதிட்ட வேட்கோக் குயக்கோடன் செய்தியால் தெரியலாம். (தொல். பொருளதி. பக். எசுடு) 'நன்மதி, வேட்கோச்சிருர்' எனப் புறநானூற்றில் (கஉ) வருதலின், இக்குலத்துச்சிறுவர் துண்ணிறவுடையராக முன்னாளில் மதிக்கப்பட்டிருந்தமை விளங்கும். இக்குயவர், ஆரியாநுட்டானங்கள் தமக்கென்று உடையர்.

|| பழைய நிகண்டுகளில் 'சாயவேளர்கொல்லி' என இராகப்பகுப்பு ஒன்று காணப்படுதலின் தூற்றலோடு சாயமிதெலும் இவர் தெரிந்தவரென்பது வேளியாகின்றது.

|| இவர்கள் ஆயுரென வழங்கப்படுவர்; இன்னோர் நிலையின்றித் தங்கள் ஆடுமாடுகளுடன் சஞ்சரிப்பவரென்பதைப் பாகவதத்திற் பலவிடங்களினுங் காணலாம். இவர்களை யாதவரின் வேறுகப் புராணங்கள் கூறுவனவேனும் ஆந்திரநாட்டார், வேளாளரைப்போலவே தமிழிடுடையரையும் 'வேலம்' என்ற குலப்பெயரால் அழைத்தலால், வேளிர் இவரும் அடங்கினவர்போலும். இவ் ஆயரைக் கோவைசெய குலத்தவரென்று புராணங் குறிக்கும். பாண்டியர் ஆதியிற் மென்னுதி புகுந்து அரசியல் தாபித்தகாலத்தே இவ் ஆயரும் அவருடன் வந்தவரென்ற செய்தி "வாடாச்சீர்த் தென்னவன் - தொல்லிசைநட் குடி பொடி தொன்றிய - பாலிடைத்தாய்" - வில்லு குடிப்பி விருங்குடியாய். (முல்லைக்கல். (நி. ச.) எனக் கவித்தொகையிற் கூறப்படுகலால் அறியலாம். இவ் ஆய்குலத்தாரும் தென்னாட்டிற் சிற்றரசுகள் தாபித்திருந்தனர் எனவும்;

இன்னோரது குடியேற்ற முயற்சிக்குப் பேருதவிபுருந்தருளியவர் அகத்தியமுனிவர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்*. இனி, இவ்வேள்குலத்தோர் தம்மாற் காடு கெடுத்து நாடாக்கப்பட்ட பிரதேசங்களிற் கோட்டை முதலிய அரண்களைப் பெருக்கித் தம் தலைவரின் கீழ் அமைதியுடன் அமர்ந்து வந்தனர். இங்ஙனம், நாடுகளிற் மங்கியவர் 'பதிக்குரியோர்' என்னும் பொருள்கொண்ட கீழார் எனவும், தம் முயற்சித்திறந்தோன்ற மருநிலம்மக்கள் எனவும், தம் ஆதிநாட்டி னடியாக வேளிர், வேளாளர் எனவும் பெயர் பெற்றனர். ஆந்திர நாட்டாரும் இன்னோரை (வேண்மார் என்பதன் திரிபாக) வேலமா என்பர். "ஆரியவகுப்பினருள் கூத்தரிய-ஜாதியைச் சேர்ந்த இவர்கள், தம் நாடு செழித்தல்கருதி வணங்கிவந்த தெய்வம், ஆரியமக்கள் வணங்கிவந்த தெய்வங்களுள் இந்திரனாவன்: "வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்" என்றார் தொல்காப்பியனார். (பொருளதி. அகத் திணை. சூத்-நு.) இவ்வேளாளர், ஆதியிற் கங்காதீரங்களில் வாழ்ந்த வராதலின், இவர்கள் தம்மைக் 'கங்கா - புத்திரர்' 'கங்கை-வமிசத் தவர்' எனக் கூறிக்கொள்வர். இவர்களை ஆண்ட சிற்றரசர் வேளிர் அல்லது வேண்மார் எனப்படுவர்.

இவ்வாறு தமிழகத்துப் புகுந்து குடியேறிய வேளிராகிய யாதவகுலத்தார், ஆதியில் கூத்திரிய வகுப்பினரேயாயினும், பன் னெடுங்காலமாகக் குடியேற்றமுயற்சியிற் சென்றமையாலும், உட றெனத் துணிந்தவரென்றித் தமிழ்நாட்டிற் மத்தந் தொழில் வேறுபாட்டாற் பிரிந்தமையாலும் தமது புராதன ஆசிரணையைச் சிறுக்கச் சிறுக்க லெழுந்தனர். கண்ணபிரான் காலத்தேயே யாதவ குலம், மற்ற கூத்திரிய-குலங்களினுந் தாழ்ந்ததாகக் கருதப்பட்ட தென்பதும்,† அரசாளுநரிமை அக்காலத்தேயே இவர்க்கு அதிக

அவற்றைத் தமிழ்வேந்தரும் தலைவரும் அழித்தனவெனவும் தெரிகின்றன. (பதிற்றுப். எக, அஅ; பட்டினப்பாலை - உஅக.)

* தொல்காப்பியப் பாயிரவுரை.

† யாதவர்க்கு, முற்காலத்தே, கங்காதன் உரிமையின்மையும, அவர்கள் கூத் திரிய குலத்திற் குழந்துநின்ற செய்தியும் ஸ்ரீமத் - பாகவதம், சரு, கூஅ-ம் அத் யாயங்களில் முறையே கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களால் அறியப்படுவன. இங்ஙனமே, புராணதாற்பரியங்கூறும் பெரியோரும் -- "யயாதிசாபத்தாலே அபி ஷேக ப்ராப்தியற்று, கூத்திரியில் தாழ்ந்து வையெப்பராயரான யது குலத்தில்

மாக இருந்ததில்லை என்பதும் புராணேதிகாசங்களினின்று தெரிதலால், தென்னாட்டுப் புகுந்த வேளிராகிய யாதவர் தம் பழைய மதிப்பைக் காலாந்தரத்தே இழந்ததில் ஐயப்பில்லையாம்*. ஆயினும், இவர்களுடன் பிறந்த வீரத்தன்மையும் உறுதிப்பாடும் எக்காலத்தும் இவர்களைக் கைவிட்டொழிந்தில்லை.

இங்ஙனம், தமது பெருத்த குடியேற்றத்திற் பலவகைத் தொழிற்றிறங்களிற் சிறந்துநின்ற வேள்வகுப்பார், அவ்வத்தொழில் களை வழிவழியாகக் கொண்டமைப்பற்றித் தாமும் வேறு வேறு கிளைகளாகி மறைந்தனர். இவருள்ளே, தமிழ் நாட்டிற் றம் பழைய மதிப்புடன் பல்கிப்பெருந்த யாதவர் உழுதுண்டுவாழ்ந்த வேளாளாவர். ஆசிரியர் - நச்சினர்க்கினியர் தொல்காப்பிய வுரையில் (பொருளறி. ௩௦.) அடியில் வருமாறு எழுதுகின்றார். — “வேளாளர் இருவகையர்; உழுதுண்போரும் உழுவித்துண்போரும் என. இவருள் உழுவித்துண்போர் மண்டிலமாக்களுந் தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழ நாட்டுப் பிடலூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாலூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் வல்லமுங் கிழாரும் முதலிய பதியிற் றோன்றி ‘வேள்’ எனவும் ‘அரசு’ எனவும் உரிமையெய்தினோ

தோன்றிய வசுதேவர்க்கும், கோவைசியரான நத்தனேயர்க்கும் புத்தனாகிய கண்ணபிரானாக ழன்றும் யுகத்திலே ழன்றும் வந்தனத்தில் ஸர்வேசுவரன் அவதரித்தான்” — என்று கூறத்தலும் நோக்கத்தக்கது. (ஸ்ரீ: கை. மு. ௪. ௪. கோபராமாதுராசாரியர் இயற்றிய சடகோபரந்தாதி எகம் பாட்டுரை பார்ச்சு.) இதனால், வைத்யகுலத்தாராக யாதவர் முன்பு கருதப்பட்டமை விளங்கும்.

* மனுஸ்மிருதி ௧௦-ம் அத்தியாயம், ௧௩, ௪௪-ம் சுலோகங்களில் (உபாஸம் முதல்ய) கர்மலோபங்களாலும், பிராமண தர்சனமின்மையாலும் (— அஃசு வது, வைதீக லெவிகே - ஆசார வியவகாரங்களிற் பிராமணருடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளாமையாலும்) சூத்ரநிலைமைக்கு இவ்வுலகத்தே தாழ்த்தப்பட்ட 12 - கூத்தரிய வம்சங்களில் கிராவிடரும் ஒருவராகக் கூறப்பட்டுள்ளார். இதனை நோக்கும்போது, யாதவ - கூத்தரியராய்த் தென்னாட்டின் வேளிர் போன்றவரது முற்கால நிலையை நோக்கி இவ்வாறு கூறப்பட்டதோ என்ற தோற்றுகிறது. ஸ்ரீ வியாச பாரதம், சபாபர்வம், ௧௪-ம் அத்தியாயத்தில், பகவதாமரது கொடிய கூத்தரியவதத்துக்கு அஞ்சி ஒடியொளித்த அரசர். பண்டிதங் குலதர்மங்களை விட்டமையாலும் பிராமணதர்சனமின்மையாலும், சூத்ரநிலைப்பராயர் ஆயினரென்றும், அவரில் கிராவிடரும் ஒருவர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. காண்க. இதற்கேற்ப, கூத்தரியனாகிய கார்த்தவீரன் என்ற சேழன், பாசுரத்தொகுக்கு அஞ்சிப் பெருநிலையில் அகத்தியமுனிவரால் அடைக்கலம் பெற்றுச் செய்தி மணிமேகலையில் வருத்தும் அறிந்துகொள்க. (காந்த - ௨௩; ௨௪-௨௫-௨௬.)

ரும், பாண்டிய நாட்டுக் ‘காவிதிப்’ பட்டமெய்தினோரும் குறுமுடி குழப்பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம். உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தூர் வேளிடை மகட்கோடலும். அவன் மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தான் நாங்கூர் வேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர்.” எனவும் “வேளாளர் பக்கவர்மேலும், நூடுகரத்தன்மேலும், சந்துசெய்வித்தன்மேலும், அரசரேவற்படி. செல்லுதற்குரியர்” எனவும் காண்க. இவற்றால், வேளாளருட் பலரைத் தமிழ்ப் பெருவேந்தர் தம் அரசியலில் உயர்நிலையில்வைத்து மதித்துவந்ததோடு, அவரினத்துச் சிற்றரசரான வேளிருடைய பெண்களை அவ்வேந்தர் விரும்பி மணம்புரிந்துவந்தனரென்பதும் அறியலாம். சோன் - செங்குட்டுவன் மனைவி ‘இளங்கோ - வேளாளர்’ என்று சிறப்பிதிகாரங் கூறுதலுங் (காதை - ௨௫ - அடி - ௫) காரணம். பதிற்றுப்பத்தில் இத்தொடப்பு பலவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்வேளிர் பழைய கூத்திரிய - வகுப்பினராய் நாகரீகமுதிர்ச்சி உடையவராயிருந்தமை பற்றி, உயர்குலத்தவராகிய தமிழ்வேந்தர் அவருடன் சம்பந்தஞ் செய்து வந்தனரென்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது. “நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி - மகட்பா டஞ்சிய மகட்பாலா ளும்” (புறத்திணை - எக.) என்புழி, இம்மணச் செய்தியைத் தொல்

பாண்டிய - தமிழ் சிற்றரசர்கள் தாபிக்கப்பட்டுலந்த காலங்களை, இவ்வேளிர் வேளாளர் பாண்டியர்க்கும் அடுத்தடுத்துப் போர் சிதழ்த்து வந்ததோடு அறியப்படுகின்றது. அவ்வனத் தாபிக்கப்பெற்ற பழைய வேளிர் வேளாளர் தொண்டனம், ஒளிநாடு, முத்தூர் றுக்கற்றம், பொதிகைநாடு, பிழலைக்கற்றம், குண்டூர்க் கூற்றம், விரை, துளுநாடு முதலியன. மீதனாவதில் அவ்வேளிர் பால் மகட்கொண்டு சம்பந்தம்பெற்ற பேரரசர்கள் அவரது சிற்றரசர்களை ஆதரித்து வந்ததோடு, அவரினத்து வேளாளர் பக்கரைத் தம் மரசியற்கு உரியவராக்கி நாடுகள் பல அளித்தும், வரிகளைக் கொடுத்தும் அமைச்சராகவும் தண்டத்தலைவராகவும் நியமித்துப் போற்றிவந்தனர். இங்ஙனம் அமைச்சப் பூண்டவர்கள், பாண்டியரிடம் ‘காவிதி’ என்றபட்டத்துடனும், சோழரிடம் ‘சொகுதி’ என்ற பட்டத்துடனும் அமைச்சர்கள்.

உச

வேளிர் வரலாறு.

கரிகாற்சோழன் மற்மெல்லாரினுஞ் சிறப்பாக, இன்னோர்க்கு எசு-
நாடுகளமைந்த உச - கோட்டங்களை உதவிப் பெரிதும் ஆதரித்தா
னென்று தெரிகின்றது*. தொல்காப்பியனார், இவ் வேளாளரில்
தாழ்ந்தவர் பரால் மிகுதியுங் கொள்ளப்பட்டுவந்த தொழிலாதல்
பற்றி “வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல - தில்லென் மொழிப பிறவகை
நிகழ்ச்சி” எனத் தொல்காப்பியரும் கூறுவாராயினர். அன்றியும்,
வழிவழியாகவந்த வேளிர் து வள்ளன்மையும் சிற்றரசரிமையும்
• நோக்கி, வேளென்பது உபகாரி என்னும் பொருட்கும் சிற்றரசு என்
னும் பொருட்கும் உரிய சொல்லாகவும் வழங்கப்பெற்றது. பண்
டைப் பதமாகிய வேள், வேளார் என்பவை, புதுக்கோட்டை எம்ஸ்
தானத்தைச் சார்ந்த தேர்க்காட்டுரீலும் பிரான்மலைப்பக்கத்தும்†
உள்ள வேளாளரில் ஒரு கூட்டத்தார்க்கு இன்றும் பயின்றுவருதல்
அறியத்தக்கதாம்.

“வேந்துவினை யியற்கை வேந்தனி னொரீஇய
ஏனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே.”

• “வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியும்
தாரு மாமூந் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய.”

“வேந்துவிடு தொழிலிற் கழலுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தன ரென்ப அவர்பெறும் பொருளே.”

என்ற சூத்திரங்களால், இக்குலத்தாரையே பெரும்பான்மை கருதி,
அவர்க்கு அரசாக்குரிய வரிசை பலவும் கூறிப்போதல் காணலாம்.
இதனால், தொல்காப்பியனார் காலத்தே, வேளிருடைய நிலை கூத்தரிய
ஒழுக்கத்தினின்றும் நழுவிவிருந்ததாக உய்த்துணரப்படும். இது
பற்றியே, உரையாசிரியர்களும் வேளாளரது உயர்வு புலப்படும் இட
மெல்லாம் அதனை அவருருயர்ந்த உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்
மேலும், தாழ்வு புலப்படுமாயின் அவரிவிழிந்த உழுதுண்ணும் வேளா
ளர் மேலும் ஏற்றிச் செல்வாராயினர். இனி, தமிழ்நாட்டிற் பண்
டைக்காலத்தே விளங்கிய சிற்றரசருட் பெரும்பாலார் இவ்வேள்
குலத்தவரேயாவர்; இதுபற்றி, வேளென்றபதம், பிற்காலத்தே,
வேறு குலத்தலைவரும் அடங்கக் குறுநிலமன்னர் அனைவர்க்குமுரிய
பெயராக வழங்கலாயிற்று. ஆனால், பண்டை வழக்கு அவ்வாறு
காணப்படாமையின், அது பிற்பட்ட கொள்கை என்பதே பொருந்த

மாம். இவ்வேள்குலத்தார் உழுதுண்டொழிலை வழிவழியாகவும்,
ஏனைய குடிகளினும் சிறப்பாகவும் கொண்டமையால், அச்சிறப்புப்
பற்றி, அவர்பெயரடியாக, ‘வேளான்மை’ என்பது உழு
துண்டொழிற்சூரிய பெயராக வழங்குவதாயிற்று*. இதுபற்றியே,
“வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல - தில்லென் மொழிப பிறவகை
நிகழ்ச்சி” எனத் தொல்காப்பியரும் கூறுவாராயினர். அன்றியும்,
வழிவழியாகவந்த வேளிர் து வள்ளன்மையும் சிற்றரசரிமையும்
• நோக்கி, வேளென்பது உபகாரி என்னும் பொருட்கும் சிற்றரசு என்
னும் பொருட்கும் உரிய சொல்லாகவும் வழங்கப்பெற்றது. பண்
டைப் பதமாகிய வேள், வேளார் என்பவை, புதுக்கோட்டை எம்ஸ்
தானத்தைச் சார்ந்த தேர்க்காட்டுரீலும் பிரான்மலைப்பக்கத்தும்†
உள்ள வேளாளரில் ஒரு கூட்டத்தார்க்கு இன்றும் பயின்றுவருதல்
அறியத்தக்கதாம்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தவற்றால், தமிழகத்துப் பண்டைக்கால
முதலே உள்ள வேளிர் என்ற கூட்டத்தார் கண்ணன்வழியினராய்த்
துவாரகையினின்று குடியேறியவர் என்றெழுதிய நச்சினர்க்கினியர்
கூற்று, அவர் யாதவ-குலத்தவரென்பதைக் குறிப்பதென்பதும்,
இச்செய்திக்குப் பொருந்த, வேளிர் துவாரகையினின்று வந்தவ
ரென்ப புறநானூற்றுமேற்கோளுண்டென்பதும், பாரத காலத்தை

* உழுதுண்டொழிற்சூரிய பெயராக வழங்குவதாயிற்று. இதுபற்றியே,
“வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல - தில்லென் மொழிப பிறவகை
நிகழ்ச்சி” எனத் தொல்காப்பியரும் கூறுவாராயினர். அன்றியும்,
வழிவழியாகவந்த வேளிர் து வள்ளன்மையும் சிற்றரசரிமையும்
• நோக்கி, வேளென்பது உபகாரி என்னும் பொருட்கும் சிற்றரசு என்
னும் பொருட்கும் உரிய சொல்லாகவும் வழங்கப்பெற்றது. பண்
டைப் பதமாகிய வேள், வேளார் என்பவை, புதுக்கோட்டை எம்ஸ்
தானத்தைச் சார்ந்த தேர்க்காட்டுரீலும் பிரான்மலைப்பக்கத்தும்†
உள்ள வேளாளரில் ஒரு கூட்டத்தார்க்கு இன்றும் பயின்றுவருதல்
அறியத்தக்கதாம்.

† வேளார் என்ற பெயர், பண்டைச் சோழவரசரது மந்திரிகளும் படைத்
தலைவருமாகிய பலர்க்கு வழங்குவந்ததென்பது சாஸனங்களால் விளங்குகிறது;
ராஜராஜேந்திர மூவேந்த வேளார், நீரசோழ இளங்கோவேளார் எனக்காண்க.
(S. I. I; Vol III, p. 115). இதனால் பிற்காலத்துத் தமிழ்வேந்தராலும், இவ்
வேளிர் அபிமானிக்கப்பட்டுவந்தமை வெளியாகும்.

‡ இப்பிரான்மலையே, வேள் - பாரியின் பறம்புமலையாம். இத்தாலில்,
வேள் - பாரி என்ற விஷயம் பழக்க.

§ சளுக்கியர், கண்ணன் வழியினரென்று சிறப்பாகக் கூறப்பட்டிலரெனும்,
பொதுவாக விஷ்ணுவமிசத்தினராகத் தம்மை வழங்கியிருத்தல் சாஸனங்களால்
அறியப்படுகின்றது (Ind. Ant, 1890, p. 425.)

யறித்து யாதவர் தெற்கே வந்தேறியவர் என்ற குறிப்பு முன்னால் களின்னு அறியப்படுதலோடு, வடநாட்டுப் பண்டிதராலும் அஃது ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளதென்றும், வேளிர் யாதவகுலத்தவரே என்பது பிற்காலத்தில் துவாரகையினின்றவந்து தென்னாடாண்ட ஷோய் சள-பேலாலயாதவர், இவருடன் பல்லாற்றினும் ஒத்திருத்தலால் விளங்குவதென்பதும், வேள்புலத்தினின்று வந்தமையே அவ்விருவரும் வேளிரொனவும், பேலாரொனவும் பெயர்பெற்றதன் காரணமாக வேண்டுமென்பதும், இவ்வேளென்ற பதம் சளுக்குவேந்தர்க்கும் நிகண்டுகனிற் படிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதும், இச் சளுக்கரும் யாதவ குலத்தில் ஒருகிலையினரே என்பதும், முனிவ ரொருவரது யாசபாத் திரத்திற் றேன்றியவரலாறு சளுக்கருக்கும் பண்டைவேளிர்க்கும் உரியதாகத் தெரியவருதலின் அவ்விருவரும் ஒருகுலத்தவரென்பதும், கொடுத்தமிழ்நாடுகளில் ஒன்றாகிய வேணாடு என்பது இவ் யாதவரது புராதனபூமியாகிய வேள்புலத்தையே குறிப்பதாகும் வேண்டுமென்பதும், பண்டைவேளிர் தமிழ்நாட்டுக் குடியேறிய காலம் கி. மு. 10-ம் நூற்றாண்டாகக் கொள்ளுதல் ஒருவாறு பொருந்துமென்பதும், வேளிர் பெருங்குட்டர் தென்னாடுபுகுந்து வாழ்ந்த வரலாறு இதுவாம் என்பதும், அன்றோர் பெருமை இன்ன வென்பதும் விளங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம், வேள்புலத்தினின்று தமிழ்நாடு புகுந்து ஆட்சி புரிந்த வேளிரும் அவ்வினத்தாராகிய வேளாளரும், தமது வரலாறு யாத வழுங்கும் வள்ளன்மையாலும், அரசாற்பெற்ற வரிசையாலும், எளியரைத்தாங்கிய அளியினாலும், நலிதற்காக வலிமையாலும் பண்டுதொட்டே இத் தமிழ்நாட்டிற் பெரும்புகழ் பூண்டு விளங்கினர். முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் விளங்கிய தமிழ்ப் பெருங்கவிர்களிலே, இவர்களைப் பாடிப் பயன்பெறுதவர் எவருமே இல்லை. இவரது இரவாமலையும் வண்ணமயை இத்தமிழகத்தே போதினார்.

புகழாத இடமுமில்லை. இத்தகைய பெருமை படைத்தவரின் வம்சத்தவராய் விளங்கியவர்களைப் பிற்காலக்கவிகள் வேண்டியவளவு வாயாரப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆதி வேளிர் குலத்தவராகச் சங்கநாளில் விளங்கிய பெருவள்ளல்கள்:—வேள் - ஆய், வேள் - ஆலி, வேள் - பேகன், வேள் - எவ்வி, வேள் - பாரி, நன்னன் - வேண்மான் முதலியோர் ஆவர். இன்றோது அழகிய சரிதங்கள், தமிழ் நாட்டார் அறிந்து மகிழ்த்தக்கனவாகலின், முன்னால்களில் இவர் களைப்பற்றி யாம் தெரிந்த செய்திகளை இனி முறையே எழுதுவேம்.

இவன் கடைச்சங்கநாளில் விளங்கிய கடை யேழுவுள்ளல்களில் ஒருவன் என்பது—கடுஅ-ம் புறப்பட்டாலும், சிறுபாணாற்றுப் படை யாலும் நன்கு விளங்குகின்றது. இவ்வேகைப்பற்றிய சரித்திரமுழு தும் தெரியவிடவில்லையேனும், இவன் விஷயமாகப் பழைய நல் லிசைப்புலவர் பாடிய செய்யுள்கள் இவ்வள்ளலது வரலாறுகள் சில வற்றை அறிதற்கு உதவியாயிருத்தலோடு, இவனது அரிய குண விசேடங்களையும் பெரிய கொடைச்சிறப்பையும் இக்காலத்தார்க்குப் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வள்ளல் வேளிர் குலத்தைச் சேர்ந்தவ னென்பது, 'மாவேள் ஆய்' தேர்வேள் ஆய்' எனப் புறநானூற் றில் வருதலாற்றெரியலாம். அந்நூலில் "கழறொடி ஆய்யம்மழைதவழ் பொதியில்" எனவும், "தென்றிசையாய்குடி" எனவும் கூறப்படுத லின், ஆய்நாடு பொதிய மலைப்பக்கத்து உள்ளதென்பதும், அவன் தலைநகர் 'ஆய்குடி' எனப் பெயர்பெற்ற தென்பதும் விளங்கும். இவன் மலை வேற்றாசரால் தாக்கமுடியாத அரண்வலியுடையதென் பர்; "கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில் - ஆடுமகள் குறுகி னல்லது - பிடுகெழு மன்னர் குறுகிலோ அரிதே" எனக் காண்க. இவனுடில் கவிரம் என்னும் மலைப்பகுதியில் இனிய பல சீனைக ளுண்டென்றும், சூரமகனிர்பவர் அதில் வாழ்வதாக ஐதிகமிருந்த தென்றும் தெரியவருகிறது. இதனை—

"தெனாஅது, ஆய்ய நன்னுட் டணங்குடைச் சிலம்பிற்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்
எர்மலர் நிறைகளை யுறையும்
சூர்மகள் மாதேர் என்னுமென் னெஞ்சே." (அகம் - ௧௬௮)

என்னும் அடிகளிற் காண்க. ஆய்நாட்டில் யானைகள் மிகுந்த காடுகள் உண்டென்றும், பரிசிலர்க்கு யானைக் கொடை மிகுதியாக அளித்த வந்தவன் இவ்வள்ளலென்னும் தெரிகின்றன இங்ஙனம், இவனது யானைக் கொடையின் மிகுதியை நோக்கி, ஒருபுலவர் "விளங்கு மணிக் கொடெழ்ந் ஆய்யநின் னுட்டு-இளம்பிடி ஒருகுல் பத்தினும் மோ" என்று நயப்பக் கூறுதலுங் காண்க. இவ்வள்ளலுக்கு "அண்

டிநன்" என்னும் மற்றொரு பெயரும் உண்டென்பது, இவனைப் பற்றிய பாடல்கள் பலவற்றிற் காணலாம். புறநானூற்று - உரை காரரும், 'அண்டிநன் - ஆய்க்கு ஒரு பெயர்' என்பர். இவ்வண் டிநன் என்ற பெயர்வழக்கின் காரணம் முன் வேளிர் வரலாற்றினுள் விளக்கப்பட்டது.* புறப்பாட்டில், "சுதையரிய இழையணிமகளிர்" "கோடேந் தல்குற் குறுந்தொடி மகளிரோடு" என வருதலால், ஆய் மகளிர் பலரை மணம்புரிந்தவனென்பது அறியப்படும். இவ னுக்குரிய மலை சரபுள்ளை ஆகும். இவ்வள்ளல், தன் பெருங் கொடைக் கேற்ப, இவ்வுசொல்லே தன்சொல்லாகப் படைத்தவனென் பர். இவ்வேளிர் தலைவன், கொங்கு நாட்டாரோடு போர்புரிந்து, அவரை மேல்கடற் பக்கத்தே ஒட்டினவனென்று, ௧௩௦-ம் புறப் பாடல் அறிவிக்கின்றது. இவன், ஒருகால், நீலநாகமொன்றால் அளிக்கப்பெற்ற அருமை பெருமை வாய்ந்ததோர் ஆடையைச் சிவ பிரானே அணியத்தக்கதென்று கருதி, அப்பிரானுக்கு உவந்து சாத் தினன் என்று சிறுபாணாற்றுப் படையில் வியக்கப்படுகின்றான். இதனை,

"நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம் †
ஆலமர் ஸ்வர்க் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆய்." (கக - ௧௯)

என்பதற்கு அறிவு. இவ்வரலாறு, ஆய், சிவபத்தி மிக்கவன் என் பதை உணர்த்தி விளக்குவது. இவ் வள்ளலின் நாளோலக்கம் மிகச் சிறந்த விளங்கும் என்பர். (நற் - ௩௦) இப்பெருந்தகையைப் பாடிய புலவர்பெருமக்கள் உறையூர் ஏணிச்சேரி - முடமோசியார், துறை யூர் - ஒடைகிழார், குட்டுவன் - கிரணர் என்போர். இவருள் முட மோசியார் அந்தணரென்பது தொல்காப்பிய மரபியலுரையால் (சூத் - ௪௪) அறிந்தது. இம்மோசியாரோ, வேள் - ஆயின் அருமை பெருமை களை அதிகமாக வெளியிட்டவர். வேள் - பாரிக்குக் கபிலர்போலவும்,

* வேளிர் வரலாறு, ௧௬-ம் பக்கம் பார்க்க.

† நாகங்களின் புணர்ச்சிக்காலத்து அவற்றின்மேல் போர்க்கப்பட்ட ஆடை மிகவும் பலித்திரமானதென்றும், அது தேவதைகளுக்கு மிகவும் உகப்புடை தென்றும் வழக்குண்டு.

முடமோசியார், குட்டுவன்கிரனார் என்போர். இவருள், மோசியார், ஆயண்டிரன் விண்ணுலகு; சென்றதற்குங்கி அடியில்வரும் உருக்க மான பாடலைக் கூறினர்.

“ திண்டேர் இரவலர்க் கீத்த தண்டார்
அண்டிரன் வீரூஉ மென்ன வெரண்டொடி
வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்
போர்ப்புறு முரசங் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசம்பி னானே ”*

பெரும்புகழினனாகிய அண்டிரனை விண்ணுலகத்தில் இந்திரன் வாத்திய கோஷங்களுடன் வரவேற்று எதிர்கொண்டான் என்பது இதன் கருத்து; என்றது ஆய் சுவர்க்கஞ்சென்றான் என்பதாம்.

இனி, ஆய் அண்டிரனைத்தவிர, ஆய் எயினன் என மற்றொரு வனும் அகநானூற்றிற் பல விடங்களிலுங் கூறப்படுகிறான். இவனைப் பாடியவர் பரணர் முதலியோர். வேள் ஆயைப் பாடியவராக முற்கூறிய புலவர்கள் இவனைப் பாடியவராகக் காணவில்லை. இவ்வாய் எயினனும் புலவர்க்குப் பேருபகாரியா யிருந்தவனென்று தெரிகின்றது. இவன் வேளாகிய ஆயின் வேறுபட்டவனென்பதை விளங்க வைத்தற்குப்போலும், எயினன் என்னும் சொற்புணர்ப்புடனே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகின்றான். வேள் - ஆயைத் தனியே அண்டிரன் எனவும் கூறுதல்போல, இவனைத் தனியே எயினன் எனவும் வழங்குவர்; இதனை, “வண்மையெயினன் வீழ்ந்தனன்” என வரும் அகநானூற்றடியால் அறிக. இவ் வாயெயினன் மிகுதியென்பானூற்றிற் பரணர்பாடல் பலவற்றுல் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆனால், வேள்-ஆயின் சாவைக்குறிக்கும் புறப்பாடல்கள் அச் செய்தி கூறவில்லை. மேலே கூறிய ஆய் இருவரும் ஒருவராயின், அகப்பாடல்களில் மிகுதியாகப் பயிலும் எயினன்என்னும் அடைமொழி ஆயைப்

* இதன் பொருள்:—திண்ணிய தேரை இரவலர்க்குக் கொடுத்த குளிர்த் தாலையையுடைய ஆய் வருகிறான் என்று கருதி, ஒள்ளிய தொழையையும் வச்சிராயுத்தையுமுடைய இந்திரனது கோயிலுள் போர்த்தலுற்ற முரசுமுழங்க வானத்தில் ஒர் ஒசை எழுந்தது—என்பதாம்.

பற்றிய புறப்பாடல்களில் பயிலாதிருத்தற்கும், புறப்பாடல்களில் வேள், அண்டிரன் என ஆய்க்கு வழங்கும் அடைமொழிகள் எயினனைப்பற்றிய அகப்பாடல்களிற் பயிலாதிருத்தற்கும் சிறந்த காரண மின்மையால், அவ்விருவரும் ஒருவர்ல்லரென்பதே ஒருதலை. அன்றியும் எயினனாகிய ஆய் பொதியின்மலைக்கு உரியவனென்று கூறப்படாமல், பெரிய காடொன்றற்குத் தலைவனாக வழங்கியிருத்தலுங்கண்டுகொள்க. இவ்வாய்-எயினன் எழிற்குன்றத்திற்குரிய நன்னனது படைத்தலைவனாக ஊக்கப்படுகிறான். இவற்றால், ஆய் அண்டிரனையும் ஆய் எயினனையும் ஒருவராகக் கொள்ளாது வேறுவேறு தலைவர்களு என்று கொள்ளுதலே பொருத்தம் என்பது தெரியலாம்.

இனி, இற்றைக்கு 1750-ஆண்டுகட்குமுன்பு தாலமி (Ptolemy) என்னும் யவனாகிய இப்பரதகண்டமுழுதும் சுற்றி, அக்காலத்துப் பூமியி னியல்புகளையும் அரசிய னிலைகளையும் நிறைவற்றையுப்பற்றி நீண்ட குறிப்பொன் நெழுதியிருக்கின்றனர். அக்குறிப்பில், தென் னாட்டைப்பற்றிய பழங்காலச் செய்திகள் சிலவும் காணலாம். இவ்வாகிய இங்கு வந்த சமயம் கடைச்சங்க காலமாகவேண்டும். யவனர்கள் முன்னளிற் சோனாட்டுப் பெருந் துறைமுகப்பட்டினமா யிருந்த தொண்டி முசிரி முதலிய இடங்களில் தம் கப்பல்களுட் இறங்கி, அந்நாட்டுக்குரிய பண்டங்களாகிய மிளகு முதலியவற் றிலைக்குப்பெற்றுச் செல்வதும் உண்ணுகளில் வியாபாரஞ் செய்வதும் பெருவழக்கமாகியிருந்தனவென்பது, தாலமி முதலியோர் குறிப் பிடுகின்றது. இதனை “யவனர் தந்த வினைமா ண்ன்கலும்-பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்-வளங்கெழு முசிரி” (அகம்) என்பன போன்றவற்றுள் அறிக. (கறி - மிளகு) இனித், தாலமியாகியவர் தம் குறிப்பில் தமிழகத்துள்ள பல நதரங்களைப்பற்றி எழுதியவிடத் தில் ஆயின் நாட்டையும், அதனுள் ஐந்துதுறைமுகங்களையும் குறிக்கின்றார். இவ்வாறு, 1750-ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த யவனாகியர் ஆயது நாட்டைக் குறித்திருத்தலால், அக்காலத்துக்கும் முன்பே தமிழகத்து விளங்கியவர், ஆய் வமிசத்தோர் என்பது வெளி யாகின்றது. இவ்வள்ளல், கடைச்சங்ககாலத்து அரசர்பலர்க்குச் சிறிது முற்பட்டவனென்பது புறநானூற்றுல் ஊக்கப்படுகிறது.

இனி, திருவனந்தபுர ஸம்ஸ்தானத்துச் சர்ஸன பரீக்ஷகராகிய ஸ்ரீமான்-து. அ. கோபிநாதராயவர்கள் M. A. “திருவாங்கூர் ஆரிய லாஜிகல் ஸீரீஸ். N. 11, 12.”—களில் வெளிப்படுத்தியுள்ள கோக்கருந்தடக்கன், விக்கிரமரத்திய-வரகுணன் என்ற அரசாதி சாஸனங்களால், அவ்விருவரும் தந்தையும் மகனுமாக 11-ம் நூற் றாண்டில் இருந்தவர்கள் என்பதும், வேள் ஆயின் மரபினரென்பதும், அவனாண்ட ஆய் குடியேறும் தலைநகராக உடையரென்பதும் விளக் குவதோடு, அன்றோர் யதுவமிசத்து விருஷ்ணிகுலத்தவரென்ற அரிய செய்தியும் வெளியாகின்றது. இன்னும் இவ்வாய் மரபினரின் நாம தென் திருநாங்கூர் ராஜ்யமே எனவும், இவரது ஆய்குடி கோட் டாறு (Kotavar) என்ற பழமை பெருமைவாய்ந்த ஊரையாதல் வேண்டுமெனவும், சாஸனங்களில் வேண்டு என வழங்குவது இவ் வாய்நாடு எனவும், 8-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய ஜி.லவர்மன்- பரந்தகனென்ற பாண்டியனைப்பற்றிய சர்ஸனங்களில் இவ் வாய் மரபினர், மலைநாட்டு ஆய்வேள் என்றும், வேண் மன்னன் என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளார் எனவும், என் நண்பராகிய ஸ்ரீமான் ராயவர்கள் ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

மேல், வேளிர் வரலாற்றில் “தவையாண்ட கண்ணபிரான் வழியினரே வேளிர்” என்றெழுதிய நச்சினர்க்கெனியர் கூற்றிற்றது பொருந்த, பிற்காலத்து ஆய்வமிசத்தரசர், அக்கண்ணனது விருஷ்ணிகுலத்தவராகச் சாஸனங்களிலும் கூறப்பட்டிருத்தல், ‘வேளிர்’ பழை வரே’ என்னும் என் கொள்ளையைக் காதலாமல்கம்போல் கொள் ளுநிற்பதில் காலமாம். வேண்டு, வேண்மன்னன், ஆய்-வேள் என்ற தொடர்கள் சர்ஸனங்களிற் பயிலுதலுடன் ஆய்குடி என்ற பழை நகரே பிற்காலத்து ஆய்மரபினர்க்கு உரியதாயிருந்தமையும் அற யத்தக்கன. இவற்றுள், வேண்டு என்பது, வேளிருள் ஒரு பிரிவின ராகிய ஆய்மரபினர் குடியேறி ஆண்டமைபற்றிப் பின்பு பழைய பெயரே என்பதும், மகாராஷ்டிரமாகிய வேள்புலமே அவர் பூர்வ தேசமென்பதற்கு, பிற்பட்ட சாஸனங்களில் பின்பு பழைய தமிழ் நூல்களில், தென்திருவாங்கூர் வேண்டு என வழங்குவதால் சான்றாகவும் கண்டுகொள்க.

வேள் - ஆவி.

21

௨௨௨

ஆவி என்பான் வேளிர்குலத் தலைவருட் பழைமையானவரில் ஒருவன். அகநானூற்றில்:—

“வண்டுபடத் துதைந்த கண்ணி யொண்கழல்
உருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய
முருக னம்போர் நெடுவே ளாலி
அறுகோட் டியாணைப் பொதினி”

(க)

“முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவேள் ஆவி
பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி”

(கக)

என வருதலால், இவ்வாவி வேளிர் தலைவனும் சிறந்த வீரனும் பொதினி என்னும் நகர்க்கு உரியவனுமானவன் என்பது உணரலாம். அகநானூற்று அரும்பதவுரைகாரர்:— “நெடுவேளாவி - குறுநில மன்னன்; பொதினி - ஆவிமலை” என்று எழுதலின், இவன் இருந் தாண்ட பொதினி என்ற நகர், அப் பெயர்வாய்ந்த மலையின்கண் உள்ளதென்பது விளங்குகிறது. இப் பொதினி என்பது, இப்போது பழனி எனவழங்கும் மலையும் ஊருமாமெனவும், பழனிக்கு ஆவிநன் குடி என்பதே பழைய வழக்காகத் தெரிதலால், அது வேள் - ஆவிக் குடி என வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் குவதெனவும், பழனி என்ற பழைய பெயர் இப்போது காணப்படாமையின், பொதினி என்பதே பழனி என்பதற்கு மாற்றாகக் கருதப்படாமையின், வேண்டுமெனவும், வேளா வியின் வழியினராகிய பேகன் என்ற வள்ளல் ‘வையாவிக்கோ’ என னால்கள் வழங்குதற்கேற்ப, பழனியிலுள்ள குளமொன்று வையாபுரி (வையாவிபுரி) என இன்னும் வழங்குவதெனவும்—ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ‘ஸ்ரீமத்-ரா. இராமைய்யா’ அவர்கள் கருதுவர்* இவ் வுலையின் வழியினர் ‘ஆவியர்’ என வழங்கப்பட்டனர்; இம் மரபின னாகிய பேகன் என்ற வள்ளல் ‘ஆவியர் பெருமகன்’ எனக் கூறப் படுதல் காண்க.

* “செந்தமிழ்”த் தொகுதி - ௨, பகுதி - ௪; ஆவிநன் குடி என்ற விஷ யம் பார்க்க.

இனி, வேள் ஆவியின் வரலாறுகள் விசேடமாக நூல்களினின்று அறியப்படவில்லை. பதிற்றுப்பத்து ச—சு—அ—ம் பத்துக்களின் பதிகங்களால், வேளாவிக்கோமான் என்பவனுக்குப் பதுமன் என்ற பெயர் வழங்கியதென்பதும், இப் பதுமனுடைய மகளிர் இருவர்— நெடுஞ்சேரலாதன், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்ற சேர்வரசர் களுக்கு முறையே வாழ்க்கைப்பட்டவரென்பதும், இம் மகளிர் வயிற்றில்,— நெடுஞ்சேரலாதனுக்குக் களங்காய்க்கண்ணி நாரமுடிச் சேரலும் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனும்; செல்வக்கடுங்கோவுக்குத் தகடீர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும் முறையே பிறந்த மக்களென்பதும் விளங்குகின்றன. இதனால், பதுமன் எனப் பெயர் பெற்ற வேளாவிக்கோ, சேர அரசர் பலர்க்குப் பாட்டனாவ நென் பது அறியப்படும். இச் சேரர்களில், தகடீர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறையைப் பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம்பத்தாம் பாடிய அரிசில்கிழார் என்றபுலவர், ஆவிவமிசத்தவனும் வள்ளலுமாகிய பேசு நென்பவனும் துறக்கப்பட்ட அவன் மனைவி கண்ணகியை அவ னோடு சேர்த்தல்வேண்டி, அவ் வள்ளலைப் பாடின செய்தி கசக—ம் புறப்பாட்டாற் மெரிகிறது. இதனால், வேளாவிக்கோவின் மகன் மகனாகிய பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும், வேள்—பேசனும் ஒருகாலத் தவராதல் உணரலாம். இவ் விரும்பொறைக்கு வேளாவிக்கோப் பதுமன் மாதாமகனாய் அணிமைக்காலத்தவனாகலின், பேசன் என்ற வள்ளற்கும் அவன் சமீபித்தவனென்பது சொல்லாதே அமையும். இத்துணைச் சமீபகாலத்துக்குள், பதுமன் என்ற வேளாவியின் வழியினர் பெருகு “ஆவியர்” என வழங்கப்பட்டார் என்பதிலும், அப் பதுமனுக்கும் முற்பட்ட காலத்தே ஆவி என்ற பெயரோடு ஒருவன் இருந்தனெனவும், அவன் வழியினரே ஆவியரெனவும், வேளாவிக்கோமான் பதுமனும் வையாவிக்கோப் பெரும்பேசனும் அக் குடியினராவரெனவும் கொள்ளுதல் தகுதியுடையதாகும். இங்ஙனமன்றி, வேளாவிக்கோப்பதுமனே ஆவியர்குடி முதல்வனாகிய ஆவி எனக்கொண்டு, அவன் தானிருந்தகாலத்தே தன்வழி பெருக வும் தன்பொயர் கிறக்கவும் நின்றான்—எனக் கூறினும் இழுக்காது. இங்ஙனம், வேளாவி, சேரர்வழியிற் றெண்முறையில் முன்னோனாகப் பற்றிப்போலும், அச் சேரரது தலைகராகிய வஞ்சிப்புறத்தே

வேளாவிக்கோ மாளிகை என்று பிரசித்திபெற்றமந்திரமொன்று அவ் வேளின்பெயராற் சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்தும் விளங்கியது. இதனை—

“பேரிசை வஞ்சி முதூர்ப் புறத்துத்

தாழ்நீர் வேலித் தண்மலர்ப் பூம்பொழில்

வேளா விக்கோ மாளிகை காட்டி” (கா-உஅ; அ-ககக—அ)

என்னும் சிலப்பதிகார-அடிகளால் உணர்க. புறநானூற்றில் கருஜூர்ப் பக்கத்தில் வேண்மாடமொன்று கூறப்படுதலும் இவ் வேளாவிக்கோ மந்திரமேபோலும்*. மதுரைக்குத் தெற்கே ஒருகாத தூரத்தில், ஆவியூர் என்னும் பெயரில் ஓர் ஊர் உள்ளது. இதுவும், இவ் வாவி யின்பெயராற் பலஊர்கள் வழங்கப்பட்டசெய்தியை வெளிப்படுத்தும்.

வேள் - எவ்வி.

௩௬

பழைய வேளிர் தலைவருள் எவ்வி என்னும் பெயர்பெற்றவன் ஒருவன். கடைச்சங்கத்தவரான கபிலர் என்னும் புலவர், இருங் கோவேள் என்பவனை “எவ்விதொல்குடி” யைச் சேர்ந்தவனாகக் கூறுவர். வேள் எவ்விதின் நாடு மிழலைக்கூற்றம் என்பதும் இக் கூற்றம் கடற்கரையைச்சார்ந்து, பல ஊர்கள் உடையதென்பதும் உச—ம் புறப்பாட்டில்—

“முந்நீ ருண்டு முந்நீர்ப் பாயும்

தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇ

ஓம்பா விகை மாவேள் எவ்வி

புனலம் புதவின் மிழலை”

எனவரும் அடிகளால் விளங்குவனவாம். இம் மிழலைக் கூற்றத்தில் நீரே என்பது எவ்விதின் தலைகரமென்றும் இதனை அடுத்த எவ்வி

* “சோழன் முடித்தலைக்கோப் பெருநஞ்சினி கருஜூரிடஞ் செல்வானைக் கண்டு சேரமான் அந்தவஞ்சேரலிரும்பொறையோடு வேண்மாடத்து மேலிருந் து உறையூர் எணிச்சேரிமுடமோடியார் பாடியது” எனப் புறநானூற்றில் வருதல் காண்க. (கந)

நக

வேளர் வரலாறு.

நகரம் உறத்தூர் எனவும்—“யாழ்ப்பாணம் மறுகி நீரே கிழவோன் வாப்பா எவ்வி.....உறத்தூர்” என்னும் அகப்பாட்டிகள் குறிக்கின்றன. தேவாரம்பெற்ற சோண்டிச் சிவஸ்தலங்களுள் திருநீரே என்பதொன்றுண்டு. மிழலைக்கூற்றத்தே மிழலை என்ப பெயர் வாய்ந்த தனியூர் ஒன்றுண்டென்பதும், அது சிவஸ்தலமென்பதும் * “மிழலைநாட்டுமிழலையே வெண்ணிநாட்டுமிழலையே” என வரும் பழங்குறந்தரமூர்த்திகள் தேவாரப்பகுதியால்வெளியாம். (பெருகூற்றம் பக்கம்) மிழலைக்கூற்றம் அல்லது மிழலைநாட்டுப்பதி சோண்டியின் கடற்கரைப்பகுதியாம்போது, நீரே மிழலை என்பவை, சிவஸ்தலங்களாகிய திருநீரும் திருவிழிமிழலையுமாகக் கொள்ளப் பெருந்துவதாம். இம் மிழலைக்கூற்றம் பாண்டிநாட்டின் சில பகுதியையும் முன்பு கொண்டிருந்ததென்பது, திருவாலவாயுடையார் புராணத்தில் திருப்பெருந்துறைமையச் சார்ந்த பிரதேசம் மிழலைக்கூற்றத்திற் சார்ந்திருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருந்ததால் வெளிப்படுகிறது. இனி எவ்விபின் மற்றோர் ஊராகிய உறத்தூர் நீராமங்கலத்தையடுத்து உள்ளது. ஒருகால், இந்நீராமங்கலமே நீரே ஆயினும் ஆகலாம்.

இம் மிழலைக்கூற்றத்துக்குத் தலைவனாகிய வேள் எவ்வி குணங்களும் பெருங்கொடையும் வாய்ந்தவன் என்பது புறநானில் இவனைப்பற்றியுள்ள பாடல்களால் விளங்குவனவாம். “வினிக் நீரேவிள் எவ்வி” என மாங்குடிசுழாரும் (புறம்-உச) “இரும் பாடுணைக்கற் மலைவன்” என வெள்ளெருக்கலையாரும் (கொடிபுத்தூர் காண்க) இப் புலவருள் வெள்ளெருக்கலையார் பர்டிய புறப்பாடல் இரண்டால் ஒரு பெரும்பேரில் எவ்வி புண்ணுற்று விழ்ந்த பெயரையும், அவன் அப்பேரில் இறந்ததன்னை அப்புலவர் இரங்கிய

* இஃது ஆனந்தத்தாண்டவபுரம் ரயில்வேஸ்டேஷனுக்குத் தென்மேல் கில் ஒருமைவில் உள்ளது.

† சோண்டியில், பெருவேளர், தேவேளர், புண்ணுருக்கலையார் குடி எனவழங்கும் தலங்களின் பெயர்களைக் கோத்துவிட்டதும், வேளையாண்டி பட்டது அப்பகுதி என்பது புண்ணும்.

‡ கரி குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல். பாட்டு-கச. நகரத்தின் வாய்ப் ப்ரம்மஸ்ரீ வே. சாமிராதையாக்கள் அருங்குடிவரை பாண்டி மிழலைக் குறுக்கிற் என்ற நாயனார் இம் மிழலைநாட்டுத் தலைவரார்.

யும் வெளியாகின்றன. எவ்வி பெரும்பேரொன்றில் விழுப்புண்ணுற்றான் என்ற வார்த்தை நாடெங்கும்பரவ அதனை, இப்புலவர் விடியற்காலத்தே சிலர் சொல்லக்கேட்டுப் பெரிதும் மனமிரங்கி—“இது பொய்யாகக்கடவது, பொய்யாகக்கடவது; யானைகளைப்பரிசிலர்க்குக் கொடுக்கும் சிறப்பும் வலியுமுடைய அருதை என்பான்மேற் சக்கரம்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைபோல, இதுவும் பொய்யாக வேண்டும்; பெரிய பாண்சுற்றத்துக்கு ஆதாரமாகிய எவ்விபின் மார்பினிடை வேல்தைத்த புண்கள் பலவாயின என்று விடியற்காலத்துச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை” என்னுங் கருத்துப்பட “பொய்யாகியோ பொய்யாகியோ” என்ற பாட்டைக்கறி வருந்தித் தாம் அவ்வள்ளலை நீரிற் கண்டுவிட விரைந்து சென்றார். சென்றும் என்? விடியற்காலத்துக் கேள்விப்பட்ட அவ் வார்த்தை பொய்யாகாது மெய்யேயாகியது. வேல் தைத்ததனால் எவ்வி மேலுலகமெய்த அவன் கற்புடை மனைவி நடத்தும் உத்தராகிரியையைக் காணும் தூர்ப் பாக்கியமே புலவர்க்குக் கிடைத்தது. அப்போது புலவர் “அந்தோ! வருந்தக்கடவேனோ, யான்; என்வாழ்நான் இனி மாய்வதாக. பிடியினது அடிபோன்ற சிறிய விடத்தை மெழுகித் தான் விருப்பிய காதலியால் புலமேல் வைக்கப்பட்ட இனிய சிறுபிண்டத்தை எவ்வாறுண்டான் கொண்டு, உலகத்தாராவரும் புகும்படி திறந்தவாயிலையுடைய, பாலோயிற் கடிபுண்டலை மருவியவன்” எனத் தம் மாற்றம் கொண்டு வருவான். (புறம் - உஉச)

இதற்குமேல் அறிய இடமில்லாமற் போனது. இவ்வேள், வேல்தைத்திற்குமுடிநேர்த பெரும்பேரில், அதுடன் நடத்தப்பட்டதென்பது விளங்கவில்லை. மாங்குடிசுழார் கண்ட புலவர் பாண்டியன் தலையால்காணத்துச் செருவென்ற கொடுக்கியியைப் பாடுமிடத்தின்

ஓம்பர் விகை மாகே செவ்வி

புனலம் புதவின் மிழலைப்பாடு

சுப்பை நெல்லின் முத்து தந்த

கொற்ற நீர்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய! (புறம்-உச)

எனக் கூறுதலால், அப்பாண்டியன் வேள் எவ்விதின் மிழலைக்கூற்
றத்தை ஒருகாலத்து வென்றுகொண்டவன் என்று தெரிகிறது.
ஆனால், இச்செழியன் சிறிது பிற்காலத்தவனாகத் தெரிகிறதின், வேள்
எவ்விதின் போர்நிகழ்த்தி அவனுட்டைக் கொண்டவன் என்று
நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. இனி, இந்நெடுஞ்செழியனோடு தலையாலம்
கானத்து எதிர்த்தவர், நெடுநிலமன்னர் இருவரும் குறுநிலமன்னர்
ஐவருமாவர் என்றும், இவ்வெழுமையில் இருங்கோவேண்மான் என்
பவன் ஒருவனென்றும் நகரம் அகப்பாட்டில் நக்கிரனார் கூறுகின்
றார். இவ் விருங்கோவேண்மானை “எவ்விதொல்குடி” யில் உதித்
தவன் என்று கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான் கூறுவர். இதனால்
நெடுஞ்செழியன் எவ்விதின் அகன் வழியினனாகிய இருங்கோ
வேளுடன் போர்புரிந்திருத்தல் கூடுமென்றும், அப்போரில் அவ்
விருங்கோவேள் தன் முன்னோரிடத்திருந்து பெற்ற மிழலைக்கூற்
றத்தை இழந்திருத்தல் கூடுமென்றும் கருதலாம். ஆகவே, மேற்
குறித்த புறப்பாட்டியிற் குறித்தபடி, எவ்விதின் மிழலையை நெடுஞ்
செழியன் கொண்டான் என்பதற்கு, ‘எவ்வி முன்பாட்சிபுரிந்த
மிழலை’ என மிழலைக்கு விசேடணமாகிப் பொருள்கொள்ளுதலே
பொருத்தமாகத் தோற்றுகின்றது. இவ்வாறன்றி, பாண்டியன்
நெடுஞ்செழியன் எவ்விதின் நேரிற்பொருது அவனுட்டைக்கொண்
டவன் என்றல், ஆராயத்தக்கதாம்.

இவ் வேள் எவ்வி, அன்னி என்பவனுக்கு நட்பினன் என்பதும்,
அவ் வன்னி, தன் காவன்மாமாகிய புன்னையைத் திதியன் என்பான்
அழிக்கவந்தபோது கடுஞ்சினங்கொண்டு போர்க்கு எழும்ப, அச்
சினத்தை ஆற்றவேண்டி அவ்வன்னிக்கு வேள் எவ்வி வேண்டிய
நன்மொழி கூறவும் அவனை கோமல் திதியனோடு பொருது விழை
நானென்பதும் கஉசு-ம் அகப்பாட்டால் தெரியவருகின்றன.

இனிக் கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான், தம் முயிர்த்தோழ
னான வேள்-பாரி என்ற வள்ளலை மாற்றரசர் கூடி வஞ்சித்துக்கொள்
றபின், அவ்வள்ளலின் மகளிர் இருவரையும் தாமே அழைத்துக்
கொண்டு இருங்கோவேள் என்பானிடம் சென்று, அம் மகளினை
மணந்துகொள்ளுமாறு வேண்ட அதனை ஏற்காது அவ்வேள் மனத்
தனன் என்றும், அப்போது புலவர் அவனை நோக்கி,

“எவ்வி தொல்குடிப் படிஇயர்; மற்றிவர்
கைவண் பாரி மகளிர்; என்றவென்
தேற்றப் புன்சொல் நோற்றிசிற்பெரும!”

எனச் சினந்து கூறினரென்றும் உ0உ-ம் புறப்பாட்டால் தெரிகின்
றன. இவ் வடிகளின் உரையிலே,—“இவர் எவ்விதின் பழைய
குடியிலே படுவார்களாக; பின்னை இவர் கைவண்மையுடைய பாரி
மகளிர்” என்றுசொல்லிய எனது தெனியாதபுன்சொல்லைப் பொறுப்
பாயாக, பெருமானே!” எனப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால்,
‘கைவண்டாரி மகளிராகிய இவர் எவ்விதின் குடியில் (வாழ்க்கைப்) படு
வார்களாக’ என்பதே உரைகாரர் கருதிய பொருளாதல் தெரியலாம்.
ஆகவே, எவ்விதொல்குடியில் உதித்தவன் இருங்கோவேள் என்பது
பெறப்படுதல் காண்க. இவ் விருங்கோவேளின் முன்னோர் சிற்றா
யம் பேராயம் எனப்பட்டநகரங்களை ஆண்டவர்களென்பதும், கழாத்
தலையார் என்ற நல்லிசைப்புலவரை இவன்முன்னோர் இகழ்ந்ததன்
பயனாக, அப் புலவர் பெருமானால் சபிக்கப்பெற்று, அவனார்கள் மண்
மாரியால் அழிந்தனவென்றும்—

“இருபாற் பெயரிய உருகெழு முனர்க்
கோடிபல வடுக்கிய பொருணுமக் குதவிய
நெடுநில பரையத்துக் கேடுக் கேளினி
தும்போ லவிவி னுமரு ளொருவன்
புதித்த செய்துட் கழா அத்தலையை
இகழ்ந்த தன்பயனே இயமேர் அண்ணல்”

எனக் கபிலர் பாடுதலால் விளங்குகிறது. (புறம்-உ0உ) சோனாட்
டில் திருவிடைமருதூரை யடுத்து, அரையகுளமென்றும் கழாத்தலை
மேடு என்றுங் கூறப்படும் இடங்கள் உள்ள வென்றும், பட்டுக்
கோட்டைத் தாலாகாவிலும், அரையகுளம் பட்டணக்காடு எனப்
பட்டணம் யுண்டென்றும், பிற்கூறியது பழையநகரமொன்றின் அழி
பாடாகத் தெரிவதென்றும் கேள்விப்படுதலால், முற்கூறியகதையின்
உண்மையை இச்செய்திகள் குறிப்பிடுகின்றன எனலாம்.

வேள் - பேகன்.

இவன், மேலே தனியாகக் குறித்த ஆனியின் குடியில் உதித்த பெருந்தகையாவன்; இவனை வையானிக்கோப் பெரும்பேகன் எனவும் வழங்குவர். கடைச்சங்கநாளில் விளங்கிய கடையெழுவள்ளலில் இவனும் ஒருவன் என்பது “முரசுகடிப்பிசுப்பவும்” என்னும் புறப் பட்டாலும் (கடுஅ) சிறுபாணாற்றுப் படையில் அச-முதல் உ-வரையுள்ள அடிகளாலும் விளங்கும். இவனது வரையா வள்ளன்மையைப் பாணர் என்னும் பழையபுவர் புகழ்மிடத்து—“குன் னும் வயலிலும் களர்கிலத்தும் ஒப்பப்பெய்யும் வரையறையில் மா மாரிபோலப், பேகனும் கொடையிடத்தித் தான் அறியாமைப் படு தல்லது, பிறர் படைவந்து பொரும்போது அப்படையிடத்துத் தான் அறியாமைப்படான்”—என்ற கருத்துப்பட,

“அஅகுளத் துகுத்தும் அகல்வயற் பொழிந்தும்
உறுமிடத் துதவா துவர்சில முட்டாடும்
வரையா மரின் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழற்காற் பேகன்
கொடைமடம் படுத லல்லது
படைமடம் படாஅன்பிறர் படைமயக் குறினே”

என அவனது கொடைமடத்தைச் சிறப்பிப்பார். இவனது கொடைமடத்தைப்பற்றிய மற்றொரு செய்தியுமுண்டு; இவ்வள்ளல் ஒருகால் மலைவழியே செல்லும்போது மரிலென்று தன் சிறகை விரித்து ஆடுவது கண்டு, ‘அது குளிருக்காற்றாது வருந்தி நடுங்குகின்றதுபோலும்’ என்று கருதித் தான் மேற்போர்த்திருந்த உயர்ந்த படாத்தை அதன்மேற் சார்த்திச் சென்றான்—என்பதாம். இச்செய்தி—

“உடாஅ போரா ஆகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்ஞைக் கீத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கவிமான் பேக!”

எனப் பாணரும் (புறம் - கச்சு)

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளி
படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்விசைக்
கடாஅ யானைக் கவிமான் பேக!”

என வன்பாணரும் (சை - கச்சு)

“வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாற்
கான மஞ்ஞைக்குக் கவிங்க நல்கிய
அருந்திற லணங்கி னுவியர் பெருமகன்
பெருங்கன் னுடன் பேகன்” (சிறுபாண் - அடி. அச - ௭)

என இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனரும் கூறுதல் காண்க. ‘முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்’ எல்லை நீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத் - தொல்லை--இரவாம லீந்த இறைவர்போ லீயுங் - கா வாம லீகை கடன்” என்புழி ஐயனாரிதனரும் இச்செய்தியைக் குறித் தார். இவ்வழகிய வரலாற்றால், வேறு பயன் கருதாது உயிர்களிடத்துப் பேகனுக்கு இயல்பாகவேயிருந்த பெருங்கருணைத்திறம் விளங்கும். “எத்துணை யாயினும் சத்தல் நன்றென - மறுமைநோக் கின்றோ அன்றேபிறர், வறுமை நோக்கின் றவன்கை வன்மையே” என, இவ்வள்ளலை நோக்கிப் பாணர் என்ற புலவர்பெருமான் புகழ்ந்திருத்தலும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

இங்ஙனம் பேகனென்னும் பெருந்தகை வள்ளலுக்கு உரிய மனைவியானவள், கண்ணகியென்ற கற்புடையரசியாவள். இம்மனை யாளுடன் இல்லறம் புரிந்துவந்த பேகனது நல்வாழ்க்கையில் திட ரென்று மாறுதல் ஒன்று நிகழ்வதாயிற்று. அந்தோ! கண்ணகி என்னும் பெயர்வாய்ந்த மகளிர்க்கெல்லாம்—தங்கணவர் பாத்தையர்நலம் துகர்ந்து மகிழ்ந்திருக்கத்—தாம் தனித்திருந்து அவர்பிரிவாற்றாது வருந்துதலே இயல்பாயிற்றுப் போலும். கோவலனுடைய கற்புடை மனைவியாகிய கண்ணகி என்பாள், இளமையில் தன்கணவன் பாத்தை வயத்தனாய் நின்ற துயரமிக்கு வருந்தியதுபோலவே, இக்கண்ணகிக்கும், தன் கணவனாகிய பேகன் பொதுமகளொருத்தி மோகத்திற் றீழ்ந்தமையால் ஆற்றாமை பெரிதாயிற்று. அருங்குணமும் பெருங் கொடை வள்ளலுமாகிய இப்பெருந்தகை, இங்ஙனம் பொதுமகள்

சுசு

வேளர் வரலாறு.

வலைப்பட்டு, தன்னிய மனைவியைப்பற்றிய சிந்தையையிலலாது உறைந்தது, விதியின் வலிபோலும். பேகனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நேர்ந்த இப்பிரிவுபற்றிய செய்தியானது. அவர்களது இவ்வாழ்க்கைக் காலத்தே பெரிதும் உபசரிக்கப் பெற்றுப் பெரும்பயனுடைந்த புலவர் பெருமக்களாகிய கபிலர், பாணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றார்கிழார் என்ற சான்றோர்கட்கு எட்டியதும், அப்புலவர்கள் முன் போலக் கண்ணகியும் பேகனும் சேர்ந்துவாழ முயல்வாராயினர். இவர்கள் பேகனையடைந்து, அவன் மனைவி கண்ணகியின் வாழ்க்கையில் இரக்கந்தோன்றக் கூடும் மாட்சி, பெரிதும் வியக்கற்பாலது. இப்புலவரிற் கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான் பேகனிடஞ் சென்று அவனை நோக்கி—“சிறந்த மலைநாடனே! போர்வண்மையும் கொடைத் திறமுமுடைய பேக! நேற்று வழிநடந்து வருந்திய என் சுற்றம் பசித்ததால், உயர்ந்த மலையிடத்துள்ள சிறிய ஊரில் உன்வாழிற் கண்ணே வந்து நினைபும் நின்மலையையும் வாழ்த்தி யான் பாடினேன். மேலாக அப்போது துக்கத்துடன் சொரிந்த கண்ணீரையுடையவளாய் அக்கண்ணீர் முலையிடத்தை நனைக்கும்படி பொருமி. வேய்க்குழல் இரங்கியொலிப்பதுபோல, ஒருத்தி அழுதாள்; இரங்கித்தக்க அன்னாள், யார் கொல்லோ, சொல்க” என்று, அவ்வள்ளலுக் கேட்டிரங்கும்படி கூறினர். இவ்வாறே பாணரும்,* அவ்வள்ளலுக்கேட்டு, “நேற்றுமலையில் நின்மழைமிகுந்த காட்டை யாங்கள் பாடிக்கொண்டு வந்தேமாக, நிலமலர்போன்ற கண்களினின்றும் கலங்கி விழ்ந்த நீர்த்துளிகள், பூனையுடைய தன்மார்பகத்தை நனைக்கும்படி வருத்தி நின்ற ஒருத்தி எம்முன் வந்து தோன்ற, அவளைநோக்கி பாங்கள் ‘இளையோய்! எங்களுடைய நட்பைவிருப்பும் தலைவனாகிய பேகனுக்கு நீ உறவினையோ’ என்று வணங்கிக் கேட்டபோது, அவன், காந்தன் மொட்டுப்போன்ற தன் விரலாலே தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு ‘நாங்கள் அவனுடைய உறவினர் அல்லேம்; கேளுங்கள், விளங்கிய புகழையுடைய பேகன் எம்மை யொக்கும் ஒருத்தியுடைய அழகைக் காதுவித்துத் தன்தேரில் இந்நல்லுளின்கண் அடிக்கடி வரு

* இவர் பாடியது “அருளாயாகலோ கொடிதே” (புறநா-கசு) என்பது. “இது கண்ணகி காரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும் பேகனைப் பாணர் பாடியதைக் கிளவகைப் பாடாண்பாட்டு” என்பர் கச்சினூர்க்கினியர் (பொருள். பொருள். பக் - ௨௧௦.)

வன் என்று சொல்லுவர்’ என்று கூறினாள்; இஃது என்னே! தலைவ! நீ அவட்கு இரங்கி அருள்பண்ணாதிருத்தல் மிகக்கொடியது” “மயிலுக்கிரங்கிப் போர்வையளித்த பெருங்கருணையுடைய பேக! யாம் இப்போது பசித்து நின்றால் வரவில்லை; எம்மாற் ருங்கப்படவேண்டிய சுற்றமும் இப்போது இல்லை; பேரருளாள! நீ அறிநெறியில் ஒழுக வேண்டும் என்பதே யாம் இரக்கும் பரிசில்: ஆதலால் நீ உன் தேரில் ஏறிச்சென்று, பார்ப்பதற்கரிய துக்கத்தைக் கொண்ட உன் கற்புடை மனைவியின் சிந்தாதுலத்தைத் தீர்ப்பாயாக” என்றனர். இவ்வாறே தாம் பரிசில் வேண்டி வரவில்லை யென்றும், நீ அவனைச்சென்று சேர்தலே யாம் வேண்டுவதென்றும்— அரிசில் கிழாரும், பெருங்குன்றார்கிழாரும் பேகனைக்கண்டு பாடினர்.* இங்ஙனம், அக்காலத்தே தமிழ் நாட்டுப் பெருமக்களாய் விளங்கிய புலவர் வேண்டுகோளுக்குப் பேகன் இன்னது செய்தான் என்பது தெரிந்தில்தேனும், வேண்டியோர்க்கு வேண்டியாங்களிக்கும் பெருவள்ளலாகிய அவன், இத்தகைய பெருமக்கள் நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்து தன்பால்வேண்டிய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிரான் என்றே நம்பலாம்.

இனி இவ்வேள் - பேகனைப்பாடிய அரிசில் கிழார், வேளாவிக்கோமான் பதமனுக்கு மகன்வயிற்றுப் பெயராகிய, தகரீர் எறிந்த பெருஞ்சேரலுரும் பொறையைப் பதிறுப்பத்து எட்டாம்பத்தாற் புகழ்ந்துள்ளார். எனவே, வேளாவிக்கோவின் வழியினனாகிய பேகனும், அவ்வாவிக்கோவின் மகன் மகனாகிய பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையும் ஒருகாலத்தவராதல் பெறப்படும். ஒருகால் பேகன், வேளாவிக்கோமான் பதமனுக்கு மகனாகவேனும் அன்றி மகன்மகனாகவேனும் இருத்தலும் கூடும். வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் என்று இவ்வள்ளல் வழங்கப்படுதலால், இவனுர் வையாவிபுரியாகிய ஆவி நன்குடி என்பது தெரிகிறது. இவ்வாவிநன்குடிக்குச் ‘சித்தன் வாழ்வு’ என்பதும் ஒரு பழம்பெயராம். இதனை, “நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன் வாழ் - வில்லல் தொழமுன், நெரியுடைத்து - நல்லாவப் - பாட்டுடைத்துச் சோமன் வடிவந்த பாண்டியநின் - நாட்

* இப்புலவர்கள் பாடல்களைப் புறநானூற்றில் ௧௪௩ - முதல் ௧௪௭ - வரையுள்ள பாடல்களால் உணர்க.

டைத்து நல்ல தமிழ்” என்னும் ஒளவைவாக்காரனும் அறிக*. இப் பாட்டாற் சித்தன் வாழ்வாகிய ஆவிரங்குடியில், சங்கநாளில் அந்தணர் மிகுந்திருந்தமை வெளியாம். சித்தன் வாழ்வு என்பது பழநியாண்டவர், கோயில் கொண்டமைபற்றி வந்தபெயர்: “சித்தன் - பிள்ளையாருக்குத் திருநாமம்” என்பர் நச்சினார்க்கினியரும்.

வேள் - பாரி.

—:0:—

பழைய வேளிருடைய வரலாறுகளுள்ளே பாரி என்னும் பெருந்தகையின் சரித்திரம், இனிமையும் பெருமையும் இரக்கமுமுடையதாகும். மாரியன்ன வரையா சகையால் உலகமுள்ளளவும் ஒங்குபுகழ் நிழ்வின தமிழ்வள்ளல்களில், இவ்வேளிர் தலைவனையே முதல்வனாகச் சொல்லல் தரும் தமிழ் மூவேந்தரும் மற்றைச் சிற்றரசர்களும்போல, இப்பாரி, நாமும் பொருளும் நன்குபடைத்தவனில்லையாயினும், இவனது வள்ளன்மை அவரெல்லாரையும் பெரிதுங் கீழ்ப்பட வைத்தமையால், இவனதுபெருமை மலைமேல் விளக்குப்போல் விளங்குவதாயிற்று. இவ்வேளிர் தலைவனது வள்ளன்மையையே, கொடைப்பெருமைக்கு ஓர் எல்லைக்கல்லாகப் பிற்காலத்துப் பெரியோர்களுங் குறித்துவைப்பாராயினர். எத்தனையோ வள்ளல்கள் முன்னாளில் விளங்கியிருப்பினும், “கொடுக்கலாதனைப் பாரியே பென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை” என்னும் அருமைத்திருவாக்காற் குறிக்கப்பட்டவன், இப்பெருந்தகையையன்றே. முற்காலத்தே புலவரையும் இரவலரையும் இவன் எவ்வாறு போற்றிவந்தவ னென்பதும், பண்டைச் செந்தமிழ்ப் புலவர் இவனது தடங்கருணையையும் பெருங்கொடையையும் எங்ஙனம் புகழ்ந்துள்ளா ரென்பதும், பிறவரலாறுகளும் சங்கநூல்களில் இவ்வள்ளலைப்பற்றிய பாடல்களை நோக்குவார்க்கு நன்குவிளங்கும். அந்நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் இவனது வாழ்க்கைபற்றிக் கூறும் வரலாறுகளை, செவ்வனம் ஆராய்ந்து ஸேது

* திருமுருகாற்றுப்படையுரை, பக் - ௨௭, நச்சினார்க்கினியர், சித்தன் வாழ்வு என்பது ஆவிரங்குடிக்கு ஒருபெயர் என்றே முதல் காண்க.

ஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை இரண்டாந் தொகுதியில், ஒளவையார், பாரிமகளிர் என்ற வியாசங்களிலே நன்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூற்றை இவ்வியாசத்துக்கேற்ப ஒழுங்குபடுத்துக்கற்பி, பின்பு இவ்வள்ளலைப்பற்றி யாமறிந்த சிலவிசேட்களையும் எழுதுவேம்.

“பாரி என்பான், தமிழ்நாட்டிற் பண்டைக்காலத்தே பெரும்புகழ்பெற்று விளங்கிய வள்ளல்கள் எழுவருள் தலைமை வாய்ந்தவன். வேள் என்னும் பட்டம் பெற்ற உழுவித்துண்போர் வகையினன். செல்வமிக்க முந்நாறு ஊர்களுடைய பறம்பு நாட்டுக்குத் தலைவன்; இவனது பறம்புநாடு, பறநாடு எனவும் வழங்கப்படும்; ‘பாரி பறநாட்டுப் பெண்டிடி’ ‘பறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனா’ என வழங்குவது காண்க. இவன் பறம்பென்னும்பெயருடைய வளமலைக்கண்ணே வலியுடையதோர் பேரான் அமைத்து அதனைத் தன் அரசிருக்கையாக்கி அதன்பாற் சிறக்கவீற்றிருந்தோன்; இவனதுமலையான், பெரிய அழகும் அரியகாவலும் உடையது (நற்றிணை, ௨௫௩) எனவும், பகைவர் முற்றியகாலத்தும் வறங்கூர்ந்தகாலத்தும் தன்னகத்துவாழ்வார் இனிதுண்டு செருக்குதற்குரிய மூங்கில் நெல்லும் பலாப்பழமும் வள்ளிக்கிழங்கும் நறுந்தேனும் தன்பால்மிக்கதெனவும், (புறம்-௧௦௯) என்றும் வழிறுததும் பேரினிமை பயப்பதுமாகிய குளிர்த் தீரையுடைய பைஞ்சுனையொன்று தன்கண் உடையதெனவும் (அகம்-௭௮; குறுந்தொகை - ௧௬௬) சான்றோர் கூறுவர். இப்பறம்பு பாண்டி நாட்டதென்பது, “வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே” என்னும் பாண்டிமண்டலசதகச் செய்யுளாற் (௯௪) புலப்படுகிறது. இப்பாரி, ‘உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்விசை - வாய் மொழிக் கபிலன்’ (அகம் - ௭௮) என நல்விசைப்புலவர்களால் மேம்படுத்தெத்தப்பட்ட கபிலர் என்னும் புலவர் தலைவர்க்கு உயிர்த்தோழனாவன். (புறம் - ௨௦௬) “புலங் கந்தாக இரவலர் செவினே - வரை புண் களிற்றொடு நன்கல னீயும் - உரைசால் வண்புகழ்ப்பாரி” (அகம்-௩௦௩) என ஒளவையார் பாடுதலால், இவன் அஹாலும் பேரன்பு பாராட்டப்பட்டவனென்பது புலனாம். இவன் நிழலில்லாத நீண்ட வழியிற் றனிமாம் போல நின்று, தன்னையடைந்த அறிஞர் மடவர் வலியர் மெலியர் யாவர்க்கும் இன்னருள் சுரந்து, மூவேந்தரினும்

மிகுதியாக நன்கு வழங்கிய வள்ளியோன். இவனது பெருங்கொடைக் குக் கபிலர் மாரியினையே பல்விடத்தும் உவமை கூறுவர்; 'மாரிவண் பாரி' (பதிற்றுப். எக) 'பாரி யொருவனுமல்லன் - மாரியுமுண்டன்' 'லெகுபுரப்பதுவே' (புறம் - ௧௦௭) எனவருவனவற்றால் உணர்க. இவன், ஒருநாள் பொற்றேருந்த ஒருகாட்டிற் செல்லும்போது, முல்லைக்கொடியொன்று படர்தற்குக் கொழுமுகம்பின்றி வெற்றிடை யிலெழுந்து காற்றால் தளர்ந்து நடுங்குவதுகண்டு, அவ்வோரறிவுயிர் மாட்டும் உண்டாகிய பேரருளால், அஃது இனிதுபடருமாறு, தனது பொற்றேரை அதன்பக்கத்திட்டுத் தன் இணையடி சிவப்ப நடந்து போயினன் என்பர். இவ்வரிய பெரிய வள்ளன்மையே—

“பூத்தலை யறுஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்*
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி” (புறம் - ௨௦௦)

“ஊருட னிரவலர்க் கருளித் தேருடன்
முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்
படுமணி யாணைப் பறம்பிற் கோமான்
நெடுமாப் பாரி” (ஐடி - ௨௦௧)

“சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பறம்பிற் கோமான் பாரி” (சிறுபாணற்றுப்படை)

“முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை
இரவாம லீந்த இறைவர்போல் நீயுங்
கரவாம லீகை கடன்” (வெண்பாமாலை, பாடாண் - ௬)

என்பனவற்றைப் பாராட்டப்படுவது. தன்னரசிருக்கையாகிய பறம்பு மலையொழியத் தன்னாட்டு முந்தாறு ஊர்களையும் இவன் இரவலர்க் கே அளித்தனன் என்று கபிலர் கூறுவர்: “முந்தாறுர்த்தே தன் பறம்பு நன்னாடு - முந்தாறாரும் பரிசிலர் பெற்றனர்” (புறம் - ௧௧௦) என்பதனால் உணர்க. இவனது வரையாவண்மை “கொடுக்கினைநாளைப் பாரியே யென்று கூறினுங்கொடுப்பாரிலை” (தேவாரம்) என்பதனால்,

சைவசமயாசாரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி வாயனாரும் எடுத்தாளப் பட்டது என்பதொன்றே இவனது வள்ளன்மையைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும் இங்ஙனம் மாரிபோன்ற வரையாகியகையால், இவன் யாரினும் சிறக்கவிளைத்த பெரும்புகழ்க்கு அழக்காறுகொண்டு, தமிழ் மூவேந்தரும் ஒருங்குகூடிப் படை யெடுத்திப்போய், இவனது பறம் பாகிய மலையரணை நெடுங்காலம் முற்றுசெய்ய, அதனால் அவ்வரண் அடைமதிப்பட்டது.* அப்போது வேள்பாரிக்கு உயிர்த்துணைவராய் அக்காலத்தும் அங்கிருந்த கபிலர் என்னும் புலவர்பெருமான் கிளி களை வளர்த்து விடுத்து, அரணுக்கு அப்புறத்தே விளைநிலங்களில் உள்ள நெற்கதிர்களை நானுங் கொணரச்செய்து, ஆங்கிருந்த குடிபடை களை அருத்திப், போரால் தளராவண்ணம் பாதுகாத்துவந்தனர். இவ்வரிய கதை—

“உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் குழச் சேய்நின்று
செழுஞ்செந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
நெடுந்தா ளாம்பன் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயிற் பிழையாது
ஆளிடேக் கடந்து வாளம் ருழக்கி
எந்தூர்கோட் டியாணை வேந்த ரோட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி
தீம்பெரும் பைஞ்சுனைப் பூத்த
தேங்கமழ் புதுமலர் நாமுமிவள் துதலே”

எனவரும் அகப்பாட்டாலும் (எஅ) “இதனுட் ‘கபிலன்’ குழ’ என் றது - அரசர் மூவரும் வளைத்திருப்ப அகப் பாட்டிருந்து, உணவில் லாமைக் கிளிகளை வளர்த்துக் கதிர்கொண்டு வளிட்ட கதை” என வரும் அதனுரையாலும் அறியப்படும். இதுவே—

“உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பி
னிரைபறைக் குரீஇயினங் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு

* அடைக்கப்பட்ட மதிவினுள்ளே தங்குதல்.

இரைதேர் கொட்டின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொண் மலைப் படர்தந் தாங்கு" (அகம்-100)

என்பதனால் ஒளவையாராலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டதாம். பின் கபிலர், பறம்புமுற்றிய மூவேந்தரையும் நோக்கி, "நீவிர் முத்திரத் தீரும் ஒருங்குகூடித் தானையானே. குகிரைமுதலிய படைகொண்டு எத்துணைக்காலம் முற்றிப் பொருதீராயினும், இப்பாரியுடைய பறம்பு உம்மாற் கொள்ளுதல் அரிது; இவனது முன்னுரையும் இவன்பாற் பாடிப்பெற்ற பரிசிலர்போல நீவிரும் பாடினராய்வரின், கொள்ளுதல் எனினு" என்று, இவனது புரவலர்க்கருமையும் இரவ லர்க்கு எளிமையுமாகிய பெருநிலையைத் தம் இனியபாடலான் அறி விக்க, (புறம்-கக0) அதனால் அவ்வேந்தர் இவனை எதிர்த்து வெல் லுதல் அரிதென்பதோர்த்து இவனோடு பொருதற்கஞ்சி ஓடினர் என்பர். மேலே, "எந்துகோட்டி யானே வேந்த ரோட்டிய - கடும் பரிப் புரவிச் கைவண் டாரி" என்றதனால், இவன் அம்மூவேந்தரை யும் வென்றோட்டியமை நன்கு புலப்படும். இதன்பின் மூவேந்த ரும் ஒருங்குகூடி வேறொரு குழ்ச்சிசெய்து பாரியை வஞ்சித்துக் கொன்றனர். இதனை கக2-ம் புறப்பாட்டுரையில் "ஒருவனை மூவேந் தரும் முற்றியிருந்து வஞ்சித்துக் கொன்றமையின்" எனவருதலால் அறிக. "பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்—வாரேன் என்னான் அவர்வரை யன்னே" (புறம்-க0அ) எனக் கபிலர் பாரியினியல்பு கூறுதலால், அவ் வேந்தர் மூவரும் இவனியல்புக்குத் தகப் பரிசிலர் வேடம்பூண்டோ, பிறரைப் பரிசிலராக விடுத்தோ இவனை இரந்து தம்மகப்படுத்திக் கொன்றனராதீல்வேண்டும். இக்கருத்து—

"புரிசைப் புறத்தினிற் சேரனும் சோழனும்* போர்புரிய
இரியச் சயங்கொண்ட போதினில் யாமினி யீங்கிவனைப்
பரிசுக்கு நல்ல கவிபாடி னுல்வரும் பாக்யமென்றே
வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே"

என்னும் பாண்டிமண்டல சதகச் செய்யுளினும் (சுச) பயிர்வது கண்டுகொள்க.

* இன்னுடையார், பாண்டிமண்டலச் சிறப்பையே கூறிப்போந்தவராத லின், பாண்டியனும் அப்போரில் இரிந்தோடினன் எனக்கூற உடன்பட்டிலர் போலும்.

இங்ஙனம், புரவலர்க்கு இன்னொரு, இரவலர்க்கு இனியனும் விளங்கிய நல்விசை வள்ளலான வேள்-பாரி, மூவேந்தர் குழ்ச்சியால் இறந்தபின்னர், அவனுக்கு இன்னுயிர்த்தோழராகிய புலவர்பெருமானாகிய கபிலர், அவ்வள்ளலை நீத்துத் தாழ்த்துவார்வாழ்த்தற்கு மனையில் ராபினும், அவனுடைய அறிவுடைமகளிரைக் காப்பதற்கு வேறொருவரும் இலராதல்பற்றி உலர்வொண்டெடுத்து, அம்மகளிர்க்குத் தக்க அறிவும் பெருநாமமுடைய கணவனாத் தேடநினைந்து, அவர்களுடன்,* அவர்கட்குத் தமக்கும் பேரன்புமிக்க பறம்பினை விடமுடி யாமலே விடுத்து, அப்பாரியை நினைந்துதோறும் பறம்பினைத்திரும்பி நோக்குந்தோறும் உள்ளம் நெக்குநெக்குருகிக் கண்ணீர்வாரநின்று, ஆற்றொணுத் துயரார் பொங்கியொழுகு அன்புடைப் பாடல்களால் பாரியையும் பறம்புமலையையும் புகழ்ந்துகொண்டேசென்று ஓரூரிற மங்கினார். அங்கு அன்மீசவு நிலாத்தோன்றியபோது அவருடனிருந்த பாரியின் அருமைமகளிர், தாம் இதற்கு முந்திய கிலாக்காலத் தில் தமது அரசுநிலையிட்ட நிருவுடைநகர்க்கண்ணே இனிது மகிழ்ந்து விளையாடியதும், அடுத்த நிலாக்காலத்துத் தாம் தந்தையிழந்து, தன்பறம்பிழந்து, தமிழராய்த் தஞ்சிலொதுங்கித் துயர் கூரகின்றதும் தம்முள்ளத்தே தோன்ற அப்போது, மனமுருகி—

"அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையேம், எங்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்
குன்றுங் கொண்டார்; யாம் எந்தையு மிலமே." (புறம்-கக2)

என்னுற் பாடலைப் பாடினர். இப்பாடலால், இச்செய்யுள் செய்தற்கு ஒரு மாதத்துக்குமுன், பாரி தன்னரசிருக்கையாகிய பறம்பின்கண் தன் மகளிர் முதலியோருடன் இருந்து வாழ்ந்துவந்தவனென்பது புலப்படும். இப்பாடல் சங்கத்தாராற் றொருக்கப்பட்ட புறநானுற்றில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டவாற்றால், இம்மகளிர் நல்விசைப்புலவராதல்

* பாரி இறந்தபின், அவன் மனைவியையும் கபிலர் அழைத்துச் சென்றதாக இன்னமையால், அவன் தன் கணவனுடன் உயிர்த்தனன்போலும்.

† தஞ்சில் - பிறர் இருப்பு.

உணரப்படும். பாரிமகளிர் இருவர் என்பது மேலே புலப்படுத்தலின், ஈண்டும் 'பாரிமகளிர் பாடியது' எனப் பொதுப்படக் கூறப்பட்டமை பற்றி, அவ்விருவருமே செந்தமிழ்ப்புலமையாற் கிறந்தவரென்பது தெளிவாகும். புலவரிருவர் சேர்ந்து ஒருபாடல்பாடுவது முன்னே வழக்கே. இம்மகளிரது செந்தமிழ்ப்புலமை, தம்மரும்பெற்ற நத்தை யாகிய வள்ளற்பாரிக்கு ஆருயிர்த்தோழரான கபிலர் என்னும் புலவர் தலைவர்பாற் பெற்றதாம். இதன்மேற் கபிலர் அவ்வூரை விட்டுத் து இளவிரச்சிக்கோ என்பவனிடஞ்சென்று, இம்மகளிரது உயர் குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றை எடுத்துரைத்து இவர்களை மணஞ் செய்துகொள்ளுர்ப்படி அவனைப் பாடி வேண்ட அவனுடம்படாமை யால், இருங்கோவேள் என்பவனிடஞ் சென்று அவனையும் அவ்வாறு வேண்ட அவனும் அங்ஙனமே உடம்படானாய் மறுக்க, இதற்காக அவனை முனிந்துபாடி, பாரிகுடிக்கும் முவேந்தர்க்கும் உண்டாகிய பகைவாற்றி அரசரொருவரும் இவர்களை மணஞ்செய்துகொள்ள இயையாமையால் மனநொந்து, கபிலர், அம்மகளிரைத் தமக்கினிய பார்ப்பார் சிலர்பாற்படுத்தி, பாரியின் பிரிவாற்றாது வடக்கிருப்பாராயினர். இதற்கிடையில், கபிலர் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் என்ற சேரமான்பாற் சென்று, அவனைப் பத்துப்பாடல்களாற் புகழ்ந்துபாடி நூறுயிரங்காணமும் அவன் மலைமேலேறிக் கண்டுகொடுத்த நாடும் அவன்பாற் பெற்றனர் எனத் தெரிகின்றது. இதுவே பதிற்றுப்பத்தினுள் ஏழாம் பத்தாவது. இவர், பாரி இறந்தபின்னேதான், அவனது நற்குண நற்செயல்கள் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனிடமும் இருப்பனவாகக் கேட்டு அவனைக் காணச்சென்றனராவர். இதனை—

“பலாஅம் பழுத்த பசும்புண் ணரியல்
வாடை தூக்கும் நாடுகெழு பெருளிறல்
ஒவத் தன்ன வினைபுனை நல்லிற்
பாவை யன்ன நல்லோள் கணவன்
பொன்னி னன்ன பூவிற் பசியிலைப்
புன்கா லுன்ன துத் தலைவ னெங்கோப்
புலந்த சாந்திற் புலரா ளிகை
மலந்த மாற்றில் மாறிவண் பாரி

முழவுமண் புலரா இரவல ரினை ய
வாராச் சேட்புலம் படர்ந்தோ னளிக்கென
இரக்கு வாரேன் எஞ்சிக் கூறேன்
ஈத்த திரங்கான் ஈத்தொறு மகிழான்
அமரா வள்ளியன் என்ன துவலுநின்
நல்லிசை தரவந் திசினே”*

என்னும் பதிற்றுப்பத்தான் (ஏ-ம் பத்து. க) அறிக. இச்சேரன்பால் இவர் சென்றகாலத்து இப்பாரிமகளிரும் உடனிருந்தனர்போலும். இம்மகளிர் வரலாற்றினைப் புறநானூறு ஒன்றே துணையாகக்கொண்டு ஆராயின், அதன்கண்—

ககஉ-ம் பாட்டு.—இது பாரி மகளிர் பாடியது.

கக௩.—இஃது அவன் (-பாரி) மகளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுக்கக் கொண்டு போவான் பறம்புவிடுத்த கபிலர் பாடியது.

கக௪.—அவன் மகளிரைக் கொண்டுபோம் கபிலர் பறம்பு நோக்கின்று சொல்லியது.

உ௦௦.—இது பாரி மகளிரை விசிக்கோனுழைக் கொண்டு சென்ற கபிலர் பாடியது.

உ௦௧.—இது பாரி மகளிரை இருங்கோ வேளுழைக் கொண்டுசென்ற கபிலர் பாடியது.

உ௦௨.—இருங்கோவேள் பாரிமகளிரைக் கொள்ளாணாகக் கபிலர் பாடியது

உ௦௩.—வேள்-பாரி தஞ்செய்வழி, மகளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுத்து வடக்கிருந்த கபிலர் பாடியது.

* “படர்ந்தோன் என்பது முற்று; அளிக்கென என்பது நீ எம்மை அளிப்பாயாக எனச்சொல்லி என்றவாறு; இரக்கு என்பது தன்வினை. எஞ்சிக் கூறேன் என்பது, உண்மையின் எல்லையைக்கடந்து பொய்யே புகழ்ந்து சொல்லேன் ஏ - று. யான், பாரி சேட்புலம் படர்ந்தான்: நீ எம்மை அளிக்க: எனச் சொல்லி, இரக்கவென்றுவந்து சில புகழ்ந்து சொல்கின்றேனும் அல்லேன்; அஃதன்றி யான் உண்மையொழிய்ப் புகழ்ந்து சொல்கின்றேனும் அல்லேன்; ஈத்த திரங்காமை முதலாகிய பாரி நற்குணங்களை நின்பால் உளவாக உலகஞ்சொல்லும் நின்புகழ் நின்பாலே தரவந்தேன்” —என்பது இவ் வடிகளின் பழைய உரை.

என வருவனவற்றால், பாரிமகளிர் ஒருசிலர் என்பதும், அவர் பாட வல்லவரென்பதும், அப்பாரி இறந்தபின் அவனது தோழராகிய கபிலரென்னும் புலவர்தணரால் இளவிச்சிக்கு இரும்புகோவேன் என்னும் அரசரிடம் தம்மை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி வேண்டப் பட்டன ரென்பதும், அவ்வரசர் அதற்கு உடம்படாமையாற் கபில ராற் பார்ப்பார்ப் படுக்கப்பட்டன ரென்பதும்,* இவரைப் பார்ப்பார்ப் படுத்தபின் கபிலர் பாரி பிரிவாற்றாது வடக்கிருந்தன ரென்பதும் அறியப்படும்.

இங்ஙனம், பாரிமகளிரை அரசரெவரும் மணம் புரிந்து கொள் ளாமையால், அவர்களைத் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பாரசிலரது பாது காவலில் வைத்துத் தம்முயிர்க்குயிராயிருந்த வள்ளலிறத்தன்தின் உலகத்தே தாம் உயிர்வாழ ஒருப்படாது—“பாரி! நீயும் யானுங் கலந்த நட்பிற்குப்பொருந்த யானும் நின்னுடன் கூடப்போவதற்கு மனமிலையாமல் ‘நீ ஈண்டுத் தவிர்க’ என்று சொல்லி—இவ்வாறு மாறுபட்டனையாதலின், நினக்கு நான் பொருந்தினவ னல்லேன்; அதனால், நீ எனக்கு உதவிசெய்த காலங்களிலும் என்னை வெறுத்திருந் தனைபோலும்; இங்ஙனமாயினும், இப்பிறப்பின்கண் நீயும் நானுங் கூடி இன்புற்றிருந்தவாறுபோல, மறுபிறப்பினும் நின்னொடுகூடி வாழ்தலை விதி கூட்டுவதாக” என்ற கருத்துப்பட்ட—

“மலைகெழு நாட மாவண் பாரி!

கலந்த கேண்மைக் கொள்வாய், நீயெற் புலந்தனை யாகுவை புரந்த யாண்டே;
பெருந்தகு-சிறப்பி னட்பிற் கொல்லாது ஒருங்கு வரல்விடா தொழிகெனக் கூறி இனைய யாதலி, னீனக்கு மற்றியான் மேவினே னன்மை யானே: ஆயினும் இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை

* கபிலர் பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுத்தனர் என்பது, அம் மகளிரை அரசரொருவரும் மணஞ்செய்து கொள்ளாமையால், அவரைத் தமக்கினிய பார்ப் பார் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்தமையே குறிக்குமென்ப பல நியாயங்காட்டி எழுதுவர்—ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்.

யிடையில் காட்சி நின்னோடு
உடனுறை வாக்குக: உயர்ந்த பாலே”

என்ற பாடலால் உள்ளமுருகி, பிராயோபவேசஞ் செய்தற்கு வடக் கிருந்து * உயிர் நீத்தனர். இப்பாட்டில், “நட்பிற்கொல்லாது—ஒருங்கு வரல்விடா தொழிகெனக் கூறி” என வருதலால், பாரியுடன் தாமும் இறக்கத் துணிந்திருந்த கபிலரை அவ்வள்ளல் தடுத்தவன் என்பது உணரப்படும். இங்ஙனம் கபிலரைத் தடுத்தது, பாரி, தன்மகளிரை இப்புலவரைக்கொண்டு வாழ்க்கைப்படுத்தற்குப் போலும்.

இவ்வளவே, புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களில் பாரியின் வரலாறுகக் காணப்படுவன. ஆயினும், பிற்காலத்தவரால் தொகுக் கப்பட்டதும் பலசரித்திர விசேடங்களைக் கொண்டதுமான தமிழ் நாவலர் சரிதை என்னும் நூலினின்று, பாரிமகளிர் பார்ப்பார்ப் படுக் கப்பட்டபின் நிகழ்ந்த வேறுசில செய்திகளையும் “ஒளவையார்” என்ற வியாசத்தே, ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவையாவன:—கபிலர், அரசர் ஒரு வரும் இபையாமையாற் பாரிமகளிரை மணம்புரிந்து கொடுக்கவிய லாமல், அவரைத் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பாரசிலரது பாதுகாவலில் வைத்துவிட்டுத் தாம் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தனர்—என்ற செய்தி, ஒளவையார் என்னும் அருந்தமிழ் மூதாட்டிக்குத் தெரியவர, அவர் மேனிகழ்ந்தவற்றுக்கு மனநொந்து, அப்பாரி மகளிர் இருந்த திருக் கோவலுர்க்குச் சென்று அம்மகளிரைக்கண்டு அவர்க்கு நேர்ந்த பெருந்துயர்க்கு மிகவும் வருந்தி, மழையால் நனைந்து வந்த தமக்கு அவர்கள் ஒரு நீலச்சிற்றாடை அளிக்க, அப்போது—

* வடக்கிருத்தல் என்பது, கிழக்குமுகமாகத் தருப்பைகளைப்பரப்பி வடக்கு நோக்கியிருந்து, தம்முயிர்விடச் செய்துகொள்ளும் ஒரு மஹாவிரதமாம். சங்க காலத்தில் இவ்வழக்கு மிகுதியாக வழங்கியதென்பது, பழையநூல்களால் நன்கறியப்படுகின்றது. இதனைப் ‘பிராயோபவேசம்’ என்பர் வடநூலார்.

“பாரி பறித்த பறியும்* பழையனூர்க்
காரியன் தீர்த களைக்கோலும்†—சேரமான்
வாராயோ என்றழைத்த வார்த்தையும்‡ இம்முன்றும்
நீலச்சிற் றுடைக்கு நேர்” (தமிழ்நாவலர் சரிதை)

என்ற அழகிய பாடலைப்பாடி, அன்றிரவு அவர்கள் தமக்கிட்ட இலைக்
கறியமுதை உண்டுமகிழ்ந்து—

“வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவுந் தின்பதாய்
நெய்தா னளாவி நிறையிட்டுப்—பொய்யே
அடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டாள்
கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு” (ஐடி)

* ஓளவையார் பாரிபாற் பரிசில்பெறச் சென்றபோது, அவ்வள்ளல் இவ்
வருமைபெருமையறிந்து இவரைப் பிரிதற்கு இயலாது பரிசில் நீட்டித்தனதைக்
இவர் அவனைப் பரிசிலீந்து விடுக்கும்படி வற்புறுத்த, அவ்வேண்டதலை அவன்
மறுத்தற்கியலானாய் வேண்டியவற்றை அளித்து விடுத்தும், இவர் பிரிவாற்றாது
தன்பால் இவர் திரும்பிவரச் சூழ்ச்சிசெய்து, இவர் செல்லும்வழியிற் சிலரைப்
போக்கித் தன்பாற்பெற்ற பொருள்களைப் பறித்துவரும்படிசெய்ய, அதனால்
பெற்ற பரிசில்களையிழந்த ஓளவையார், பாரியெண்ணியபடியே மீண்டுவந்து
அவ்வள்ளலிடம் நிகழ்ந்ததை அறிவிக்க, அவன் முகத்தால் நொந்து, அவர்
மீண்டமைக்கு அகத்தால் உவந்து நெடுங்காலம் அளவளர்விப் பெருமகிழ்வெய்தி,
முன்னிலும் மிகுதியாக அரும்பொருள் நல்கி விடுத்தான்” எனவும்;

† பழையனூர்க்காரி என்பவனிடம் சென்றிருந்த இவர், அவன்பாற் பரி
சில் பெற்று வேற்றார்போக வெண்ணிக், கொல்லைப்புறத்தே களையெடுத்து
மிடத்தில் நின்ற அவன்பாற் சென்றாராக, இவரது உள்ளக்குறிப்பை உணர்ந்த
அக்காரி, இவர்பிரிதற்கு உடம்படாது சிலகாலம் தங்கும்படி சூழ்ந்து, அக்களை
யெடுத்த விடத்தை அளத்தற்குரிய கோலொன்றை இவர்பாற் கொடுத்து இதனை
அளந்துவருக என்று கூறி அவன் வேறுதொழில்மேலிட்டுச் செல்ல, இவரும்
அங்ஙனமே அளந்து அன்று விடைபெறக்கூடாமையால் பின்னும் அவன்பாற்
சிலகாலம் தங்கினான் எனவும்,

‡ சேரன் அரண்மனையில், விருந்திற்குவந்த பலருடன் ஓளவையாரும் உன்
டற்கு இருந்தபோது, ஆங்கு வேறு பெரிய விருந்தினனொருவன் புருந்தானாக,
சேரமான் அவனுண்ணத்தக்க இடம் ஒழிக்க நினைந்து, ஆண்டுள்ள பலரும் வேற்
ரோராதவின் ஒன்றுஞ்சொல்ல இயலாதுய்த், தன் அன்பிற்குரிய பெருந்தமர்
இவ்வொளவையாரேயுயிருந்தமையால், இவரைநோக்கி ‘ஓளவையே! வாராய்’
என ஆண்டுநின்று வருமாறு அழைக்க, இவர், வந்தவனுக்குத் தம்மிருப்பிடத்
தைக் கொடுத்துப் பின் அச்சோனுடன் உண்டனர்” எனவும் கூறுவர். இம்முன்
றும் எவ்வாறு பேரன்பேயடியாகப் பிறந்தனவோ, அவ்வாறே நீலச்சிற்றுடை,
கொடுத்ததும்: ஆதலின், இவை தம்முள் ஒக்கும் என்றவாறு. இப்பாட்டில்,
‘கூலனும்’ எனவும், ‘வாராய் எனவழைத்த வாய்மொழியும்’ எனவும் பாட்டுண்டு.

என்ற வெண்பாவைக் கூறி, அவர்களை நன்னிலையில் நிறுத்துங் கவலை
யே பெரிதுடையாராய், ஆண்டிருந்த தெய்விகன் என்னும் அரசனொ
ருவனை, இவர்களை மணம்புரியும்படி வேண்டி உடம்படுவித்தனர்.
அவ்வரசன் உடம்பட்டதும், இத்திருமணத்திற்குத் தாம்பெற்ற தெய்
வத்தன்மையால் வேண்டுவன அனைத்தும் உண்டாக்கி, முவேந்தர்க்
கும் பாரிகுடிக்குமுள்ள பசைமையும் போக்கி, அம்முன்றரசரையும்
தம் அறிவினவனியாற் கோவலுர்க்கு வரவழைத்து அப்பாரிமகளி
ரது பெருமணத்தைச் சிறப்ப இயற்றினர். இவ்வாறு, பாரி மகளிர்
மணம் ஓளவையாராற் சிறக்க நிகழ்த்தப்பட்டமை அறியப்படுதலால்,
‘கூலிர் பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுத்தன’ ரென்பது, அவர் அம்
மகளிரைப் பார்ப்பாரது பாதுகாப்பில் வைத்தமையையே குறிக்கும்.
இப்பெருமணத்தில் ஓளவையார், பனந்துண்டம் பழந்தரவும், பெண்
னையாறு நெய்பால் தலைப்பெய்து வரவும், வானம் பொன்மாரி பொ
ழியவும் பாடித் தமது தெய்வவாக்கின் வலிமை உணர்த்தினார் என்
பர். பெண்ணையாறு இவர்பாடலுக்கு நெய்பால் கொணர்ந்துவந்த
கதை, கில்லிபுத்தூர் மகனார் வந்தருவாராலும்—

“ஓளவையா டலுக்கு நறுநெய்பால் பெருகி
யருந்தமி ழறிவினாற் சிறந்து

* * *
தெய்வமா நகிரீர் பரக்குநா டந்தத்
திருமுனைப் பாடிநன் னாடு”

என எடுத்தாளப்பட்டமை காண்க. மேற்கூறியவற்றை யெல்லாம்
தமிழ் நாவலர் சரிதையில்—

“ஓளவையார் அங்கவை சங்கவையைத் தெய்விகனுக்குத் கல்யாணம்
பண்ணுவிக்கிறபோது ஓலையெழுத விநாயகனை அழைத்த வேன்பா.

ஒருகை யிருமருப்பு மும்மதத்து நால்வாய்க்
கரியுருவக் கங்காளன் செம்மல்—கரிமுதவன்
கண்ணால் வேலை கடிதெழுத வாரானேற்
றன்னுண்மை தீர்ப்பன் சபித்து.

ருடி

வேளிர் வாலாறு.

சேர சோழ பாண்டியர்க்கு விநாயகனொழிப் பாடிய வெண்பாக்கள்

சேரலர்கோன் சொல் செழுப்பூந் திருக்கோவ
லாளவுந் தான்வருக உட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந்தான்
சங்கியா தேவருக தான்.

புகார்மன்னன் பொன்னித் திருமாடன் சோழன்
தகாதேன்று தானங் கெடுத்து—நகாதே
கடுக வருக கடிக்கோவ லுர்க்கு
விடியல் பதினெட்டா நாள்.

வைபுக் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
செய்யத் தகாதேன்று தேம்பாதே—தையற்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியல்பதி னெட்டாநாள்
நண்டு வருக இயைந்து.

மூலரும் வந்தபோது பனந்துண்டத்தைப் பாடியது.

திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட *வந்துநின் றுர்மணப் பந்தரிலே
சங்கெனக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்துக்
கொங்குற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு முன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே.

அந்தக் கல்யாணத்தில், பெண்ணையாற்றைப் பாடியது.

முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து
தத்திவரு நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைத்தெய் வீகன் திருக்கோவ லுர்க்கு
வருமளவிற் கொண்டாடி வா.

* அறுகிடுதல்—ஒருமணவினை.

வேள் - பாரி.

39 ருக்

அப்போது வருணனைப் பாடியது.

தருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனை மாமலையன் கோவற்—பெருமணத்து
நன்மாரி தாழ்க்கொண்ட நன்னீ ரதுதவிர்ந்துப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி.”

என வருவனவற்றால் அறியலாம்: இவற்றால், அங்கவை சங்கவை
யென்பார் பாரிமகளிர் என்பதும், அம்மகளிர் திருக்கோவலுரில்
தெய்விகனென்னும் அரசனுக்கு மணஞ்செய்யப்பட்டனரென்பதும்,
இம்மணம் ஒளவையாரது அறிவின் மாட்சியாலும் தெய்வத்தன்மை
யாலும் சிறப்ப நிகழ்த்தப்பட்ட தென்பதும், ஒளவையார் மூவேந்
தரையும் இம் மணத்திற்கு ‘உட்காது’ ‘நகாது’ ‘செய்யத் தகா
தென்று தேம்பாது’ வருக என்றழைத்தமையால், பாரிகுடிக்கும் அவ்
வேந்தர்க்கும் உண்டாகிய பழையசெற்றம்போக்கி வருக என்றன
ரென்பதும், பிறவும் ஆராய்ந்தறியப்படும். மேற்குறித்த பீடலுள்
“பாரி மகள் - அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந்தான்”
என்பது, முன் அரசர்சிலர் இம்மகளிகைக்கொள்ள மனமியையாமை
குறிப்பதாம்.

இனி, வேள் பாரியின் மகளிர் இருவரும், புலவர் பெருமானாகிய
கபிலர்பாற் பயின்றுவந்ததற் கேற்ப நல்லிசைப்புலமையே யன்றி,
வரையா வள்ளியோனாகிய பாரிமகளிர் என்றதற்கேற்ற வள்ளிற்றன்
மையும் உடையராயிருந்தனரென்பது,

“மாரியொன் மின்றி வறந்திருந்த காலத்துழ்
பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு—நீருலையுட்
பொன்றந்து கொண்டு புகாவாக* நல்கினான்
ஒன்றுறு முன்றிலோ வில்.”

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளாலும் (களக) “மாரியென்ப தொன்
மின்றி உலகம் வற்றியிருந்த காலத்தும் பாரிமடமகளிர், இரந்து
வந்தானொரு பாண்மகற்குச் சோழபெருமையால் உலையுட் பொன்

*புகா உணவு. “புகாக்காலப் புகைதிர்ப்பட்டிழி” என்றார் தொல்காப்பியரும்.

னைப் பெய்துகொண்டு திறந்து சோறாகவே நல்கினான்; ஆதலால் ஒருதுன்பமுறா மனையில்லை என்றவாறு. அல்லது உம், சோறும் அரிதாகிய காலத்துப் பொன்னே சோறாக உதவினாலாதலால், சென்றிரந்தால் ஒரு பயன்படாத மனையில்லை எ - று.”—என்னும் அதன் பழைய உரையாலும் அறியப்படும்.

மேற் கூறியவாறு, ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்கார் அவர்களால் ஆராய்ச்சியோடு எழுதப்பட்ட பாரிமகளிர் மணச்செய்தியைப் பெரிதும் ஆதரித்துநிற்கும் சாஸனமொன்று ‘செந்தமிழ்ப்’பத்திரிகையில் ஸ்ரீமாத் - தி. அ. கோபிநாதராயர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது * இற்றைக்குத் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் சோண்டாண்ட முதல் இராஜராஜசோமுன் காலத்தே திருக்கோவலூர் வீரட்டானேச்சுரர் கோயிலின் கர்ப்பக்கரகத்திற் பொறிக்கப்பட்டதும், அகவல் வடிவில் அமைந்ததுமான அச்சாஸனத்திற் கண்ட திருக்கோவலூர் விசேடங்களுள்ளே, இவ்வியாசத்துக்கு இன்றியமையாத சரித்திரப் பகுதியொன்றும் அடியில்வரும் அழகிய அடிகளிற் காணப்படுகிறது.

“வன்கரை பொருது வருபுனற் பெண்ணைத்
தென்கரை யுள்ளது; தீர்த்தத் துறையது
மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ்க் கபிலன்
மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
யலைபுன லழுவத் தந்திரிகுஞ் செல
மினல்புகும் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது, புனல்வன்
பேரெட் டான வீரட் டானம்
அனைத்தினு மநாதி யாயது;”

இவ் வடிகளிலே, கபிலர், தம்பால் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட பாரிமகளிர் மலையனுக்கு மணம்புரிவித்துப் “பசைந்தாரிற் தீர்த்தவித் தீர்ப்புகுத னன்று” என்ற மூதுரைப்படி, பெண்ணைநதியின் மத்தியில்

* “செந்தமிழ்” தொகுதி-ச; பகுதி-இ; பக்-உ கூஉ.

வீடுபேறு கருதி அக்கினியிற் பிராயோபவேசஞ்செய்தனர் எனவும்,* அப் புலவர் அங்கனம் அக்கினிப் பிரவேசஞ்செய்த கல்லைபுடையது வீரட்டானங்களில் அநாதியாகிய திருக்கோவலூர் எனவும் கூறப் பட்டிருத்தல் காணத்தக்கது. இச் சாஸனத்தால், பாரிமகளிர் பார்ப்பார்க்கு முணஞ்செய்யப்பட்டவர் அல்லரென்பதும், திருக்கோவலூரை ஆண்ட மலையமானுக்கே அவர் மணம் புரிவிக்கப்பட்டனரென்பதும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குவன அன்றோ. ஆயின், ஐயங்கா ரவர்கள் எழுதியவாறு, பாரி மகளிர் திருமணம் ஒளவையாரால் நிகழ்த்தப்பட்டதென்று காணப்படாமல், கபிலரால் நிகழ்த்தப்பெற்றதாக இச்சாஸனத்துக் காணப்படுகின்றது. இதனால், பாரி மகளிர் இருவருள்ளே மூத்தவளை மலையற்கு மணம்புரிவித்து இளையவளைக் கபிலர் தமக்குவேண்டிய பார்ப்பார்க்கிரது பாதுகாவலில் வைத்து வடக்கிருக்க, அவ் விளையவளைத் தெய்விகன் என்னும் மலையமா னுக்கு ஒளவையார் பின்புமணம்புரிவித்தனர் என்று தொள்ளுதல் பொருந்துவதாம். பாரிமகளிர் மணத்தைப்பற்றி ஒளவையார் சோ னுக்கு விடுத்தபாடலில் “பாரிமகள் - அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந்தான்”† என அவ்விருவர் மணமுங் கூறுது ஒருத்திசெய்தியே கூறப்பட்டிருத்தலும், மேலேகுறித்த சாஸனப்பகுதியில் “பாரி தன் னடைக்கலப்-பெண்ணை மலையற்குதவி” என அவ்வாறு ஒருத்தி மணமே கபிலர் நிகழ்த்தியதாகக் கூறப்படுதலும், பாரி மகளிரிருவர் மணமும் ஒருவரால் நிகழ்த்தப்பட்டதில்லை என்னும் ஊகத்துக்குத் தக்க சான்றுகின்றன. தமிழ்நாவலர்சரிதைக் குறிப்பினும் சாஸனத் துக்கண்ட செய்தியே மதிப்புக்குரியதாதலால், அங்கவை சங்கவை யிருவர் மணமும் ஒளவையாரால் நிகழ்த்தப்பட்டதாக ஷே சரி கைக்குறிப்புக் கூறுவதில், அவ்விருவருள் இளையவன்மணமே அப் பெண் புலவரால் நடத்தப்பட்டதென்று—மேற்குறித்த சாஸனத்துக் கேற்பக்கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது.

* இதனால், கபிலர் வடக்கிருந்தனரென்ற புறநானூற்றுச் செய்தி அக்கினியிற் பிராயோபவேசஞ் செய்ததைக் குறித்ததாகக் கொள்ளத்தக்கது.

† இப் பாடல், பிற்காலத்தத் திரிந்து வழங்கப்பட்டிருவதில், அங்கவை சங்கவை யிருவர்மணமும் ஒளவையார் நடத்தியதாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம், பாரிமகளிரது மணநிகழ்ச்சி பழைய பாடல்களிலும் சாஸனத்திலும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்க, அம் மகளிர், சிங்கள தேசத்தரசனும் வேற்றுவேந்தனும் தன்னாடுகவரப்பட்டுச் சேரனாடு புகுந்திருந்த பாரிசாலனென்பான் மகளிர் எனப் பிறசில வேறுபாடுகளுடன் பின்னால்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது; இதனை அடியில்வரும் அண்ணாமலைச்சதகச் செய்யுளிற் காண்க.

“சிங்கள மெனுந்தேய முழுதாளு மன்னவன்
சிறந்தபேர் பாரி சாலன்
செய்மெய்த் தவத்தா லுதித்துநற் குணமேவு
சிறுமியங் கவைசங்கவை
மங்கையோ ரிருவரை வளர்த்தெடுத்தெளவையார்
மாழகக் கணபதி கையான்
மணவோலை யெழுதிமுற் மன்னரைக் கோவலூர்
வரவழைத் தறுகிடற்கே
தங்கிய பனந்துண்ட மரமாகி யேபழந்
தாந்திப் பெண்ணை நெய்பால்
தான்வரப் பாடியப் பெண்களைத் தெய்விகத்
தலைவன் மணம்பு ணரவே
யங்குதவு மெளவைதொழு மைங்கரன் தந்தையே
யருள்பெறு வசந்த ராயர்
அண்ணாவி னிற்றுதிசெய் யுண்ண முலைக்குரிய
அண்ணா மலைத்தேவனே”

இங்ஙனம், தென்னாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரசன் ஒருவனை இன்னுந் தெற்கேயுள்ள சிங்களநாட்டவனென்று வடக்கனுள்ளோர் கொண்டதும், பிற மாறுபாடும் நம் நாட்டுக்குப் புதியனவல்ல. உண்மைக் கதைகள் பிற்காலத்தில் மாறி வழங்குவன இதுபோற் பலவாம். மேற்கூறியவற்றால் வேள் பாரியின் வரலாறு ஒருவாறு உணரத்தக்கது.

இனி, பாரியுடைய நாடும் மலையும் யாண்டையன? என்பது ஆராயற்பாலது. பாண்டிமண்டல சதகத்தில்—

“புரிசைப் புறத்தினிற் சேரனுஞ் சோழனும் போர்புரிய
இரியச் சயங்கொண்ட போழ்தினில் யாமினி யீங்கிவனைப்
பரிசுக்கு நல்ல கவிபாடி னுல்வரும் பாக்ய மென்றே
வரிகைத் தரிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே”

என்று கூறப்பட்டிருத்தலால், பாரி பறம்புநாடு பாண்டிமண்டலத் தைச் சார்ந்ததென்பது அறியப்படும். மதுரையிலுள்ள பழைய சிறைக்கூடத்து வடபுறச்சுவரிலுள்ள கல்லெழுத்திலும்* இப்பறம்பு நாட்டைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இனி, பாண்டிநாட்டுத் திருப்புத்தூர்ச் சிவன்கோயில் தென்மதிலிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாண்டியன் - குலசேகரன் சாஸனங்களில்,† “புறமலைநாட்டுப் பொன்னமராவதியுருடையான் திருக்கொடுங்குன்னுருடையான்” என வருதலால், புறமலைநாடு என்பதொன்று பாண்டிநாட்டின்கண் இருந்த செய்தியோடு, பொன்னமராவதி, கொடுங்குன்று என்னுந் ஊர்கள்‡ அதுகள் அடங்கியிருந்தமையும் தெரியலாம். இப்புறமலை நாடு, பாரியின் ‘பறமலைநாடு’ எனப்படுவதின் மருஉப் போலும். இதற் கேற்ப, அப்பக்கத்துக் கொட்டாம்பட்டி மலைப்பகுதியைச் சேர்ந்த கூற்றம் ‘பிரமநாடு’ என இன்னும் வழங்குகின்றது: இதுவும் ஒருகால் பறம்புநாடு என்பதின் திரிபு போலும்.

இவ்ஐக்கங்களுக்கு ஏற்ப நோக்குமிடத்து, பாரியின் பறம்பு அல்லது பறமலை, கொட்டாம்பட்டி திருப்புத்தூர்ப் பக்கங்களில் உள்ளதொரு மலையாகவே கொள்ளத்தக்கதாம்; ஆயின், இப்போது ‘பிரான்மலை’ என வழங்குவதையே பாரிமலையாகக் கோடல் பெரிதும் பொருத்த மாமென்க. ஒருதலையாகக் கூறுமிடத்து, இப்பிரான்மலையே பறமலையாகச் சொல்லத் தடையுமில்லையாம். என்னெனில், பாண்டிநாட்டுத் தேவாரம்பெற்ற தலங்களுள் கொடுங்குன்றமென வழங்கும் இம்மலையிற் திருக்கோயில்கொண்ட சிவபிரானுக்குப் பாரீசுவரமுடையார்

* இக்கங்கள் வேறோர் இடத்தினின்று பெயர்த்துக் கட்டப்பட்டவையாதலால், அதன் சாஸனங்கள் பிறழ்ந்து அங்கங்கே காணப்படுகின்றன.

† இவை, இன்னும் யாவருங் கண்டு வாசிக்கும் நிலையில் உள்ளன.

‡ இவ்ஐர்கள், திருப்புத்தூர்ப்பக்கத்த உள்ளவை. கொடுங்குன்றம்-பிரான்மலை.

† தவராபதி, வேளிருடைய ஆதிகளர் என்பது இவ்வியாசத் தொடக்கத்திலுள்க்கப்பட்டது. தவரங்குறிச்சி என்னும் ஊரும் இப்பக்கத்துண்டு.

‡ இப் பெயரே இன்றும் வழங்குவது; பிற்காலத்தே ஆங்கிலேயர்க்கும் ஐதர் ஆலிக்கும் போர்நிகழ்ந்த களமாயிச் செங்கணம் இதுவே.

என்னும் பெயர்வழக்கின் காரணமும் இதுவேயாதல்வேண்டும். இவ்
வெழு மலைகளிலே—பாழிச்சிலம்பு (அகம்-௧௫௨) நளிரம் (மலைபடு-
௧௭௯) என்ற இரண்டே இப்போது தெரிவன. நன்னனாட்டில், பாழி
(அகம்-௨௦௮, ௨௫௮, ௩௭௫) பாரம் (செ-௧௫௨) பிரம்பு (செ-௩௫௬)
வியலார் (செ-௯௭) என்ற ஊர்களும், சேயாறு (மலைபடு-௯௭௪)
என்னும் நதியும் இருந்தனவென்பது முன்னால்களால் அறியப்படு
கிறது. இவனது பாழிச்சிலம்பிற் பழையவேளிரால் மிகுக்கப்பட்ட
பொற்குவியல் பெரிதும் உண்டென்பர் பரணர். (௨௫௮) இவனாண்ட
பல்குன்றக்கோட்டநாடு, இப்போது வட ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு
'ஜில்லா'க்களில் அடங்கியுள்ளதாகும்.* நன்னனது நவிரமென்னும்
மலைமேல் 'காரியுண்டிக் கடவுள்' எனப்பெற்ற சிவபிரான் கோயில்
லொன்றுண்டு என்பர். (மலைபடு-௮௪) அகநானூற்றிற் "பாடுநர்
செவினே - அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை - சூழாது
சூரக்கும் நன்னன்" (௩௪௯) "இசைநல் லீகைக் களிறுவிசை வண்
மகிழ்ப் - பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்" (௧௫௨) என இவன் பு
ழப்படுதலோடு, மலைபடுகடத்தில் அடியில் வருமாயும் சிறப்பிக்கப்
படுகின்றான்!

"வின்னவில் தடக்கை மேவரும் பெரும்பூண்
நன்னன்சேய் நன்னற் படர்ந்த கொள்கையோடு
தொலையா நல்விசை யுலகமொடு நிற்பப்
பலர்புறங் கண்டவ ரருங்கலந் தரீஇப்
புலவோர்க்குச் சூரக்குமவ னீகை மாரியும்
இகழுநர்ப் பிணிக்கு மாற்றலும் புகழுகநர்க்
கரகமுழுது கொடுப்பினு மமரா நோக்கமொடு
தூத்துளி பெரிழிந்த பொய்யா வானின்
வியாது சூரக்குமவ னுண்மகி ழிருக்கையும்
நல்லோர் குழிஇய நாகவி லவயத்து
வல்லா யினும்புற மறைத்துச்சென் றோரைச்

* புறநானூற்றுப் பதிப்பிற்குரியவள்ள ஸ்ரீ வெங்கையர் அவர்கள் குறிப்
புபார்க்க.

† இஃது அண்ணாமலைபோலும்?

சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி
நல்லிதி னியக்குமவன் சுற்றத் தொழுக்கமும்
பாயிருள் நீங்கப் பகல்செய்யா எழுதரும்
ஞாயி மன்னவவன் வசையில் சிறப்பும்
கேளினி வேளோர் முன்னிய நிகையே."

எனக் காண்க. மதுரைக்காஞ்சியில், மதுரையில் நிகழும் பலவகை
உவகை ஆரவாரங்களைப்பற்றிக் கூறும்போது, மாங்குடி மருதனார்
என்ற புலவர், "பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னாட்-சேரி விழவி
னார்ப்பெழுந் தாங்கு" (அடி-௬௧௦, ௬௧௧) என்று உவமிக்கின்றார்;
இதனாற் செங்கண்மாவில் நன்னன்வேண்மானது பிறந்தநாட்கொண்
டாட்டம் தமிழகமெங்கும் புகழ்த்தக்க சிறப்புடன் நடைபெற்று
வந்தமை விளங்கும். இந் கொண்டாட்டநாள் 'நன்னனாள்' என்ற
பெயர்பெற்றது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (பத்துப்-பக்-௨௨௫) இந்
நன்னன், சேரமானது படைத்தலைமை வகிக்கும் கௌரவரும் பெற்
றிருந்தான். (௪௪-ம் அகப்பாட்டுரை) "நன்ன னுதியன் அருங்குடிப்
பாழி" (அகம்-௨௫௮) என வருதலால், சேரனைச் சார்ந்திருந்தமை
பற்றி உதியன் என்ற பெயரும் இவனுக்கு வழங்கியது போலும்.*
இந் நன்னனுக்கு 'வானவிறல்வேள்'† என்ற சிறப்புப்பெயரொன்றும்
மலைபடுகடத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. (அடி-௧௪௫) இத்தொடர்மொழி
யே மதுரைக்காஞ்சியில் அழும்பில்வேள் என்பானுக்கும் வழங்குவ
தாம். (அடி-௩௪௪-௫) இவ் வேளும் சேரமானது கருமத்தலைவரில்
ஒருவனாவன். (சிலப்-௨௮-௨௦௫) இவ்வாறு சேரது அரசியலில்
தலைமை வகித்த சிலர்க்கு 'வானவிறல்வேள்' என்னும் சிறப்புப்
பெயர் வழங்குதலை நோக்கும்போது, அது, 'வானீவனது வெற்றிக்
குரியவேள்' என்ற பொருளில் வந்த தொடராதல்வேண்டும் என்று
கருத இடந்தருகின்றது. (வானவன்-சேன்) இவ்வாறாயின், வான
வன் விறல் வேள் என்பது வானவிறல்வேள் என்று மருவியதாகல்
வேண்டும். இனி, இந்நன்னன்வேண்மான் பிண்டன் என்பானோடு

* அரசரைச் சார்ந்த படைத்தலைவர்முதலியோர் அவ்வரசர்பெயரே புனை
தல் முன்னே வழக்கு.

† இது மானவிறல்வேள் எனத் திரிந்தும் வழங்கும்.

பொருத பெரும்போரொன்றில் வெற்றிபெற்றவன் என்று புகழப் பட்டுள்ளான். (அகம்-௧௫௨)

இனி, நன்னன் வேண்மானுடைய தந்தையாகிய நன்னன் கொடுங்கோலனென்றும் கல்வியருமை அறியாதவனென்றும் அதுபற்றிப் புலவர்களை வெறுத்துவந்தவனென்றுத் தெரிகின்றன. இவனது கொடுங்கோன்மையைக் காட்டுங் கதையொன்றும் பரணர் என்னும் பழைய புலவரார் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நன்னனது சோலையிலே இவன் தின்றுமகிழ்தற்கென்றே வைத்துவளர்க்கப்பட்ட ஒருமரத் தின் இனிய காயொன்று அச்சோலைப்பக்கத்தோடும் ஆற்றில் வீழ்ந்து அயலதாசிய துறையில் ஒதுங்க, அங்குக் குளித்தற்பொருட்டு வந்த சிறுமியொருத்தி அங்கனமொதுங்கிய காயை அறியாதெடுத்துத் தின்றனள். இச்செய்தியைச் சோலைகாவலரால் அறிந்த இந்நன்னன் பெருஞ்சினங் கொண்டவனாய்த், தான் தின்னுதற்குரிய காயை ஆப்பெண்ணெடுத்துத் தின்றுவிட்டதின்பொருட்டு, அவனைக் கொலைபுரிந்துவிட்டார். சுட்டளையிட்டனன். இச்செய்தியறிந்த அப்பெண்ணின் தந்தை, தன் அருமைமகளுக்கு அறியாமையால் நேர்ந்த விபத்தையெண்ணிக் கலங்கி, நன்னனிடம் நேரிற்சென்று “அரசே! என்மகள் தமக்குரிய காயை அறிந்துவைத்து அதனைத் தின்றவளல்லள்; அறியாது செய்த இப்பிழையைப் பொருத்தருளல் வேண்டும். அவள் புரிந்த இத்தவற்றைக்காக, எண்பத்தொரு யானைகளும் அவள் நிறையளவு பொன்னாற்செய்த பாவையொன்றும் யான் சேரவல்லேன்; அவளுக்கு விதித்த இக்கொலைத்தண்டனையைமட்டும் நீயே யருள்க” எனப் பலவாறாக மன்றாடினன். எவ்வளவு மன்றாடியும் என்? அக்கொடுங்கோல் நன்னன், அறத்தை நோக்கானாய் உள்ளீராகு சிறிதுமில்லாது அச்சிறுபெண்ணைக் கொலைபுரிந்தே தன் சினத்தீர்த்தனன்” என்பதாம். இதனை—

“மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுத லரிவை
புனல்தரு பசங்காய் தின்றதன் தப்பற்கு
ஒன்பதிற் றொன்பது களிற்றொடு அவன்நிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவ்ங் கொள்ளான்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலியரோ”

எனக் குறுந்தொகையில்வரும் பரணர் பாடலால் அறிக. (௨௯௨) நன்னனுடைய கொடுங்கோலும் அறிவினமும் இத்தன்மையன் என்பது, சங்கநாளில்வழங்கிய இச்சரிதையால் நன்குவிளங்குகின்றது. “பண்டும் பண்டும் பாடுந்ருவப்ப” என்ற புறப்பாட்டில் அதனுரை காரரும் இக்கதையைக் குறித்துள்ளார். “அறிவார் யார், ஸல்லாள் பிறக்குங் குடி” என்றவாறு, இக்கொடியோனுக்கு நற்குணமே தீரண்ட நன்னன் - வேண்மான் பிறந்தனன். பண்டைக்கால வழக்கப் புடி தந்தைபெயரையும் உடனினித்து “நன்னன்சேய் நன்னன்” என இவ்வேண்மானை முன்னோர் வழங்கினராயினும், அத்தீயதந்தை பெயரை விலக்கியொழியாது இவனுடன் இணைத்தது, “கள்ளி வயிற்றி னகில்பிறக்கும்” என்னும் முதுமொழியை உலகோர்க்கு மெய்ப்பித்தற்குப் போலும். இங்ஙனம் உலகங்கடும் பழிச்சொற்கு இலக்காய் நின்ற நன்னன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்ற சேரவரசனுடைய நாட்டைக் கவர்ந்தாண்டு வந்தமையால், (அகம்-௧௯௬) பிற்காலத்தே அச்சேரனால் தன் செற்றநீங்க, வாகைப் பெருந்துறை என்றவிடத்துநடந்த பெரும்போரிற் கொல்லப்பட்டு இறந்தொழிந்தான். இவன் ஒழிந்தபின், இவன் மகனாகிய நன்னன்-வேண்மான் பங்குன்றக்கோட்டத்தைத் தன் செங்கோலால் நாளும் மகிழ்விப்பானாயினன். தன் தந்தை சேரனுடன் பகைத்திறந்தனனாயினும், இந்நன்னன் அவனுடன் நட்புக்கொண்டிருந்ததோடு முற்கூறிய வாறு அச்சேரன் படைத்தலைமையும் பூண்டனன். (இவன் தந்தையே சேரன்படைத்தலைவன் எனின், அவன் தன்னரசனுடன் போர் புரிந்தானாதல் வேண்டும். ஆயின், யஜமானத் துரோகமும் அவன் செய்தவன் ஆவன்.) இந்நன்னன் வேண்மான், தன் பந்துவோ படைத்தலைவனோ ஆகிய நாயுடையனன் என்பான் மிஞ்சினி என்பானோடு புரிந்த பெரும்போரில் இறந்தொழிய, அதற்காற்றது பெருஞ்சினங்கொண்டு பகைவரை வேரோடு அழித்தானென்று ௨௦௮-ம் அகப்பாட்டு அறிவிக்கின்றது.

இனி, நன்னனுக்கு மகனாகிய நன்னன் பெருவள்ளலாய்ப் புலவர் புகழ்ச்சிக்கு உரியவனாக விளங்கினும், இவன் தந்தை புரிந்த தீச்செய்கைகளை இவனாற்செய்கைகள் பிற்காலத்து மறைத்துவிட்டனவாகில்லை. தந்தை நன்னன் பெண்கொலை புரிந்த பெரும் பழி

மட்டும் உடையனல்லன். அவன் கல்லியருமை யறியாத கசடனுமாதலால், தன்பாற் பரிசில்பெறவேண்டிவரும் நல்லிசைப்புலவரையெல்லாம் வெறுத்து, அவர் தன்பால்வாராமல் தன் வாயிற்கதவை அடைத்து வந்தான். இஃது, அக்காலத்து விளங்கிய புலவர்களுக்கெல்லாம் பெருவியப்பும் பெருங்கோபமு மூட்டியதோடு, அவன்மேல் வசைபாடவும் அவர்களைத் துண்டியது. நல்லிசைப்புலவராகிய ஓளவையார், ஒருகாற் பல்குன்றக்கோட்டமெனப்படும் எழிற்குன்றம் சென்றிருந்தபோது, இந்நன்னன் அந்முதாட்டியின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து உபசரியாது உதாசினனாயிருக்க, அதனைப் பொறுக்கலாற்றாத அம்மெல்லியப் புலவர்—

“இருடர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோலே
குருடேயு மன்றுநின் குற்றம்—மருடேயும்*
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள.”

என அவனை முனிந்து பாடினார்.† [மகனாகிய நன்னன் புலவர்புகழ்ச்சிக்கு உரியவனாகவின், இப்பாட்டில் வரும் ‘எழிலார்கோலே’ என்பது, தந்தையாகிய நன்னனையே குறிக்கும்: அவனை ஓளவையார்காலத்துக்கு ஏற்றவனும் தீச்செயலுடையவனுமாதலால்.] தொல் காப்பியச் செய்யுளியலுரைமீற் குறிப்பில்லாமலும், தமிழ் நாவலர் சரிதையில் “ஓளவையார் ஒருவனைப்பாடி அவனிகழ்ச்சி சொல்ல, அப்போது பாடிய அங்கதம்” என்னுங் குறிப்புடனும் அடியில்வரும் அகவலொன்று காணப்படுகின்றது:—

‡ “எம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
எம்மிகழ் வோரே தம்மிகழ் வோரே
எம்புக ழிகழ்வோர் தம்புக ழிகழ்வோர்
பாரி யோரி நன்னி பெழினி
ஆஅய் பேகன் பெருந்தோன் மலையனென்
மெழுவரு ளொருவனு மல்லையதனால்

* ‘மருடர்ந்த’ எனவும் பாடம்.

† தொல் - பொருளதிகாரம். பக் - ௬௮௬; ‡ தமிழ்நாவலர் சரிதை.

நின்னை நோவ தெவனோ [வுலவா
தட்டார்க் குதவாக்] கட்டி போல
நீயு முளையே நின்னன் னூர்க்கே
யானு முளனே தீம்பா லோர்க்கே
குருநினும் வெளியோய் தேத்துப்
பருகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே.”

இப் பாட்டும், (‘மழுவரு ளொருவனுமல்ல’ என்பதனால்) அந்நன்னனையே ஓளவையார் பாடியதுபோலும். பிற்காலத்திலும் புலவர்கள் இத் தியநன்னன் செய்கைகளை மறந்தவரல்லர் என்பதை அடியில் வரும் வரலாற்றொன்றும் காட்டத்தக்கதாம். ஒருநாள் இளங்கண் டரக்கோ என்னும் அரசுகுமரனும், இந்நன்னன் வழியில்வந்த இள விச்சிக்கோ என்பானும் ஓரிடத்துச் சேர்ந்திருந்தபோது, ஆங்குச் சென்ற பெருந்தலைச்சாத்தனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர், முன்ன வனைத் தழுவி மரியாதைசெய்து, பின்னவனாகிய இளவிச்சிக்கோவை அவ்வாறு மரியாதை செய்வதொழிய, அஃதுணர்ந்த இளவிச்சிக் கோ ‘என்னை நீவிர் புல்லாமைக்குக் காரணமென்னை?’ என்று புல வரைக் கேட்பவும், அவர், “இவன்—பெண்டிரும் தம் தரத்தினின்று பரிசிலர்க்கு யானைக்கொடையளிக்கும் கண்டரக்கோன்.* ஆதலால் அவனைத் தழுவினேன்; நீயும்—நன்னன் மரபினுதித்த பெருமை யுடைமையோடு இயற்கைநற்குணங்களுமுடையயாதலால் என் னாற் றழுவற்கு உரியவனேயாயினும், நின் முன்னோன் பரிசில் வேண்டிச்சென்ற புலவர்க்குத் தன் வாயிற்கதவை அடைத்துவந்த கொடுமைபற்றி நம்மலையை எம்மவர்பாடி மரியாதைபுரிதல் தவிர்தார்” என்றனர். இதனை—

[] இதனுள் அடங்கிய எழுத்துக்கள் பிரதிகளிலே பலபடியாக வேறுபட் டிருப்பினும், உற்றுநோக்கி ஒருவாறு அமைக்கப்பட்டன; ஆயினும், உண்மையப் பாடம் இன்னதென்று துணியக் கூடவில்லை.

* கண்டரக்கோ, கண்டிற்கோ எனவும் வழங்கும். (புறநா - பக் - ௬௮௬) இப்பெயர்கள் வள்ளலாகிய நள்ளிக்கு உரியவை. இவ்விளங்கண்டரக்கோ, அந்நன்னனின் மரபினனாதல் வேண்டும்.

“பெண்டிரும் தம்பதங் கொடுக்கும் வண்புகழ்க்
கண்டிரக்கோ னாதலின், நன்று
முயங்க லான்றிசின் யானே; பொலந்தேர்
நன்னன் மருக னன்றியும், நீயும்
முயங்கற் கொத்தனை மன்னே : வயங்குமொழிப்
பாடுநர்க் கடைத்த கதவி னுடுமெழ
யணங்குசா லடுக்கம் பொழியுதம்
மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே.”

எனவரும் புறப்பாட்டடிகளால் உணர்க. இவ் வடிகளிலே ‘நன்னன் மருகனன்றியும்’ என்பதற் கூறப்படும் நன்னன் என்பான் நற்குணமிக்க மகனாகிய நன்னனும், ‘பாடுநர்க் கடைத்த கதவி’ னையுடையவன், தந்தையாகிய நன்னனும் ஆதல் வேண்டும். இவ்விருவர் வழியிலும் இளவச்சிரக்கோ அல்லது இளவிச்சிக்கோ என்னும் அரசினக்குமரன் உதித்தவன் என்பது, இப்பாட்டின் குறிப்பால் விளங்குதலுடையது.

இனி, ஆசிரியர் - நச்சினர்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துவரும் ‘நன்னன் லொண்ணென் கார்தன்’ என்னும் அடியின் விசேடவுரையினை “இதற்கு, ‘நன்னன்னென்னும் பெயர் தீயோடு அடுத்தமையின் ஆனந்தமாய்ப் பாடினாரும் பாட்டுண்டாரும் இறந்தார்’ என்று ஆளவழி பிள்ளையாசிரியர் குற்றங் கூறினரால் எனின்;—அவர் அறியாத கூற்றார்” என்று தொடங்கிப் பிறரொருவர்கூற்றை மறுத்துக் கூறவந்த ‘தீயினன்ன’ என்ற தொடரில் ஆனந்தக்குற்றமில்லை என்பது நச்சினர்க்கினியர் மறுப்பாயினும், நன்னனும் அவனை ‘மலைபடுகடாத்துவரும்’ புகழ்ந்துபாடிய கௌசிகனாரும் ஒருங்கிறந்தவர்கள் என்ற பிறர்கூற்றை அவ்வுரையாளர் மறுத்திலர்; இதனால், அவ்விருவரும் ஏனோ ஒருகாரணத்தால் ஒருகாலத்தே உயிர்நீத்தவர்கள் என்பது உறுதுணைப்படுகின்றது.

இனி, நன்னனது குலவரலாற்றைக் குறித்தும் சிறிது ஆராய்வோம். இவன் வேளிர்மரபைச் சேர்ந்தவன் என்பது மேலே பெறப்பட்டது. வேளிர் எனப்பட்டவரில் பண்டைச்சங்குக்கியரும் ஒருவர்

என்பதை அவர் வரலாறு கூறுமிடத்து விளக்கியுள்ளேன்.* ஆனால், இந்நன்னன்குலத்தைச் சங்குக்கியர் மரபென்பதினும், அவரது சகோதர வகுப்பினராகிய † கடம்பர் மரபென்றல் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. *ஆதிசரித்திரத்தை ஆராய்வோமாயின், சங்குக்கருங் கடம்பரும் ஒருகுலத்தவரென்பது உன்கு விளங்கும்; தம்மைப் பிறப்பித்த முனிவரிடத்திலிருந்து பெற்ற “ஆர்திபுத்திர” என்ற குலப்பெயரும், மானவ்ய கோத்திரமும் முருகக்கடவுளைத் தங்குலதெய்வமாகக் கொண்டமையும் சங்குக்கர்க்கும் கடம்பர்க்கும் வித்தியாசமின்றியே காணப்படுவனவாம். இவ்ருட் கடம்பர், தம்மிருக்கைக்குப் பக்கத்தே (தங்குலதெய்வமாகிய முருகக்கடவுட்குரியது பற்றிப்போலும்.) கடம்பமரமொன்றை வளர்த்து அதனைப் பெரிதும் போற்றிவந்ததனால் அப்பெயர் பெறலாயினர்.†, இவ்வாறு கடம்பமரத்தை வளர்த்துப் போற்றிவந்த வேளிர்வகுப்பார், சங்குகாலத்தில், இந்நன்னன் ஒழியினராகவே காணப்படுகின்றனர். பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம் பத்துப் பதிகத்தில் “உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னன்” என்று கூறப்படுதல் காண்க. இதன்பொருள்:— உருட்சியாகிய பூவையுடைய கடம்பமரத்தைத் தனது பெரிய வாயிற்கண்ணே கொண்ட நன்னன்” என்பதாம். பதிற்றுப்பத்துரைகாரர் ‘கடம்பின் பெருவாயில் - நன்னன் ஊர்’ என்பார்; இதுவும் கடம்பமரத்தை வாயிலிற்கொண்ட காரணம் பற்றியே வழங்கியதாகல் உய்த்துணரப்படும். நன்னனுக்கு வாகை காவன்மரமென்று அப்பதிகத்தில் வேறு கூறப்படுதலால் (பக் - ௫௮.) இக்கடம்பு அவன் குலத்தினர்கொண்ட அடையாளமரமாகும். இவற்றால், நன்னன் வேளிருள்ளே கடம்பர் பிழைவச்சேர்ந்தவன்.

* இந்நாலின் முற்பகுதியாகிய வேளிர்வரலாறு ௧௪-ம் பக்கங்காண்க.

† கடம்பர் என்போர், மைசூர் ராஜ்யத்தின் மேல்பாகத்தை, —கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டு முதல் 6-ம் நூற்றாண்டுவரை ஆட்சியுரிந்த தனி அரசராவர்; இவர்கள் நாட்டில், வடகன்னடமும் (Haiga) தென்கன்னடமும் (South Tuluva) அடங்கியிருந்தன. இவ்வரசரது தலைநகரம், ஸாரப் (Sarab) தாலுகாவின் மேல் எல்லையில் உள்ளதும், பழமைபெற்றதுமான பனவாஸி (Banavasi) என்பதாம். இதனை ஜயங்கி, வைஜயந்தி எனவும் வழங்குவர். பிற்காலத்தே இந்த ராஜ்யம், விமோகா ஜில்லாவின் பெரும்பாகமும் அடங்க ‘பனவாஸி - பன்னிராயிரம்’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. (Mysore and Coorg from the inscriptions. pp. 21.)

† Bombay Gazetteer. Vol. I; Part. II; p. 286.

னென்பது உய்த்தறியலாம்.* இனி, இக்கடம்பர்க்கும் வேளிர் என்ற சொல்வழக்கம் முன்பு வழங்கியதென்பதற்கு, நீண்டகாலம் இவரான்ட பிரதேசமொன்று இவர் பெயரால் “வேள் கிராமம்” என வழங்கியதே சான்றாகும். இப்பிரதேசம் இப்போது “பேல்காம்” (Belguam) எனத் திரிந்து, பம்பாய் ராஜதானியில் ஒரு ‘ஜில்லா’ வாசு வுள்ளமை முன்னரே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது.†

இனி, வேளிர்க்கிய சளுக்கியர் மகதநாட்டு ஆந்திரரினின் பரிந்தவர் என்பதற்குரிய காரணங்கள் வேளிர் வரலாற்றுள் விளக்கப்பட்டன. எனவே, அச் சளுக்கரது சகோதர வகுப்பினராகிய கடம்பவேளிரும் அவ்வாந்திரவமிசத்தவரே என்பது சொல்லாதே பெறப்படும். இற்றைக்கு 1700-வருஷங்கட்கு முன்பு, கடம்பர் மரபைச் சேர்ந்த ஆரீதிபுத்ரசாதகர்ணி என்ற வேந்தனொருவன் தகவிலைத் தண்டனை ஆண்டனன் என்பது பழைய சாஸனமொன்றால் தெரிகிறது. அவ்வரசன் பெயருள் முற்பகுதி அவனது இயற்பெயரென்றும், பிற்பகுதியாகிய சாதகர்ணி என்பது, அவன் குலப்பெயரா மென்றும் ஆகவே, அக்கடம்பவேந்தன் ஆந்திரரோடு தொடர்புடையவனாகவே வேண்டுமென்றும் தக்க காரணங்களுடன் சரித்திரநூலார் கூறினர்.‡ (சாதகர்ணி-ஆந்திரபிருத்திய அரசர் சிலர்க்கு வழங்கிய பெயர்.) எனவே, சளுக்கரைப்போலவே, கடம்பரும் ஆதியில் ஆந்திரரின்று பிரிந்த வகுப்பாரென்பது வலிபெறுவது கண்டுகொள்ள

நன்னன் குலத்தவர், மேற்குறித்தவாறு ஆந்திர வமிசத்தவரே என்பதற்கு, வேறுசில சான்றுகளும் காட்டலாம். நன்னன்வழியில் வந்த இளைஞனொருவன் இளவச்சிரக்கோ என்னும் பெயருடையான் என்பது புறநானூற்றால் அறியப்படும்.§ இளவச்சிரக்கோ என்பது இளவச்சிரக்கோ எனத் திரிந்தும் வழங்கப்படுகிறது. இவ்விளைஞன்

* நெடுஞ்சேரலாதனைக் ‘கடம்புறுத்தான்’ என்ற நூல்கள் கூறுவது, இவ்வரசரது காவன்மரமாகிய கடம்பை வெட்டி வென்றதையே தீவிர கருதப்படுகிறது. (பதிற்றுப் - உ-ம் பத்து.)

† Bombay Gazetteer. Vol. I; Part. II; p. 568—570.

‡ Tbid. p. 278, 279.

§ புறநானூறு. கடுக-ம் பாடல்.

பெயர்கொண்டு இவன் முன்னோர் வச்சிரக்கோ, அல்லது விச்சிக்கோ என்றழைக்கப்பட்டனர்—என்பது பெறலாகின்றது. இவ்வாறே, நன்னன்வழியினனொருவன் “விக்கெழு தானே விச்சியர் பெருமகன்” எனக் குறுந்தொகையிற் (ந.உஅ) கூறப்படுதலுங் காண்க. வச்சிரக்கோ என்பதற்கு வச்சிரநாட்டரசன் என்பது பொருளாம். வச்சிரநாடு என்பதொன்று தமிழகத்தே முற்காலத்து வழங்கியதாக இப்போது தெரிந்திலது; ஆதலின், இப்பெயர், நன்னன்வழியினர்க்கு அவர் ஆதிதேசத்தைப்பற்றியே வழங்கியதாகல் வேண்டும். “மாரீர் வேளி வச்சிரநன்னாட்டுக் கோன்” என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடியின் விசேடவுரையிலே, அடியார்க்கு நல்லார், வச்சிரநாடு - சோணைநதிக் கரையிலுள்ள (Son)* தேயமெனக் குறிப்பிடுகின்றனர். (பக்-ககக) அஃதாவது—ஆந்திரசக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிபுரிந்த மகததேசத்தின் தென் பகுதியாம். இக்காலச் சரித்திரநூல்களில், வச்சிரதேசமென ஒன்று தனித்து வழங்கப்பட்டிலதேனும், முற்காலத்தே அது மகத நாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்றாக அடங்கியிருந்ததென்று தெரிகின்றது. இவ்வாறு, நன்னன் குலத்தவர் ஆந்திரர் என்பதற்கு முன்பு கூறி வந்த காரணங்களோடு பொருந்த, அவ்வாந்திரர்க்குரிய வச்சிரநாட்டை இந்நன்னன் வழியினர்க்கும் வழங்கியிருத்தல் இங்கே சிந்திக்கத்தக்கது. நன்னது பல்சூன்றக் கோட்டத்துக்கே ‘வச்சிரநாடு’ அல்லது ‘விச்சிரநாடு’ என்னும் பெயரு முண்டென்று பின்னராய்ச்சியால் விளங்கினும், அதுவும், அவன்முன்னோரது குலதேசம்பற்றியே வழங்கியதாகல் வேண்டுமென்று கருதத்தக்கது. அன்றியும், நன்னன் நாடாகிய நடுநாட்டுக்கு மகதநாடு என்ற பெயர் முன்னாளில் வழங்கி வந்ததென்பது சாஸனங்களாலும் பாடல்களாலும் நன்கறிந்தது.† இதுவும் நன்னன்குலத்தோர் தம் பூர்வதேசத்தை அபிமானித்து வழங்கியதேயாம். கருங்கச் சொல்லுமிடத்து, “வேளிர்” என்று தமிழ் நூல்களிற் கூறப்பட்டோர், பழையகாலத்தே, மகத நாடாண்ட ஆந்திரரினின் பரிந்துவந்து தென்னாண்ட சிற்றரசர் என்பதே முடிபென்னும்படி பழைய நூல்களும் பிறவுங் குறிப்பிக்கின்றன எனலாம்.

* இச் சோணை நதியின் வரலாறு வான்மீகத்திற் காணப்படும்; இது, வடக்கே பண்டில்கண்டு என்ற நகரத்தையடுத்து உற்பத்தியாகி, பாடலிபுரத் தருகே கங்கையிற் சங்கமமாகும் ஓர் உபநதியாகும்.

† “செந்தமிழ்” தொகுதி-உ; பக்-௪௨௪.

மற்றை வேளிர்.

வேளிர்குலத்தே சங்கவளில் தமிழகப்புகழ் விளங்கிய பெரு வள்ளல்கள் மேற்கூறிப்போந்த வேளிர் அறுவருமேயாவர். இவர்களன்றி, தமிழ்வேங்கராகிய சோசோழமான்மயர் சார்பிற் சிற்றரசராகவும், மகட்கொடுத்துச் சம்பந்தஞ் செய்தவராகவும், அமைச்சராகவும், படைத்தலைமை தந்திரத்தலைமை வகித்தவராகவும் அமர்த்த வேள்குலத்தலைவர் பல்லோரென்று தெரிகின்றது. காங்குர்னே அமுத்தூர்வேள் என்போர், சோழன் - உருவப்போதே இளஞ்சேர சென்னிக்கும் அவன்மகன் கரிகாற்பெருவளத்தானுக்கும் முறையே பெண்கொடுத்தவர்கள். (தொல். பொருளதி. பக் - ௫௪) மழை கிழாளுகிய வேண்மான், இளஞ்சேரலிரும்பொழையின் தாய்ப்பட்டினும் அமைச்சனுமாக விளங்கியவன். (பதிற்றுப்ப. கூ-பத்து) நன்ன வேண்மான் அழும்பில்வேள் என்போர், சேரரது படைத்தலைமையும் தந்திரத்தலைமையும் முறையே வகித்தவர். இனி, இவ்வேளிக் கன்பதினூல்வர் (௧௩௫) எனவும், பதினொருவரெனவும் (௨௪௬) அநாநூற்றுட் கூறப்படுகின்றனர். இவரிற் பதினூல்வர் சேர்த்த காழூர்த்தலைவனான கழுவுள் என்னும் இடைக்குலத்துச் சிற்றரசனைப் போரில் வென்றனர் என்பதும், கரிகாற்பெருவளத்தான் வெண்ணிவாயில் என்னுமிடத்து நிகழ்த்திய பெரும் போரிலே தோற்றவருள் பதினொருவேளிர் சேர்ந்தவர் என்பதும் (௧௩௫, ௨௪௬-ம் அகப்பாட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. வேளிர்க்கும் திபியன் என்பானுக்கும் நிகழ்ந்த போரொன்றும் அந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. (௧௩௨) இனிச் சங்கநாளில் விளங்கிய வேறு வேள்குலத்தவராகத் தெரிந்தோர்—வெளியன் வேண்மான், பிடிலூர் வேண்மான், கெடுவேளாதன், இளனிச்சிக்கோ, இருங்கோவேள், ஆலஞ்சேரி - அயிர்தன் முதலியோராவர். இவர்களைப்பற்றிய வரலாறுகள் தெளிவாக விளங்க இடமில்லை. ஆதலின் நூல்கள் நோக்கி உணருமாறு விடப்பட்டன.

இவ்வாறு, பழைய வேளிர் வரலாறுகள், சங்கநூல்களிற் கூறப்பட்டவாறு ஆராயப்பட்டன. இவர் வழியினராய்ப் பிற்காலத்து

* பதிற்றுப்பத்து, எக, அஅ-ம் பாடல்களிலும் இவன்செய்தி வருகின்றது.

மற்றை வேளிர்.

48

வர், வேளார் என்னும் பெயருடன் சோழர் முதலிய அரச பலவாறு கௌரவிக்கப்பட்டு வந்த செய்தி சாஸனங்களால்* யப்படுகின்றது. இவர்க்குப் பிற்காலத்தும், இக்குலத்தலைவரின் காடைக்கடம் பூண்டிருந்த பெருவள்ளல்கள் பலராவர். இவற்றை 'பல்லாம் சண்முகிரிப்பிற் பெருகும்; ஆதலின், பின்புள்ளோர் இயற்பு நூல்களேனோக்கி அறிந்துகொள்ளற்பாலன.

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் மெப்பொருள் காண்பதறிவு” — திருவள்ளுவர்.

வேளிர் வரலாறு

முற்றம்.

4592 V
NB

* South Indian Inscriptions, Vol. III, p. 115.

19

விஷய சூசிகை.

கியர் தென்றிசை வந்தவரலாறு-3	இராஜராஜ சோழன் சாஸனம் - 60
நாளு-2, 33, 49, 76	இருங்கோவேள் - 20, 37, 53, 5, 8
அ. கதப் பாட்டு - 70	இருங்கோவேள் மருங்கு - 2
அங்ககை சந்தவை - 59	இளங்கண்மரக்கோ - 71
அடியர்க்கு கல்லார் - 75	இளங்கோவழிகள் - 3
அண்டர் (Andorra) - 13	இளங்கோவேண்மர் - 23, 65
அண்டிரன் - 18	இளஞ்சேரலும்பொறை - 76
அண்ணாமலை - 66	இளவச்சிரக்கோ - 74
அண்ணாமலை சதகம் - 62	இளவிச்சிக்கோ - 52, 71 [76]
அபிதான கோசம் - 5	உருவப்பட்டு நெரிஞ்சேட்சென்னி - 23
அம்பர்கிழான் சேந்தனார் - 11	உறத்தார் - 38 [29]
அரசர் பதினெண்மர் - 4	உறையூர் - ஊனிச்சேரி முடமோசியார்
அரசில்கிழார் - 45	எல்லாரா (Ellora) - 11
அருவாளர் - 3	எவ்வி - 37
அருவாளர் - 41	எவ்விதொல்குடி - 2, 41
அழக்தார் வேள் - 28, 76	ஓரோபது - 24
அழம்பில் வேள் - 67, 76	எலாபுரம் - 11
அன்னி - 40	எழிலார்கோ - 70
ஆந்திரசக்கரவர்த்திகள் - 13 [15]	எழிற்குன்றம் - 38, 65
ஆந்திரர் பலியின்யாத்த உதித்தமை -	எழுவள்ளிகள் - 1
ஆந்திரவரசர் எழுவர் - 14	எனதுப்பட்டம் - 23
ஆயுத வரலாறு - 20 - 1.	ஐயனாரிதனார் - 43
ஆய்-எயின் - 32, 69	ஐரோப்பியவரசர் ஆட்சிச்சலம் - 19
ஆய்குடி (கோட்டாறு) - 29, 34	ஒளிராடு - 17
ஆய்நாடு - வேண்டு - 34	ஒளியர் - 17
ஆய்நாட்டின் ஐந்துதிறைமுக்கங்கள் -	ஒளவையார் - 11, 48, 50, 57, 70
ஆய்மரபின் சாஸனம் - 34	கங்காபுத்தர் - 21
ஆய்மரபு விருஷணிகுலம் - 34	கஜபதிகள் - 14
ஆய்மரபின் - 34	கடம்பருஞ் சனக்கனம் ஒருகலம் - 74
ஆய்மரபுத் திரசாதகர்ணி - 74	கடம்பர் - 73
ஆய்மரபுத் திரசாதகர்ணி - 73	கடம்பர்க்கு வேளிர்தன் பெயர்வழக்கு
ஆய்மரபுத் திரசாதகர்ணி - 76	கடம்பர் தலைகள் - 73 [74]
ஆய்மரபுத் திரசாதகர்ணி - 76	கடம்பறுத்தசேரன் - 74
ஆய்மரபுத் திரசாதகர்ணி - 76	கடம்பின் பெருவாயில் - 73
ஆய்மரபுத் திரசாதகர்ணி - 76	கடம்பின் பெருவள்ளிகள் - 1
ஆய்மரபுத் திரசாதகர்ணி - 76	கடையெழுமள்ளிகள் - 1
இடைக்கழிநாட்டு எல்லார் நத்தத்தனார்	கண்டிரக்கோன் - 71
இரணிய முட்டத்தப் பெருங் குன்	கண்ணகி (பேகன்மனைவி) - 36, 43
நூர்க் கெளகிகனார் - 65 [54, 60]	கண்ணபிரான் - 3
இராகவையங்காரவர்கள் - (ரா) 34, 47,	கதம்பர் - 12

50

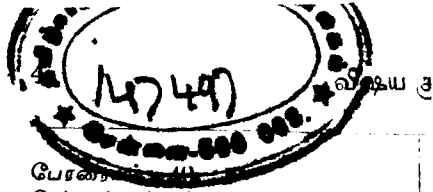
3

கபிலக்கல் - 60
கபிலருந் கிளிகளும் - 49
கபிலருஞ்சேரமாமும் - 53
கபிலரைப்பற்றிய சாஸனம் - 60
கபிலர் - 5, 9, 15, 18, 37, 41, 47, 54
கரிகாற்பெருவளத்தான் - 23, 76
கருஷ் (வஞ்சி) - 37
கவித்தொகை - 21
கல்லெழுத்து - 63
கவிரம் - 29
கழாத்தலைமேடு - 41
கழாத்தலையார் - 41
கழுவுள் - 76
கனங்காய்க்கண்ணி நார்குடிச் சேரல் - 69
கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் (v) 8, 16
காகதீயர் - 14
காரியுண்டிக்கடவுள் (சுவன்) - 66
காலசூரியரசர் - 14
காலிதிப்பட்டம் - 23
கீளியின் கதை - 49
கிரேக்க ஆசிரியர் - 16
கிழார் - 22
குட்டுவந்தீரனார் - 29
குலசேகரபாண்டியன் சாஸனம் - 63
குமரிலமன்னர் ஐவர் - 40
குமர்தொகை - 69, 75
கூர்ச்சரம் - 10
கோங்கணம் - 17, 20
கொங்குதேசராஜர்கள் சரிதை - 8
கொங்குநாட்டாரோடு ஆயின்போர் - 29
கொங்குநாட்டாரோடு - 12, 16
கொடைமடம் - 42
கொட்டாம்பட்டிமலை - 63
கொல்லவேலம் - 20
கோக்கருந்தக்கன் சாஸனம் - 34
கோட்டம் இருபத்துநான்கு - 24
கோடாலையரவர்கள், B. A. (v) - 19
கோபிநாதராயரவர்கள் M. A. - 11, 84
சங்கபுரம் - 10
சடகோபராமாநுஜாசிரியர் - 22 [84
சமீலவரமன் பரந்தகன் பாண்டியன் - 80, 64
ஜப்பானரசரது காலவளவை - 18
ஜராசந்தன் - 6
சளுக்கரது ஆகிராடு - 13

சளுக்கரது ஆகிராடு - 11 [7
சளுக்கருந்கடம்பரும் ஒருகுலமாதல்
சளுக்கருந் தமிழ் வேளிரும் - 18, 5
சளுக்கர் யாசுவருலம் - 14
சளுக்கர் விஷ்ணுவாசிரியம் - 18, 2
சளுக்கியப் பெயர் வரலாறு -
சாத்தனார் - 74
சாயவேளர் - 20
சித்தன்வாழ்வு (பழனி) 45
சிலப்பதிகாரம் - 3, 75
சிலாசாஸனம் - 60
சிவபாணாற்றுப்படை - 1
சித்திரையம், போரையம் - 41
சித்திரமூர்த்திநாயனார் - 1, 49
சுரபுண்ணைமலை (ஆய்) - 29
ஸாவெல்துரை - 14
சுளுக்கர் - 14
சுருக்கோடி - 11
செங்கண்மா - 65
செங்குட்டுவன் - 37
செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை - 47, 60
செல்வக்கங்கோவாழியாதன் - 36, 52
சேயாறு - 66
சேரமான்வாராய் எனவழைத்த வர்
சோணக்கதி (Son) - 75 [தை -
சோழவம்சசரித்திரம் - 11
டாக்டர் - பண்டிதர் - 11
டாக்டர் - பிளீட் - 11
தடவு (சளுக்கம்) - பாத்ரம் - 15
தண்டாரணியம் - 17
தபங்கமுனிவர் - 9
தமிழ்நாவலர்சரிதை - 9, 55, 57, 70
தலையாலங்கானத்துச் செரு
தாலமி - 33 [நெடுஞ்செழியன் - 39
திதியன் - 40, 76
திருநீர் - 38
திருக்கோடுக்குள் திருக்கோடு - 63
திருக்கோவலூர் சாஸனம் - 55, 57, 6
திருவாலவாயுடையார்புராணம் - 3
திவாகரம் - 11
திருவிழிமிழலை - 38
துவரங்குறிச்சி - 64
துவராயி (துவாரகை) - 8
துவராபிநாடு - 64

துத்திரம் - 8
நாநாடு - 20
நவவேளாளர் - 21
பவீதன் - 57
நன்னாக்காடு - 66
நாட்டிர்வேளாளர் - 25
நாரம் - 47
நகாப்பியனார் - 3, 21, 23, 24
நக்கர் - 20
நச்சினார்க்கினியர் - 8, 72
நடுநாடு - 75
நவிரம் - 66
நன்னன் - ஆய் - 65
நன்னன் - உதியன் - 67
நன்னன்சேய்நன்னன் - 65
நன்னன் தந்தையின் கொடுங்கோன்
நன்னன் நான் - 67 [மை - 68
நன்னன் - வேண்மான் - 12
நள்ளி - 71
நாங்கூர்வேள் - 23, 76 [18
நாற்பத்தொன்பது வேளிர்தலைமுறை
நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் - 34
நீடாமங்கலம் - 38
நீடுநீழுவோன் - 37
நீலகாகம் - 29
நெடுஞ்சேரலாதன் - 36, 74
நெடுவேளாதன் - 76
பஞ்சதிராவிடதேசங்கள் - 17
பட்டணக்காடு - 41
பட்டினப்பாலை - 2
புண்டிக்கண்டு - 75
பிழிற்ப்பத்த - 2, 45, 73, 76
பதினான்கு வேளிர - 76
பதினெண்குலயாதவர் - 4
பதினெண்குடிவேளிர - 3, 4
பதினெருவேளிர - 76
பதிமன் - 36
பம்பாய்க்கொட்டியர் - 14
பரணர் - 68, 42
பலி - 15
பலிஜர் - 15
பலிபுச்சர் - 18
பல்குந்தக்கோட்டநாடு - 65-6
பழமொழி - 59

பழனி (பொதினி) - 34
பழையவேளிர - 27, 76
பழையனார்க்காரி - 55
பறநாடு - 47
பறநாட்டுப்பெருங்கொற்றனார் - 47
பறமலைநாடு - 63
பறமலையே பிரான்மலை - 63
பறம்புமலை பாண்டிநாட்டில் - 47
பறந்துண்டம் பழந்தரப்பாடியது - 57
பனவாசி - 73
பாகவதம் - 15, 18
பாடலிபுரம் - 75
பாண்டிமண்டலசக்தம் - 47, 50
பாண்டியருடன் ஆய்வுத்தலை - 21
பாண்டியன் குலசேகரன் சாஸனம் - 63
பாரம் - 66
பாரசீகன் - 63
பாரிநாடுபாண்டிநாட்டில் - 63
பாரிபதித்தபதியின்செய்தி - 56
பாரிமகளிர் - 51 [து - 56
பாரிமகளிர் ஒளவைக்கு ஆய்வுத்தலை
பாரிமகளிர் சோழிபட்டினம் - 59
பாரிமுல்லைக்குத் தேர்த்தது - 49
பாரிமுல்லைத்தாலும் வென்றது - 50
பாரிமுல்லைத்தாலும் - 63
பாரசீகவருடையார் - 63
பாரசீகவரம் - 64
பார்ப்பார்ப் படுத்தல் - 52, 54
பாழி - (நன்னனார்) - 66
பாழிச்சிலம்பு - 66
பிங்கலந்தை - 10, 13
பிண்டன் - 67
பிட்டுவேண்மான் - 76
பிரமநாடு - 63
பிரம்பு (ஊர்) - 66
பிரான்மலைவேளாளர் - 15
புலிகழிமால் - 9, 10
புலிக்கோடி - 11
புறநாட்டார் - 1, 2, 15, 16
புறமலைநாடு - 63
பெண்ணையாறு - 57
பெருஞ்சேரலாரும்பொறை - 36, 45
பெருந்தலைச்சாத்தனார் - 71 [42-3
பேகன் - 34
பேகன்மயிற்குப்போர்வை அளித்தது -

பேரவை - 12
 பேலா (ஊர்) - 12
 பேலாலர் - 8
 பேலகம் (ஊர்) - 12, 74
 பொதினி (பழனி) - 34
 பொருளதிகாரம் - 3, 4
 பொன்னமராவதியூருடையான் - 63
 மத்தநாடு - 75
 மண்டைக்குலநாடு - 65
 மதுரைக்காஞ்சி - 2, 3, 67
 மருதநிலமக்கள் - 22
 மலைபடுகடாம் - 65, 70
 மாங்குழிகிழார் - 39
 மாளவவரசர் - 14
 மானவிறல்வேள் - 67
 மானவிகோதரம் - 14, 73
 மிஞ்சி - 32, 69
 மிழைக்கூற்றம் - 37
 முகேந்தரும் பாரியை வஞ்சித்துக் கொ
 மெலச்சஞ்சியர் - 10 [ன்றமை-50]
 மையூர்கிழான் - 76
 மோசிபாடிய ஆய் - 29, 30
 மெனரியர் - 18
 யதுவமிச வரலாறு - 5
 யவனர் - 38
 யாதவ அரசர் - 14
 யாதவர்பதினெண் குலத்தார் - 4
 யாதவர் கோக - கிளை - 4
 யாதவர் வைசியராதல் - 21, 22
 ரோமேச சந்திரதத்தர் - 7, 11
 வசந்திகாதேவி - 10
 வச்சிரநாடு - 75
 வட ஆர்க்காடு - 66
 வடக்கிருத்தல் - 55
 வந்தருவார் - 57
 வராகக்கொடி - 11
 வருணன் - 59
 வனவாசி பன்னிராயிரம் - 73
 வன்பரணர் - 43
 வாகை (காவல்மரம்) - 73
 வாகைப்பெருந்துறை - 69
 வானவிறல்வேள் - 67
 வான்மீகம் - 75
 விக்ரமாங்ககாவ்யம் - 14

விக்ரமாங்ககாவ்யம் - 14
 விக்ரமாங்ககாவ்யம் - 14
 விஜயநகரநபதிகள் - 14
 விச்சிகோன் - 53, 75
 விக்ரயகன் - 58
 வியலூர் - 66
 வியாஸபாரதம் - 4
 விருஷணிவமிசத்து ஆய் அரசர்
 விருஷணிவமிசம் - 5
 வில்லிபுத்தூரர்மகனார் - 57
 விஷ்ணுபுராணம் - 18
 விஷ்ணுவமிசம் - 18, 25
 வெங்கையரவர்கள், M. A. - 6
 வெளியன் வேண்மான் - 76
 வெள்ளெருக்கிலையார் - 38
 வேட்தோ - 20
 வேனாடு - 16
 வேனாட்டரசர் - 11
 வேண்மன்னன் - 34
 வேண்மாடம் - 37
 வேண்மார் - 21, 66
 வேண்மான் அந்துவஞ்சென்னை - 65
 வேண் - 17
 வேலமர (வேண்மார்) - 20
 வேளாபுரம் - 8, 12
 வேளார் - 64, 77
 வேளாவிக்கோமாளிகை - 37
 வேளாவிக்கோமான் - 86, 45
 வேளாளர் இருவகையர் - 22
 வேளிரது ஊர்கள் - 22
 வேளிரது நாடுகள் - 28
 வேளிரது சக - தலைமுறை - 2, 6
 வேளிர்குடியேறியகாலம் - 18-9
 வேளிர் தமிழரசருடன் சம்பந்தஞ்செய்
 வேளிர் தமிழரசருடன் [தமை - 28]
 வேளிர் துவரையாண்டமை - 6
 வேளிர் பன்மைச்சொல் - 1
 வேளிர் யாகத்த உதித்தமை - 15
 வேளாசகம் - 11
 வேளாசர் - 8, 11
 வேள் - ஆய் - 16
 வேள் என்பதின் பொருள்கள் - 75
 வேள்கிராமம் (Belgann) - 12, 74
 வேள்குலச்சஞ்சுகி - 11